

Li hóna

**Az Ő csodás
kegyelme, 10, 12**

**Mire jó az ifjúsági
hitoktatás? 20, 46, 48**

**Szülők, beszélgetetek
gyermeketekkel, 34**

**Gyermekek, beszélgetetek
a szüleitekkel, 58**

MINNEAPOLISI MŰVÉSZETI INTÉZET (USA, MINNESOTA) | PUTNAM DANA MC MILLAN ALAPÍTVÁNYÁNAK JOVÓTÁRÓL. MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

Szent Péter megtagadja Jézust. Készítette: Gerrit van Honthorst

„És meglátván [Pétert] egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, ... monda: Ez is [Jézussal] vala!

Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt!

És egy kevésel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy!

Péter pedig monda: Ember, nem vagyok!

És... más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala.

[...] Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal ... megszólalt a kakas. [...]

És kimenvén Péter, keservesen síra” (Lukács 22:56–60, 62).

ÜZENETEK

- 4 Első elnökségi üzenet:**
„Feltámadott!” – Egy próféta bizonyága
Írta: Thomas S. Monson elnök
- 7 Látogatótanítói üzenet:**
Szeress, gondoskodj és erősíts meg!

KIEMELT CIKKEK

- 12 Az engesztelés és a halandóság útja**
Írta: David A. Bednar elder
Miképpen erősít meg bennünket az engesztelés, hogy cselekedjünk, hogy jók legyünk, és hogy vágyainkon és képességeinken felül szolgáljunk.
- 20 Az ifjúsági hitoktatás áldásai**
Írta: Brittany Beattie
Világszerte élő fiatalok osztják meg, hogyan segít nekik az ifjúsági hitoktatás Krisztushoz jönni.

- 26 Egy megtért elhívása**
Írta: Helena Hannonen
A családommal együtt rengeteg áldozatot kellett meghoznunk azért, hogy én eleget tehessek az elhívásomnak gyülekezeti zongoristaként, de örülök, hogy megtettük.

- 30 Akcióban az egyházközségi tanácsok**
Írta: LaRene Gaunt
Kik az egyházközségi tanács tagjai, és mit kell tenniük?

ROVATOK

- 8 Áprilisi konferenciái jegyzetfüzet: Többet kihozni az általános konferenciából**
Írta: Michael Barber és David Marsh
- 10 Krisztusról beszélünk: Csodálatos kegyelem**
Írta: Kristen Nicole Cardon

- 34 A mi otthonunk – a mi családjunk: Szánjunk időt a beszélgetésre és egymás meghallgatására!**
Írta: Rosemary M. Wixom

- 38 Utolsó napi szentek történetei**

- 74 Az egyház hírei**

- 79 Ötletek a családi esthez**

- 80 Míg újra találkozunk: Reményre lelni az engesztelésben**
Írta: Richard C. Edgley püspök

BORÍTÓ

Címoldal: *Ne illess engem.* Készítette: Minerva Teichert. A Brigham Young Egyetem Művészeti Múzeuma jóvoltából.
Hátoldal: *Íme, lássátok kezeimet. Részlet.* Készítette: Jeff Ward

42 Mindenki ismeri Blecket

Írta: Adam C. Olson

Bleck kosárlabda iránti szeretete próbatétel és áldás is volt egyszerre.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett I iahónát! Tipp: Válaszd a jó oldalt!

46 Kérdések és válaszok

Miért kell ifjúsági hitoktatásra járnom, ha egyedül is tudom tanulmányozni a szentírásokat?

48 Miért járjak hitoktatásra?

Hét próféta beszél az ifjúsági hitoktatás áldásairól.

50 Hitoktatás Ecuador öserdeiben

Írta: Joshua J. Perkey

Miként gyarapította az ifjúsági hitoktatás egy újonnan megtértekből álló új gyülekezet fiataljainak bizonyosságát, tudását és hitét.

52 Mi jön az ifjúsági hitoktatás után?

Írta: David A. Edwards

Íme a meghívásod a felsőfokú hitoktatásra.

53 Sort sorra: 2 Timótheus 3:16-17

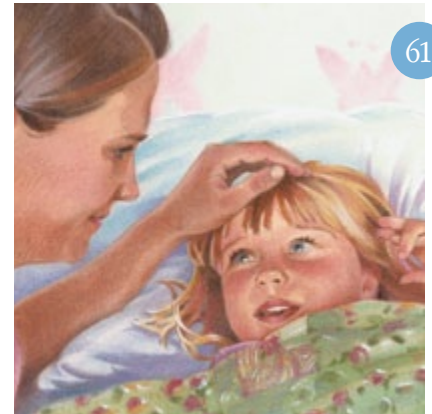
54 Ne zuhanj le!

Írta: Adam C. Olson

Egy kis odafigyeléssel és felkészüléssel most, megelőzhetőek a nagyobb gondok később.

57 Poszter: Vesd bele magad a szentírásokba!

48

58 Beszéljessünk!

Írta: Hilary Watkins Lemon

Csenge szomorú volt az iskolában történetek miatt, de miután beszélt róla, jobban érezte magát.

61 Széttörte a halál kötelékeit

Írta: Patrick Kearon elder

A Szabadító azért halt meg és támadott fel, hogy mi újra élhessünk Mennyei Atyánkkal és a családjainkkal.

62 Hazahozni az Elemit: Jézus Krisztus azt tanítja, hogy válasszam a jót

64 Zene: Én Jézust fogom követni

Írta: Janice Kapp Perry

66 Testvérek – név szerint és hit által is

Írta: Heather Wrigley

Romániai nőtestvérek osztják meg, hogyan erősítik a hitüket.

68 Különleges tanú: Mit tehetek azért, hogy kövessem Mennyei Atyánk számomra elkészített tervét?

Írta: Richard G. Scott elder

69 Evangéliumi normáim

70 Kisgyermeknek

81 Mormon könyvebeli szentírás-figurák

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A.
Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L.
Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Keith R. Edwards, ifj. Christoffel Golden,
Per G. Malm

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: Jenifer L.
Greenwood, Adam C. Olson

Társ szerkesztők: Susan Barrett, Ryan Carr

Szerkesztőségi munkatársak: Brittany Beattie, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie
Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill,
Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E.
Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A.
Widdison, Melissa Zenteno

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Vezető tervezők: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P.
Johnsen, Scott M. Mooy

Gyártási munkatársak: Collette Nebeker Aune, Connie
Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W.
Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle
Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a
kapcsolatot az Ügyfélszolgálatnál.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

**A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona
.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.**

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán,
ész, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz,
izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett,
litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német,
norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol,
svéd, szamoai, szebuano, szlovén, tagalog, tahiti, thai,
tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága
országoként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2012. Minden jog fenntartva. Printed in
the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető
másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni
használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni
azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel
lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a
következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50
E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy
e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2012 Vol. 20 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year
(January, April, May, July, October, and November) by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City,
UT 84126-0368.

További információk az interneten Liahona.Lds.org

FELNŐTTEKNEK

Ennek a számnak számos cikke tanít és tesz bizonyosságot a Szabadítóról. A JesusChrist.Lds.org honlapon többet tanulhatsz Róla.

FIATALOKNAK

Ennek a számnak számos cikke szól az ifjúsági hitoktatás áldásairól (lásd 20–25. és a 46–53. oldalakat). A Seminary.Lds.org honlapon többet megtudhatsz erről.

GYERMEKEKNEK

Az Én Jézust fogom követni (lásd 64–65. oldal) című ének meghallgatásához látogass el a Liahona.Lds.org honlapra.

TÉMAKÖRÖK EBBEN

A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

Általános konferencia 8

család 34, 42, 58, 66

egyházi elhívások 26, 30

engedelmesség 54

engesztelés 4, 12, 61, 62, 80

felkészülés 54

felsőfokú hitoktatás 52

feltámadás 4, 61, 62, 70

ifjúsági hitoktatás 20, 46, 48, 50

ima 41

Jézus Krisztus 4, 10, 12, 61, 64, 70

kegyelem 10, 12

kommunikáció 34, 58

misszionáriusi munka 42

Mormon könyve 38

normák 69

remény 80

sugalmazás 39, 40

szentírás-tanulmányozás 53, 57, 68

tanácsok 30

zene 26, 64

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.Lds.org honlapon.

Írta: Thomas S.
Monson elnök

„Feltámadott!”

EGY PRÓFÉTA BIZONYSÁGA

„**A** kereszténység hívó szava”, jelentette ki Thomas S. Monson elnök, hogy a Názáreti Jézus feltámadt a halálból. „A feltámadás valósága olyan békességet nyújt kivétel nélkül mindenkinek, amely minden értelmet meghalad” (lásd Filippibeli 4: 7).¹

A következő szemelvényekben Monson elnök megosztja bizonyosságát és kifejezi hálóját a Szabadító feltámadásáért, továbbá kijelenti, hogy mivel a Fiú legyőzte a halált, az Atya minden gyermeke, aki a földre jön, újra élni fog.

Élet a halandóság után

„Hiszem, hogy egyikünk sem képes tökéletesen felfogni annak a jelentőségét, amit Krisztus értünk tett a Gecsemánéban, mindazonáltal életem minden napján hálás leszek az értünk hozott engesztelő áldozatáért.

Az utolsó pillanatban is visszafordulhatott volna. De nem tette. Mindenek alá ereszkedett, hogy mindenkit megmentsen. Ezáltal olyan életet adott nekünk, mely túllép e halandó léten. Visszakövetelt bennünket Ádám bukásából.

Szívem mélyéből hálás vagyok Neki. Megtanította nekünk, hogyan éljünk. Megtanította nekünk, hogyan haljunk meg. Biztosította a szabadulásunkat.”²

Elűzte a halál sötétségét

„Bizonyos helyzetekben, például nagy szenvedések és betegség idején, a halál a kegyelem angyalaként érkezik. Legtöbbször azonban úgy gondolunk a halálra, mint az emberi boldogság ellenségére.

A halál sötétségét mindig elűzhetjük a kinyilatkoztatott igazság fényével. »Én vagyok a feltámadás és az élet – mondta a Mester –: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;

És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal.«

A sír utáni élet e biztosítéka – úgy is mondhatnánk szent megerősítése – tényleg megadhatja azt az ígért békességet, melyet a Szabadító akkor adott a tanítványainak, amikor a következő szavakkal nyugtatta meg őket: »Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen.«³

Nincsen itt

„Szabadítónk újra élt! Az emberiség történelmének legdicsőbb, legvigasztalóbb és legbiztatóbb eseménye volt ez: győzelem a halál felett! A Gecsemáné és Kálvária fájdalmi és kínjai megszűntek. Biztosítva lett az emberiség szabadulása, s Ádám bukása helyre lett hozva.

Az üres sír azon az első húsvét reggelén megválaszolta Jób kérdését: »Ha meghal az ember, vajjon feltámad-e?« Mindazoknak, akik hallják hangomat, kijelentem: ha meghal is az ember, újra élni fog. Tudjuk, mert rendelkezünk a kinyilatkoztatott igazság világosságával. [...]

Drága fivéreim és nőtestvéreim, legmélyebb fájdalomunk óráján mélységes békét meríthetünk az angyal szavaiból, aki azon az első húsvét reggelén azt hirdette: »Nincsen itt, mert feltámadott.«⁴

Mindenki újra élni fog

„Nevetünk, sírunk, dolgozunk, játszunk, szeretünk, élünk. És azután meghalunk. [...]

És halottak is maradnánk, ha nem lett volna egy Ember, vagyis a Názáreti Jézus, aki teljesítette küldetését. [...]

Különleges tanúként teljes szívemből és lelkemből

bizonyoságot teszek és kijelentem, hogy Isten valóban él. Jézus pedig az Atya Egyszülött Fia a test szerint. Ő a Szabadítónk; Ő a Közbenjárónk az Atyánál. Ő volt az, aki meghalt a kereszten, hogy engesztelést hozzon a bűneinkért. Ő lett a feltámadás zsengeje. Mivel Ő meghalt, mi mindannyian újra élni fogunk.”⁵

Személyes tanúbizonyosság

„Személyes tanúbizonyoságot teszem, hogy a halál és a sír legyőzött. Ismerje meg mindenki azokat a szavakat, melyeket az tett szentté, aki betöltötte őket! Emlékezzetek rájuk! Tartsátok becsben s tiszteljétek őket!

Ő feltámadott!”⁶ ■

JEGYZETEK

1. Lásd Feltámadott. *Liahóna*, 2003. ápr. 7.
2. Búcsúzóul. *Liahóna*, 2011. máj. 114.
3. Lásd Most van itt az idő! *Liahóna*, 2002. jan. 68.; lásd még János 11:25–26; 14:27.
4. Lásd Feltámadott. *Liahóna*, 2010. máj. 89, 90; lásd még Jób 14:14; Máté 28:6.
5. Lásd Tudom, hogy él kegyes Megváltóm! *Liahóna*, 2007. máj. 25.
6. Lásd *Liahóna*, 2003. ápr. 7.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Miután megosztottál néhány idézetet Monson elnök üzenetéből, hívd fel a figyelmet arra a részre, melyben a húsvét valódi jelentéséről tesz bizonyoságot. A család tagjainak felteheted a következő kérdéseket: „Mit jelent a számotokra, hogy egy élő próféta tett napjainkban ezekről az igazságokról bizonyoságot? Hogyan tudjátok ezeket alkalmazni az életetekben?” Megoszthatod velük a bizonyoságodat is.

Újra látni fogom

Írta: Morgan Webecke

Apa velem és az összes testvéremmel azt érezte, hogy különlegeseek vagyunk. Szeretett bennünket, és könnyen megbocsátott. Minden tőle telhetőt megtett azért, hogy boldogok legyünk, és világossá tette a számunkra, hogy a legjobbat szeretné nekünk. Nagyon szerettem.

Hatodikos koromban apa meghalt egy autóbalesetben. A családom és én teljesen összeroppantunk. Hatalmas űr keletkezett a családukban. Apa volt az, akire támaszkodtam, és ha voltak problémáim, mindig őhöz fordultam. Ahelyett, hogy segítséget kértem volna, inkább hagytam, hogy tovább mardosson a harag és a fájdalom. Végül arra a következtetésre jutottam, hogy az egész Isten hibája volt. Nem olvastam többé a szentírásaimat, és nem imádkoztam. Csak azért mentem el az istentiszteletre, mert anya azt akarta. Megpróbáltam a lehető legmesszebb kerülni Mennyei Atyámtól.

Egyszer aztán életemben először elmentem a fiatal nőknek rendezett táborba. Nagyon tetszett, hogy új barátokat szerezhettem, de a szentírásaimat továbbra sem olvastam. Az utolsó este bizonyágtételes gyűlés volt. Valami olyasmit éreztem, amit már hosszú ideje nem: a Lelket. Csodáltam a lányokat, akik kimentek és megosztották a bizonyágukat, én azonban ülve maradtam, mert azt hittem, hogy nekem nincs bizonyágom. Hirtelen olyan érzésem támadt, hogy nekem is fel kell állnom. Szólásra nyitottam számat, de még nem tudtam, mit fogok mondani. Így aztán annyit mondtam, örülök, hogy részt vehettem a Fiatal Nők táborában. Ezután azon kaptam magam, hogy a következőket mondom: Tudom, hogy Jézus Krisztus meghalt értem, és hogy Mennyei Atyám szeret engem, és hogy az egyház igaz.

Különleges béke töltött el. Ennek az élménynek hála mondhatom, hogy tudom, hogy a Szabadító engesztelésének és feltámadásának köszönhetően újra látni fogom az édesapámat.

GYERMEKEKNEK

Ő él!

Monson elnök azt tanította, hogy mivel Jézus Krisztus meghalt, majd feltámadt, mi mindannyian újra élni fogunk. Nézd meg az alábbi képeket! Számozd meg őket aszerint, hogy milyen sorrendben történtek az ábrázolt események!

Mivel Jézus Krisztus él, a családok örökre együtt lehetnek. Rajzold le a családot az alábbi négyzetbe!

Tanulmányozd ezt az anyagot, és ha helyénvalónak érzed, beszélj meg az általad látogatott nőtestvérekkel! A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet a saját életednek is szerves részévé váljon.

Szeress, gondoskodj és erősíts meg!

A Szabadítóhoz hasonlóan a látogatótanítók minden egyént szolgálnak (lásd 3 Nefi 11:15). Tudjuk, hogy látogatótanítókként sikeresen szolgálunk, ha az általunk látogatott nőtestvérek azt mondhatják: (1) a látogatótanítóm segít lelkileg fejlődnöm; (2) tudom, hogy a látogatótanítóm törődik velem és a családommal; és (3) ha gondjaim vannak, tudom, hogy a látogatótanítóm külön felkérés nélkül is a segítségemre siet.¹

Látogatótanítókként hogyan szerethetünk, törődhetünk és erősíthetünk meg egy nőtestvért? A következő kilenc javaslat a *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* című kézikönyv 7. fejezetéből származik. Ezek a javaslatok segíthetnek a látogatótanítóknak a nekik kijelölt nőtestvéreket szolgálni:

- Naponta imádkozzunk érte és a családjáért!
- Törekedjünk sugalmazásra, hogy megismerjük őt és családját.
- Rendszeresen látogassuk meg, hogy megtudjuk, hogy van, illetve, hogy vigaszt nyújtsunk, és megerősítsük őt.
- Tartsuk vele a kapcsolatot látogatósok, telefonhívások, levelek, e-mailek, SMS-ek, illetve egyszerű, kedves tettek által.
- Üdvözljük a nőtestvért az egyházi gyűléseken.
- Nyújtsunk segítséget vészhelyzet, betegség vagy egyéb váratlan helyzetek során.
- Tanítsuk neki az evangéliumot a

szentírásokból és a látogatótanítói üzenetekből.

- Saját jó példánk által ösztönözzük a nőtestvért.
- Tegyük jelentést a segítőegyleti vezetőnek a szolgálatunkról, valamint a nőtestvér lelki és fizikai jólétéről.

A szentírásokból

Lukács 10:38–39; 3 Nefi 11:23–26; 27:21

JEGYZETEK

1. Lásd Julie B. Beck: Amit remélem, az unokáim megértenek majd a Segítőegylettel kapcsolatban. *Liahóna*, 2011. nov. 113.
2. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 122.
3. *Leányaim a királyságomban*, 131–132.
4. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News*, Oct. 15, 1856, 252.
5. Lásd *Leányaim a királyságomban*, 39–40.

Mit tehetek?

1. Hogyan tudhatom, hogy mire van szüksége a nőtestvéreimnek?
2. Hogyan éreztettem a nőtestvéreimmel, hogy törődöm velük?

Hit, család, segítség

Történelmünkől

„A látogatótanítás világszerte a szeretet, a gondoskodás és a szolgálat eszközüvé vált az utolsó napi szent nők számára – hogy »azon együttérés szerint cselekedje[nek], melyet Isten a szív[ük]be ültetett«, ahogyan azt Joseph Smith tanította.”²

Az egyik nőtestvér, aki mostanában özvegyült meg, azt mondta a látogatótanítóiról: „[Ő]k meghallgattak. Megvigasztaltak. Együtt sírtak velem. Megöleltek..., [és] kiségitettek a magány első hónapjainak mély kétségbeeséséből és depressziójából.”³

A fizikai dolgokban való segítség is a szolgálat egy formája. Az 1856. évi októberi általános konferencián Brigham Young elnök bejelentette, hogy kézikocsis pionírok akadtak el a mély hóban mintegy 450–600 kilométernyire. Felkérte az utolsó napi szenteket Salt Lake Cityben, hogy mentsék ki őket, és „szigorúan tegyenek eleget azon dolgoknak, melyeket fizikainak hívunk”⁴.

Lucy Meserve Smith feljegyezte, hogy a nők még ott a tabernákulumban levették a meleg alsószojnyájukat és harisnyájukat, majd feltették azokat a szekerekre, hogy elküldjék a fagyoskodó pioníroknak. Ezt követően ágyneműket és ruhákat gyűjtöttek azoknak, akik majd szinte semmivel érkeznek meg a völgybe. Amikor a kézikocsis csapatok megérkeztek, addigra már volt egy épület a városban, „amely megtelt a számukra felajánlott adományokkal”⁵.

Áprilisi konferenciái jegyzetfüzet

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, ... akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (T&Sz 1:38).

Többet kihozni az általános konferenciából

Írta: Michael Barber és David Marsh

Tananyag Részleg

Bár az általános konferencia utolsó ülésének végén „ámen”-t mondunk, a lelki lakomának nem kell ott véget érnie. Folytatódhat, miközben tanulmányozzuk és alkalmazzuk a konferencián elhangzott tanításokat. Az évek során a próféták arra biztattak minket, hogy tegyük ezt. 1946-ban például Harold B. Lee elnök (1899–1973) sürgette az egyház tagjait, hogy a konferenciái beszédek „legyenek útmutatás az életükhöz és a beszédeikhez az elkövetkező hat hónapban”. Elmagyarázta, hogy „ezek fontos ügyek, melyeket az Úr jónak látott kinyilatkoztatni népének ezekben a napokban”¹.

1988-ban Ezra Taft Benson elnök (1899–1994) elismételte ezt a tanácsot, mikor ezt tanított:

„Az elkövetkezendő hat hónapban a [Liahóna] konferenciái példányai legyenek ott az alapvető műveitek mellett, és rendszeresen forduljatok ahhoz!”²

A 2008-as októberi konferencia zárásaként Thomas S. Monson elnök újra kihangsúlyozta a konferenciái beszédek tanulmányozásának fontosságát. Ezt mondta: „Remélem, sokáig emlékezni fogunk mindarra, amit ezen az általános konferencián hallottunk. A következő havi *Ensign* és *Liahóna* tartalmazni fogja az itt elhangzott összes beszéd írott változatát. Arra buzdítalak benneteket, hogy tanulmányozzátok azokat, és gondolkodjatok el a tanításaikon.”³

Miközben tanulmányozzátok a konferenciái üzeneteket és elmélkedtek rajtuk,

mit tehetek, amiktől jelentősebbé válnak számotokra az életemekben? Itt van néhány javaslat, mely segíthet felkészülni ezen sugalmazott szavakra, valamint befogadni és alkalmazni azokat:

Készül fel a sugalmazás elnyerésére! Akár nézed, hallgatsz vagy olvasod a konferenciái beszédeket, ki kell nyitnod a szíved és az elméd az isteni sugalmazás elnyeréséhez. David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kórumából azt tanította, hogy nem számít, milyen hatékonyan tanít egy beszélő, „az üzenet tartalma, valamint a Szentlélek tanúsága csak akkor hatolhat be a szívbe, ha a fogadó engedi azt”. Elmagyarázta, hogy „a hit általi tanulás lelki, szellemi és fizikai erőfeszítést, és nem csupán tétlen befogadást követel!”⁴

A következő ötletek segíthetnek felkészülnöd a Lélek tanításaira:

1. Szánj rá időt, és teremtsd meg azt a zavartalan környezetet, melyben lelki sugalmazást nyerhetsz!
2. Törekedj isteni sugalmazásra az ima által!
3. Készíts egy listát azon kérdéseidről vagy aggodalmairól, melyekre választ keresel!

Értsd meg az üzeneteket! Az élő próféták és apostolok tanítanak, kifejtnek, intenek, figyelmeztetnek és biznyságot tesznek. Ha közelebbről szemügyre veszed a beszédeiket, az segít jobban megérteni az üzenetüket. Íme néhány hatékony tanulmányozási módszer:

- **Tegyél fel kérdéseket!** Például: Mit szeretne az Úr, hogy tanuljak ebből az üzenetből? Hogyan növeli ez a beszéd vagy cikk egy evangéliumi tantételről vagy szentírásversről szerzett tudásomat? Milyen történeteket használnak az evangéliumi tantételek szemléltetésére, és mit tanulok belőlük?
- **Írj vázlatot!** Próbáld megfigyelni, a beszélő milyen vázlatot követ. Oszd a beszédet részekre, és írd össze, amely

ÍRD LE ÉS ELMÉLKEDJ RAJTA!

„[A] hallottak között talán lesz majd egy-

egy szembetűnőbb kifejezés vagy bekezdés, mely megragadja a figyelmünket. Ha sor kerül erre, akkor remélem, hogy leírjuk és elgondolkodunk rajta, míg megízleljük jelentésének mélységét és életünk részévé tesszük azt.”

Lásd Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008): „A megtört és bűnbánó szív”. *Liahóna*, 2001. jan. 103.

elmagyarázza az egyes részek főbb mondanivalóját.

- **Azonosítsd be a beszéd különféle elemeit!** Jegyzeteld ki a tanokat, szentírásokat, történeteket, figyelmeztetéseket, felsorolásokat, biznyságokat, a cselekvésre való buzdítást és azon áldásokat, melyeket a tanácsnak való engedelmességért ígértek.
- **Tanulmányozd a beszédet többször is!** Ahhoz, hogy megragadjuk az evangéliumi igazságok teljes jelentését és fontosságát, elengedhetetlen, hogy tanulmányozzuk azokat. Minden alkalommal, mikor tanulmányozod, jegyezd fel az új meglátásaidat.

Cselekedj a tanultak

szerint! Ha imádságos lélekkel tanulmányozod a beszédeket, látni fogod, miképpen vonatkoznak az üzeneteik az életedre. Megtudhatod, hogyan végezz fontos változtatásokat azáltal, hogy a következőkhöz hasonló kérdéseket teszel fel: Mit akar az Úr, mihez kezdjek azzal, amit megtanulok? Mi olyat tanultam, ami segítségemre lesz a családomban, a munkámban vagy az egyházi elhívásomban? Írd le a kapott benyomásokat, hogy ne felejtsd el őket. Ha így teszel, sugalmazást kapsz ahhoz, hogy a tanítások szerint élj, és elnyered a megígért áldásokat.

Az általános konferencia az az időszak, amikor az Úr az Ő szolgáin keresztül ki nyilatkoztatja akaratát nekünk. Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) ezt tanította a konferenciái beszédekről: „Személyes könyvtárakban egyetlen szöveg vagy kötet se foglaljon el szembetűnőbb helyet az egyház alapműveinél – nem a retorikai kiválóságáért vagy meggyőző előadásmódjáért, hanem a benne foglalt elvek miatt, melyek kijelölik az örök élethez vezető utat.”⁵ ■

JEGYZETEK

1. Harold B. Lee, in Conference Report, Apr. 1946, 68.
2. Ezra Taft Benson, “Come unto Christ, and Be Perfected in Him,” *Ensign*, May 1988, 84.
3. Lásd Thomas S. Monson: Míg újra találkozunk. *Liahóna*, 2008. nov. 106.
4. David A. Bednar, “Seek Learning by Faith,” *Liahóna*, Sept. 2007, 17, 20.
5. Spencer W. Kimball, *In the World but Not of It*, Brigham Young University Speeches of the Year (May 14, 1968), 3.

Az általános konferenciái beszédek elolvashatók, megnézhetők, illetve meghallgathatók a conference.lds.org honlapon.

CSODÁLATOS kegyelem

Írta: Kristen Nicole Cardon

Mindennap Krisztus kegyelmétől függök.

AZ ÚR EREJÉVEL

„Ha az Úr Jézus Krisztusba vetett hittel és az evangélium iránti engedelmességgel lépésről lépésre fejlődünk, imádkozunk erőért és javítjuk hozzáállásunkat és szándékainkat, akkor sikeresen a Jó Pásztor nyájában találhatjuk magunkat. Ehhez fegyelemre, gyakorlásra, erőfeszítésre és erőre lesz szükségünk. Ám ahogy Pál apostol mondta, »mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít« (Filippibeliek 4:13).”

Howard W. Hunter elnök (1907–1995), „Developing Spirituality,” *Ensign*, May 1979, 26.

„Az egyházi gyűléseinken nem beszélünk gyakran a kegyelemről – mondta a hitoktatóm a Brigham Young Egyetemen –, de Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként *igenis* hiszünk a kegyelemben.”

Valóban nem tudtam volna felidézni egyetlen leckét sem a Fiatal Nők osztályomból vagy a Vasárnapi Iskoláról, de gondolataim visszahúztak a középiskolai kórusomba, ahol az „Amazing Grace”-t [Csodálatos kegyelem] énekeltek.

*Csodálatos kegyelem, mily édes a hang,
mely megmentett egy olyan nyomorultat,
mint én!*

*Valaha elveszett voltam, de megtaláltak;
Vak voltam, de már látok én.¹*

„A kegyelem Isten ereje, mely Jézus Krisztus engeszteléséből származik – magyarázta a hitoktatóm. – Én a következő négy hatalomra osztom a kegyelmet: feltámadás, megváltás, gyógyítás és erősítés.” Ő azzal folytatta, hogy elmagyarázta egyenként ezt a négy erőt, de az elmém ismét visszahúzott az emlékeim közé.

Ugyanez az iskolai kórus egyszer elutazott Kaliforniába, hogy egy zenei fesztiválon versenyezzen. Én az indulás előtti napon lebetegedtem. Fájt a torkom, ami azt jelentette, hogy nem tudok a fesztiválon a kórusal énekelni – vagy ha mégis, csak rosszul és fájdalom kíséretében. Kértem édesapámtól egy papsági áldást, és a következő napot imával töltöttem, hogy meggyógyuljak.

Azon a napon, mikor a fesztiválon egy teljesen gyógyult torokkal énekeltem az Amazing Grace-t, talán még nem értettem teljesen, hogy épp arról a hatalomról éneklek, mely az előző napon meggyógyított. A Szabadító engesztelése aznap megáldott engem. Gyógyulásom forrása az Ő kegyelme volt.

„És ő megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenvedve el; és ez azért lesz, hogy beteljesedjen az ige, mely azt mondja, hogy magára fogja venni népének fájdalmait és betegségeit” (Alma 7:11).

A középiskola után, mint sok más elsőévest, nagyon leterheltek a tanulmányaim és a kihívás, hogy otthonról távol, ráadásul

öt másik lakótársal együtt kellett élnem.

Ekkor kezdtem megtanulni megérteni Krisztus kegyelmének erősítő és képessé tévő hatalmát. Napjaim munkával és tanulással teltek, de a mindennapi imákra támaszkodtam, melyekben azért könyörögtem Mennyei Atyámhoz, hogy képes legyek elvégezni a szükséges feladatokat. A tanév folytatódott, én pedig örömmel fedeztem fel, hogy Krisztus engesztelésének erősítő és képessé tévő hatalmával nem csupán jól, hanem minden nehézség nélkül tudok teljesíteni.

„Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít” (Filippibeliek 4:13).

Bár még meg kell tapasztalnom az Ő kegyelmének két másik aspektusát – a feltámadást és a megváltás teljességét –, mégis mindennap Jézus Krisztus engesztelésének kegyelmétől függök. A kegyelem – Isten azon hatalma, mely Jézus Krisztus engeszteléséből fakad – meggyógyított és megerősített. Miközben igyekszem betartani Isten parancsolatait és ragaszkodni az Ő akaratához, a saját képességeimet jóval meghaladó mennyei segítségben részesülök.

„...kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni” (2 Nefi 25:23). ■

JEGYZET

1. John Newton, “Amazing Grace,” *Olney Hymns* (1779), no. 41.

MILYEN HATÁSSAL VAN ÉLETÜNKRE AZ ÚR KEGYELME?

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából segít megválaszolni ezt a kérdést „Az engesztelés és a halandóság útja” című, 12. oldalon található cikkben:

- „Az Úr azt szeretné, hogy az Ő engesztelése és a Szentlélek hatalma által bennünk éljen, hogy ne csak irányítson minket, hanem hogy erővel ruházzon fel.”
- „Az egyéni akaraterő, személyes elhatározás és motiváció, a hatékony tervezés és célkitűzés mind nélkülözhetetlen, de végső soron nem elegendő ahhoz, hogy győzedelmesen fejezzük be ezt a halandó utazást. Igazán a Szent Mesiás érdemeire, irgalmára és kegyelmére kell bízunk magunkat (lásd 2 Nefi 2:8).”
- „Az engesztelés képessé tévő hatalma megerősít bennünket, hogy jót tegyünk, jók legyünk és a saját vágyainkon és természetes képességeinken felül tudjunk szolgálni.”

Vedd fontolóra, hogy leírod a naplódba és megosztod a családdal azokat az időszakokat, amikor érezted, hogy az Úr kegyelme meggyógyított, segített vagy megerősített téged.

Írta:
David A. Bednar
elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

A Szabadító evangéliumának legfőbb célját David O. McKay elnök (1873–1970) tömören megfogalmazta: „Az evangélium célja, hogy a rossz embereket jóvá, a jó embereket pedig még jobbá tegye, és megváltoztassa az emberi természetet.”¹ Így a halandóság útja azt jelenti, hogy rosszból jóvá, majd még jobbá váljunk, és megtapasztaljuk a hatalmas szívbeli változást, azaz megváltozzon bukott természetünk (lásd Móziás 5:2).

Az engesztelés

ÉS A HALANDÓSÁG ÚTJA

*Az engesztelés képessé
tévő hatalma
megerősít
bennünket, hogy jót
tegyünk, jók legyünk
és a saját vágyainkon
és természetes
képességeinken felül
tudjunk szolgálni.*

A Mormon könyve egy utasítások kézikönyve a számunkra, míg beutazzuk a rosszból jóvá, majd még jobbá válás útját, és azon igyekszünk, hogy megváltozzon a szívünk. Benjámin király a halandóság útjáról és az engesztelés szerepéről tanít, melyek által sikeresen eligazodhatunk ezen utazás során: „Mert a természetes ember ellensége Istennek; az volt Ádám bukása óta, és az is lesz örökkön-örökké, hacsak nem enged a Szent Lélek hívásainak, és nem vetkőzi le a természetes embert és válik szentté az Úr, Krisztus engesztelése által” (Móziás 3:19; kiemelés hozzáadva).

Két konkrét kifejezésre hívnám fel a figyelmet. Az első: levetkőzni a természetes embert. A rossztól a jóig tartó utazás az a folyamat, hogy levetkőzzük a mindannyiunkban ott rejlő természetes embert. A halandóságban mindannyian megkísértetünk a testben. Azok az anyagok, melyekből a testünket teremtették, a természetüknél fogva bukottak és ki vannak téve a bűn vonzásának, a romlandóságnak és a halálnak. Ám „Jézus Krisztus engesztelése által” növelhetjük azon képességünket, hogy legyőzzük a test kívánságait és kísértéseit. Amikor hibázunk, vétkezünk vagy bűnt követtünk el, bűnbánatot tarthatunk és Jézus Krisztus

engesztelésének megváltó hatalma által újra megtisztulhatunk.

A második kifejezés: szentté válni. Ez a kifejezés leírja az életen átvezető utazás folytatódását és második fázisát, vagyis hogy „a jó embert jobbbá” tegyük, vagy más szavakkal, egyre inkább szentté váljunk. Az utazás második fele, vagyis a jóból jobbbá válás folyamata olyan téma, amelyet nem elégszer tanulmányozunk, illetve nem eleget tanítjuk, és nem is értjük kellően.

Gyanítom, hogy nagyon sok egyháztag sokkal inkább ismeri az engesztelés megváltó és megtisztító hatalmának természetét, mint annak megerősítő és képessé tevő hatalmát. Fontos tudni, hogy Jézus Krisztus eljött a földre, hogy *meghaljon* értünk – ez Krisztus tanának sarkalatos és alapvető pontja. De azt is meg kell becsülnünk, hogy az Úr az engesztelésén és a Szentlélek hatalmán keresztül bennünk szeretne *élni* – de nemcsak azért, hogy vezéreljen, hanem azért is, hogy képessé tegyen bennünket.

A legtöbben tisztában vagyunk azzal, hogy ha rosszat teszünk, akkor segítségre van szükségünk ahhoz, hogy legyőzzük a bűn következményeit az életünkben. A Szabadító megfizette az árat, és lehetővé tette a számunkra, hogy megváltó hatalma által megtisztulhassunk. A legtöbben világosan értjük, hogy az engesztelést a bűnösöknek szánták. Abban viszont nem vagyok biztos, hogy azt is tudjuk és értjük-e, hogy az engesztelést a szenteknek is szánták – olyan jó férfiak és nők számára, akik engedelmesek, érdemesek és lelkiismeretesek, és akik azon fáradoznak, hogy jobbak legyenek és hithűbben tudjanak szolgálni. Tévesen azt hihetnénk, hogy a jóból jobbbá, vagyis a szentté válás útját egyedül kell megtennünk, pusztán buzgósággal, akaraterővel és fegyelemmel, valamint a nyilvánvalóan korlátozott képességeinkre támaszkodva.

A Szabadító evangéliuma nem csupán arról szól, hogy igyekszünk elkerülni a rosszat; hanem legfőképpen arról, hogy jót kell cselekednünk és jóvá kell válnunk. Az engesztelés pedig segítséget nyújt a számunkra, hogy legyőzhessük és elkerülhessük a rosszat, és hogy jót tehesünk és jóvá

válhassunk. A Szabadítótól kaphatunk segítséget a halandóságon átvezető utazásunk teljes ideje alatt, hogy a rosszból jóvá és még jobbbá válhassunk, és hogy meg tudjuk változtatni a természetünket.

Én nem azt a látszatot szeretném kelteni, hogy az engesztelés megváltó és képessé tevő hatalma egymástól elválik és teljesen eltérő. Inkább arra szeretnék rávilágítani, hogy az engesztelés két dimenziója összekapcsolódik és kiegészíti egymást; mindkettőnek működni kell az életen átvezető utazás minden fázisában. Örökkévaló fontossággal bír mindannyiunk számára, hogy felismerjük, hogy a halandóságon átvezető utazás *mindkét* létfontosságú alkotóelemét – a természetes ember levetkőzését, valamint a rossz legyőzését és a jóvá válást egyaránt – az engesztelés hatalmával lehet valóra váltani. Az egyéni akaraterő, a személyes elkötelezettség és motiváció, a hatékony tervezés és célkitűzések mind szükségesek, de elégtelenek számunkra ahhoz, hogy végül győzedelmesen teljesítsük ezt a halandó utazást. Nekünk tényleg „a Szent Messiás érdemei[re], és irgalm[ára] és kegyelm[ére]” kell támaszkodnunk (2 Nefi 2:8).

A kegyelem és az engesztelés képessé tevő hatalma

„A Bibliaszótárból megtudjuk, hogy a *kegyelem* kifejezéssel a szentírások gyakran a képessé tevő hatalomra utalnak:

A „[*kegyelem*]” szó gyakran előfordul az Újszövetségben, különösen Pál írásaiban. A szó fő jelentéstartama a Jézus Krisztus bőséges irgalmának és szeretetének eszköze által adott *isten*i segítség *vagy erő*.

Az Úr Jézus kegyelme által, melyet engesztelő áldozata tesz lehetővé, az egész emberiség fel fog támadni a halhatatlanságra, úgy, hogy minden ember örökkévaló formában kapja majd vissza testét a sírból. *Hasonlóan az Úr kegyelméből adatik meg*, a Jézus Krisztus engesztelő áldozatába vetett hit és a bűnbánatuk révén, *hogy az emberek erőit és segítséget kapnak olyan jó cselekedetek elvégzésére, melyeket saját eszközeikkel nem tudnának megtenni. Ez a kegyelem egy képessé tevő hatalom*, mely által a férfiak és nők örök életet és

felmagasztosulást nyerhetnek, miután minden tőlük telhetőt megtettek.”²

A kegyelem az az isteni beavatkozás vagy mennyei segítség, melyre mindannyiunknak kétségbeesetten szüksége van ahhoz, hogy kiérdemelje a celesztialis királyságot. Ezért az engesztelés képessé tévő hatalma megerősít bennünket, hogy cselekedjünk, hogy jók legyünk, és hogy a saját személyes

Szemléltetések és célzások

A halandóság útját a rosszból jóvá, a jóból pedig jobbá válás, és a természetünk megváltoztatása jellemzi. A Mormon könyve bővelkedik példákban olyan tanítványokról és prófétákról, akik tudták és értették, valamint átérték, hogy az engesztelés képessé tévő hatalma átalakította őket ezen az úton. Miközben egyre inkább megértjük ezt a szent hatalmat, evangéliumi rálátásunk egyre bővül és gazdagodik. Az ilyen szemléletmód pedig hihetetlen módokon lesz képes megváltoztatni bennünket.

Nefi jó példa egy olyan személyre, aki tudta és értette a Szabadító képessé tévő hatalmát, és rábízta magát. Emlékezzetek vissza, hogy Lehi fiai visszatértek Jeruzsálembe, hogy ügyüknek megnyerjék Ismáelt és háza népét is. Lámán és mások is a csapatból, akik Nefivel Jeruzsálemből visszautaztak a vadonba, fellázadtak, Nefi pedig arra intette fivéreit, hogy higgyenek az Úrban. Utazásuknak ezen a pontján történt, hogy Nefi fiverei megkötözték őt kötelekkel, és kitervelték, hogyan veszejtsék el. Figyeljétek meg Nefi imáját: „Ó

Uram, hitem szerint, mely benned van, szabadíts ki fivéreim kezei közül; igen, méghozzá *adj erőt, hogy széttéphessem ezeket a köteleket*, amelyekkel megkötözték!” (1 Nefi 7:17; kiemelés hozzáadva).

Tudjátok, hogy én valószínűleg miért imádkoztam volna, ha a fivéreim megkötöznek? „Kérlek, juttass ki ebből a felfordulásból, de AZONNAL!” Ami különösen érdekes számomra, az az, hogy Nefi nem azért imádkozott, hogy a körülményei megváltozzanak. Azért imádkozott, hogy legyen ereje megváltoztatni a helyzetet. És azt hiszem, ez ügyben hibátlanul imádkozott, mert tudta, értette és

Nefi nem azért imádkozott, hogy vegyék el tőle a megpróbáltatásait. Azért imádkozott, hogy legyen ereje megváltoztatni a helyzetet.

vágyainkon és természetes képességeinken felül szolgáljunk.

A személyes szentírás-tanulmányozásaim során, mikor a *kegyelem* szót olvasom, gyakran a „képessé tévő hatalom” szóval helyettesítem be. Például vegyük ezt a verset, melyet mindannyian ismerünk: „[T]udjuk, hogy kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni” (2 Nefi 25:23). Hiszem, hogy rengeteget tanulhatunk az engesztelés eme éltető jellegéről, ha minden alkalommal, mikor a szentírásokban rábukkanunk a *kegyelem* szóra, a „képessé tévő és erősítő hatalom” kifejezéssel helyettesítjük.

megtapasztalta az engesztelés képessé tévő hatalmát.

Nem hiszem, hogy a kötelek, melyekkel Nefit megkötözték, csodával határos módon lehullottak a kezéről és csuklójáról. Inkább úgy sejtem, megáldatott kitartással és a természetes képességein túli saját erővel, és azután „az Úr erejével” (Móziás 9:17) addig fáradozott, csavargatva és ráncigálva a köteleket, míg végül szó szerint képes volt leszaggatni azokat magáról.

Ez a jelenet mindannyiunk számára egy burkolt, ám egyenes célzást tartalmaz. Amikor megértjük és alkalmazzuk az engesztelés képessé tévő hatalmát a személyes életünkben, azért fogunk imádkozni és erőt kérni, hogy megváltoztathassuk a körülményeinket, nem pedig azért imádkozunk majd, hogy megváltozzanak a körülményeink. Mi magunk válunk cselekvőkké, s nem tárgyak leszünk, akikkel mások cselekednek (lásd 2 Nefi 2:14).

Gondoljatok csak arra a példára a Mormon könyvében, amikor Amulon üldözi Almát és népét. Az Úr így szólt ezekhez a jó emberekhez az ő megpróbáltatásaikban:

„És megkönnyítem a terheket is, melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon...

És most lőn, hogy a terhek, melyeket Almára és testvéreire helyeztek, könnyűvé tétettek; igen, az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának” (Móziás 24:14–15; kiemelés hozzáadva).

Mi változott meg ebben a jelenetben? Nem a teher változott meg; az üldöztetés kihívásai és nehézségei nem vették el azonnal a

néptől. Hanem Alma és követői erőssé tettek, és az így megnövekedett képességük és erejük miatt vált könnyebbé a terhük. Ez a jóra való nép az engesztelés által hatalmat kapott, hogy maga *cselekedjen és befolyásolja* a körülményeit. Almát és népét pedig „az Úr erejével” biztonságban elvezették Zarahemla földjére.

Talán eltűnődtek – jogosan – azon, hogy

mitől lesz jó példa az engesztelés képessé tévő hatalmára Alma és népe helyzete. A válasz a Móziás 3:19 és a Móziás 24:15 összehasonlításában rejlik.

„[Levetkőzi] a természetes embert és... szentté [vállik] az Úr, Krisztus engesztelése által, és [olyan lesz], mint egy gyermek, engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, amelyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának” (Móziás 3:19; kiemelés hozzáadva).

Miközben a halandóságban a rosszból

Az Úr így szólt Almához és népéhez az ő megpróbáltatásaikban: „És megkönnyítem a terheket is, melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon.”

jóvá majd még jobbá válásának útján haladunk, levetkőzzük a mindannyiunkban ott rejlő természetes embert, igyekszünk szentté válni és megváltoztatni az egész természetünket, akkor az ebben a versben részletezett tulajdonságok egyre jobban fejezik majd ki azt a személyt, akivé ti és én válunk. Gyermekibbé, engedékenyebbé, türelmesebbé válunk és hajlandóbbakká arra, hogy alá vessük magunkat az Úr akaratának.

Most hasonlítsátok össze a Móziás 3:19-ben található jellemvonásokat azokkal, melyekkel Almát és népét jellemezték: „[Ő]k vidáman és *türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának*” (Móziás 24:15; kiemelés hozzáadva).

Az ebben a versben leírt jellemvonások közti párhuzamot nagyon ütősnek találok, és úgy gondolom, jelzik, hogy Alma jóra való népe jobb néppé vált az Úr Krisztus engesztelésének képessé tévő hatalma által.

Emlékezzetek vissza Alma és Amulek történetére az Alma 14-ből. Sok hithű szentet öltek meg úgy, hogy tűzre vetették őket, az Úr eme két szolgáját pedig bebörtönözték és megverték. Gondoljátok át Alma következő fohászát, melyet a börtönben imádkozott: „Ó Uram, *adj nekünk erőt* hitünk szerint, mely Krisztusban van, még hozzá a szabadságra” (Alma 14:26; kiemelés hozzáadva).

A kéréséből újra csak azt látszik, hogy Alma értette és bízott az engesztelés képessé tévő hatalmában. És nézzük meg imája következményét:

„És [Alma és Amulek] elszakították a köteleket, melyekkel meg voltak kötözve; és amikor a népet meglátta, menekülni kezdtek, mert a pusztulás félelme szállta meg őket. [...]

És Alma és Amulek kijöttek a börtönből, és nem sérültek meg; mert *az Úr hatalmat adott nekik*, hitük szerint, mely Krisztusban volt” (Alma 14:26, 28; kiemelés hozzáadva).

És újra csak: a képessé tévő hatalom megnyilvánul, amikor a jó emberek küzdenek a gonosszal, és még jobbá válnak, és még hatékonyabban szolgálnak „az Úr erejével”.

Egy másik példa a Mormon könyvből szintén tanulságos. Az Alma 31-ben Alma egy missziót vezet a hitehagyott zoramiták visszatérítésére, akik

miután megépítették a Rameumptomot, egy előírt és kevély imát ismételtettek.

Figyeljétek meg Alma erőért való könyörgését a személyes imájában: „Ó Uram, add meg nekem, *hogy legyen erőm*, hogy türelemmel tudjam viselni ezeket a megpróbáltatásokat, melyek érni fognak ezen nép gonoszsága miatt” (Alma 31:31; kiemelés hozzáadva).

Alma azért is imádkozik, hogy misszionárius társai is hasonló áldásban részesüljenek: „Add meg nekik, *hogy legyen erejük*, hogy el tudják viselni azokat a megpróbáltatásokat, melyek ezen nép gonoszságai miatt érik majd őket” (Alma 31:33; kiemelés hozzáadva).

Alma nem azért imádkozott, hogy vegyék el tőle a megpróbáltatásait. Tudta, hogy ő az Úr képviselője, ezért erőért imádkozott, hogy cselekedhessen, és hatást gyakorolhasson az adott helyzetére.

Ennek a példának a kulcsát Alma 31. fejezetének utolsó versében találhatjuk: „[Az Úr] erőt is adott nekik, hogy ne szenvedjenek el semmiféle megpróbáltatást, *csakis olyanokat, melyek feloldódtak Krisztus örömeiben*. Most ez Alma imája szerint volt; és azért, mert hittel imádkozott” (38. vers; kiemelés hozzáadva).

A megpróbáltatás nem vétetett el. Ám Alma és társai megerősítettek és megáldattak az engesztelés képessé tévő hatalma által, hogy „ne szenvedjenek el semmiféle megpróbáltatást, csakis olyanokat, melyek feloldódtak Krisztus örömeiben”. Mily csodálatos áldás! És micsoda lecke! Mindannyiunknak meg kellene tanulnunk.

A képessé tévő hatalomra nem csak a szentírásokban találhatunk jó példákat. Daniel W. Jones 1830-ban született Missouriban, és 1851-ben Kaliforniában csatlakozott az egyházhoz. 1856-ban részt vett azoknak a kézikocsis társaságoknak a megmentésében, melyek Wyomingban vesztegeltek a zord hóviharak miatt. Miután a mentőcsapat tagjai megtalálták a szenvedő szenteket, és tőlük telhetően azonnali segítséget nyújtottak nekik, majd pedig elintézték, hogy a betegeket és gyengélkedőket Salt Lake Citybe szállítsák, Daniel és még jó néhány fiatal férfi felajánlotta, hogy

ott marad a kézikocsis csapattal, és vigyáznak a tulajdonaikra. Csupán nagyon kevés élelmiszert és ellátmányt hagytak ott Danielnek és a társaiknak, melyek gyorsan el is fogytak. A következő idézet Daniel Jones személyes naplójából az ez utáni eseményekről számol be.

„A vadállatok annyira megfogyatkoztak, hogy már nem volt mit levadásznunk. Csak silány húst ettünk mindannyian, de ettől csak éhesebbek lettünk. Végül az is mind elfogyott, nem maradt más, csak bőrke. Megkíséreltük elfogyasztani. Fűszerek nélkül főztük és ettük meg őket. Az egész társaság lebetegedett tőle...

A helyzetünk reménytelennek tűnt, mert már semmink nem maradt, csak az éhen halt jószágokról lehántott silány, nyers bőr. Arra kértük az Urat, hogy irányítson bennünket, hogy tudjuk, mit tegyünk. A fivérek nem zúgolódtak, hanem érezték, hogy bízniuk kell az Úrban. [...] Végül ihletet kaptam, hogyan készítsem el ezt az anyagot, és a társaságnak is tanácsokat adtam arra vonatkozóan, hogyan főzzék meg: perzseljék meg, majd kaparják le róla a szőrt. Ettől többnyire megszűnt az a rossz íze, ami a főzéskor elő szokott jönni. Miután lekapartuk, bő vízben forraltuk egy órán át, leöntöttük róla a vizet, mert az kivonta belőle az enyvet, majd lemostuk és átsikáltuk a bőrt alaposan, lemostuk hideg vízben, ezután pedig zselévé főztük és hagytuk kihűlni. Kevés cukorral megszórva fogyasztottuk. Ez elég bonyolult folyamat volt, de nem volt mit tennünk, és jobb volt, mint éhen halni.

Kértük az Urat, hogy áldja meg a gyomrunkat és *szoktassa hozzá ehhez az ételhez*. [...] Most már, mikor ettük, úgy tűnt, mindenki élvez a lakomát. E második próbálkozás előtt már három napja nem ettünk. Mintegy hat héten át élvezhetük ezt a pazar kosztot.”³

Én, ha ilyen körülmények között lettem volna, valószínűleg más ételért imádkoztam volna: „Kérlek, Mennyei Atyám, küldj egy fúrjet vagy egy bölényt.” Valószínűleg nem jutott volna eszembe azért imádkozni, hogy a gyomrom megerősödjön és megszokja az ételt, amink van. De mit tudott Daniel W. Jones? Ismerte Jézus

Krisztus engesztelésének képessé tévő hatalmát. Nem azért imádkozott, hogy megváltozzanak a körülményei. Azért imádkozott, hogy megerősödjön, hogy elboldoguljon az adott helyzettel. Csakúgy, mint Alma és népe, Amulek, valamint Nefi megerősítették, Daniel W. Jones is rendelkezett a lelki ítélőképességgel, hogy tudja, mit kérjen az imájában.

Krisztus engesztelésének képessé tévő hatalma megerősít bennünket, hogy olyan dolgokat is meg tudjunk tenni, amit magunktól sosem tudnánk. Néha eltűnődöm, hogy e mostani utolsó napi jólétünkben – a mikrohullámú sütő, a mobiltelefon, a légkondicionált autók és kényelmes otthonok világában – megtanuljuk-e valaha elismerni, hogy mindennap az engesztelés képessé tévő hatalmától függünk.

Bednar nőtestvér felettébb hithű és hozzáértő nő, és fontos leckéket tanultam a megerősítő hatalomról az ő csendes példamutatásából. Láttam, mennyire kitartó volt az intenzív és állandó hányingere során, mely szó szerint nyolc hónapon át mindennap, egész nap tartott nála, mindhárom várandóssága alatt. Együtt imádkoztunk, hogy megáldasson, de a nehézség soha nem vétetett el. Ehelyett képessé vált, hogy fizikailag olyan dolgokat is megtegyen, melyekre a saját erejéből nem futotta volna. Az évek folyamán azt is láttam, mennyire megerősödött abban, hogy tolerálni tudja egy világi közösség gúnyát és lenézését, amiért utolsó napi szent asszonyként hallgatott a prófétai tanácsra és legfontosabb prioritásává tette a családot és a gyermekei nevelését. Megköszönöm és mély tisztelettel adózom Susan előtt, amiért ilyen felbecsülhetetlen leckéket segített megtanulnom.

A Szabadító mindent tud és megért

Alma 7. fejezetében megtudhatjuk, hogy a Szabadító hogyan és miért képes biztosítani számunkra a képessé tévő hatalmat:

„És ő megy, mindenféle *fájdalmat* és *megpróbáltatást* és *kísértést* szenvedve el; és ez azért lesz, hogy beteljesedjen az ige, mely azt

mondja, hogy magára fogja venni népének *fájdalmait és betegségeit*.

És magára veszi a halált, hogy megoldhassa a halál kötelékeit, amelyek népét lekötözik; és magára veszi a *gyengeségeiket*, hogy bensője irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:11–12; kiemelés hozzáadva).

Nincs olyan fizikai fájdalom, lelki kín, lelki szenvedés, erőtlenség vagy gyengeség, melyet ti és én valaha is megtapasztalunk ezen a halandó utazásunkon, melyet a Szabadító meg ne tapasztalt volna először.

A Szabadító nemcsak a bűneinkért, hanem azon egyenlőtlenségekért, méltánytalanságokért, fájdalmakért, kínokért és érzelmi gyötrelmekért is szenvedett, melyek oly gyakran sanyargatnak bennünket. Nincs olyan fizikai fájdalom, lelki kín, lelki szenvedés, erőtlenség vagy gyengeség, melyet ti és én valaha is megtapasztalunk ezen a halandó utazásunkon, melyet a Szabadító meg ne tapasztalt volna először. Talán egy gyenge pillanatunkban így kiáltunk fel: „Senki nem érti meg. Senki nem tudja.” Talán senki nem is tudja – az emberek közül. De Isten Fia tökéletesen tud és ért mindent,

mert Ő már jóval előttünk érezte és viselte a terheinket. És mivel Ő megfizette ezt a végső árat és viselte ezt a terhet, tökéletes empátiával rendelkezik, és életünk számos területén kinyújthatja felénk irgalmas karját. Ő képes felkarolni, megérinteni, megsegíteni – szó szerint hozzánk rohanni – és megerősíteni minket, hogy többé váljunk, mint valaha is tudnánk; segíteni nekünk

megtenni azt, amire soha nem lennénk képesek, ha csak a saját erőnkre hagyatkoznánk.

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én ígámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én ígám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Máté 11:28–30).

Bizonyágomat teszem róla és hálás vagyok az Úr Jézus Krisztus végtelen és örök áldozatáért. Tudom, hogy a Szabadító él. Megtapasztaltam az Ő megváltó erejét, és képessé tévő hatalmát, és tanúsítom,

hogy ezek az erők valóságok és mindannyiunk számára elérhetőek. Sőt, „az Úr erejével” mindent megtehetünk és mindent legyőzhetünk, miközben előre törekszünk e halandó utazásunkon. ■

A Brigham Young Egyetem 2011. október 23-i áhítatán elhangzott beszéd alapján. A beszéd teljes angol szövege a speeches.byu.edu oldalon található meg.

JEGYZETEK

1. Lásd Franklin D. Richards, in Conference Report, Oct. 1965, 136–37; lásd még David O. McKay, in Conference Report, Apr. 1954, 26.
2. Kalauz a szentírásokhoz: kegyelem; kiemelés hozzáadva.
3. Daniel W. Jones, *Forty Years among the Indians* (n.d.), 57–58.

Az ifjúsági hitoktatás világszerte közelebb hozza Jézus Krisztushoz az olyan fiatalokat, mint amilyen te is vagy.

MÉXICO

Az IFJÚSÁGI HITOKTATÁS áldásai

Írta: **Brittany Beattie**

Egyházi folyóiratok

Nem vagy egyedül azon döntéssel, hogy ifjúsági hitoktatásra jársz. Világszerte többszázezer fiatal teszi élete részévé az ifjúsági hitoktatást, melyre busszal, kenuval, kerékpárral vagy más módon jutnak el. Vannak köztük olyanok, akik korán reggel kelnek és messzire kell utazniuk, hogy időben odaérjenek, mások este teszik meg ezt az utat, és megint mások otthon tanulnak heti több alkalommal.

Az ifjúsági hitoktatásra járás áldozatot kíván, de a fiatalok világszerte úgy találják, hogy a részvétel minden fáradságot megér. Azokban pedig, akik részt vesznek rajta, egy- valami közös: az ifjúsági hitoktatásban való részvételük közelebb viszi őket a Szabadítóhoz és Mennyei Atyánkhoz.

A megígért áldások elnyerése

Miért olyan fontos számokra az ifjúsági hitoktatás? Az indokok között szerepelnek az utolsó napi próféták és apostolok következő ígéretei:

- „Isten áldásává válik az újkori Izráel megszabadításában a legnehezebb órában.”¹
- „[Felkészít] benneteket arra, hogy átadjátok a visszaállított evangélium üzenetét azoknak, akikkel majd lehetőségek lesz találkozni.”²
- „Segít életbevágó tudást szerezni az igazságról.”³
- Az ifjúsági hitoktatás „csodálatos

lehetőségeket teremt, hogy megtanulhass azokat a tanokat, melyek boldoggá tesznek majd. Csodás lehetőséget kínál arra, hogy megismerkedj a hozzád hasonló fiatalokkal.”⁴

- „Növekedni fog az evangéliumi tudásotok. Megerősödik a hitetek. Csodás ismeretsegeket és barátságokat köthettek.”⁵
- „Lelki fejlődést, erkölcsi erőt ad ahhoz, hogy ellenálljunk a minket körülvevő gonosznak, valamint hatalmas gyarapodást eredményez az evangéliumi műveltség terén.”⁶
- „Ez az egyik legjobb felkészítő a misszióra.”⁷

Megtalálni a módját, hogy részt vehess rajta

A hitoktatásra járás gyakran azt jelenti, hogy fel kell adnod valami mást, amit élvezel, annak érdekében, hogy legyen időd eljárni rá. Ám ez olyan áldozat, amely megéri! Elijah Bugayong, a Fülöp-szigetekről, a középiskola utolsó évében hozta meg ezt a döntést. A középiskolában mindig ő volt a második legjobb tanuló. Célul tűzte ki, hogy végzősként évfolyamelső lesz, ezért eldöntötte, hogy – a korábbi évekkkel ellentétben – idén nem iratkozik be ifjúsági hitoktatásra, hogy sikerüljön teljesítenie ezt a célt.

Aztán egy nap megváltozott a gondolkodása. „Az íróasztalomra pillantottam – mondta. – Mellette hevert egy kupacban a

ÉLETRE SZÓLÓ ÁLDÁS

„Sok évvel ezelőtt abban a kiváltságban volt részem, hogy kora reggeli ifjúsági hitoktatást taníthattam. Az órát minden tanítási nap 6:30 és 7:30 között tartottuk. Két évig néztem, ahogy az álmos diákok bebotorkálnak a terembe, jókora kihívás elé állítva oktatójukat, hogy felébressze őket. A nyitóima és egy-egy lelki üzenet után figyeltem, amint ezek a ragyogó elmék életre kelnek, hogy növeljék a tudásukat a szentírásokról. Az óra legnehezebb részét végül a beszélgetés időben való befejezése jelentette, hogy időben továbbküldjem őket a normál középiskolai tanóráikra. A tanév előrehaladtával láttam, hogy minden tanuló nagyobb önbizalomra, szorosabb barátságokra és az evangéliumról való megnövekedett bizonyosságra tesz szert.

Néhány évvel ezelőtt egy boltban voltam éppen az egyik közeli városban, amikor meghallottam, hogy valaki a nevemet kiabálja. Mikor megfordultam, két volt diákomat üdvözölhettem az ifjúsági hitoktatásról. Addigra már férj és feleség voltak. Bemutatták nekem négy gyönyörű gyermeküket. Beszélgetésünk során meglepve hallottam, hogy milyen sok hitoktatásra járó osztálytársukkal tartják még ma is a kapcsolatot. Ez jó bizonyíték arra, milyen különleges szálak alakultak ki az osztály tagjai között azon a bizonyos kora reggeli hitoktatáson.”

L. Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, „Receive Truth,” *Ensign*, Nov. 1997, 62.

négyes szentíráskötetem, valamint a hitoktatási kézikönyvem és a jegyzetfüzetem. Magamba néztem, és azt kérdeztem: »Melyik számít a leginkább?»

Elijah a Máté 6:33-ban találta meg a választ: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” A lány tehát úgy döntött, hogy hitűen részt vesz az ifjúsági hitoktatáson, és másféleképpen próbál meg időt nyerni a tanulmányai elvégzéséhez. Az év végére évfolyamelső lett, és egyetemi ösztöndíjat is nyert.

Spencer Douglas az egyesült államokbeli Alabamából úgy döntött, lemond néhány közösségi programjáról azért, hogy a legtöbbet hozhassa ki az ifjúsági hitoktatásból. A hitoktatás első két évében reggelente hajnali 4 órakor, az utolsó két évben pedig 5 órakor kelt fel, hogy járni tudjon rá. Ezt mondta: „Nem sok késő esti programon tudtam részt venni a barátaimmal, hiszen korán le kellett feküdnöm. Ha nem tettem volna, akkor nem tudtam volna teljesen részt venni a hitoktatásban, és tanulni reggelente.” Spencer számára tehát nemcsak az volt a fontos, hogy jelen legyen a hitoktatási órákon, hanem az is, hogy mindezt éberén és tanulásra készen tegye.

Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította: Csak „azért, mert valami jó, nem elegendő indok arra, hogy azt meg is tegyünk. Az elvégezhető jó dolgok száma jóval meghaladja az elvégzésükhöz szükséges rendelkezésünkre álló időt. Vannak dolgok, melyek

jobbak az egyszerű jónál, és ezeknek előtérbe kell kerülniük az életünkben.”⁸ Ez egy fontos tanács, melyre emlékezhetsz, mikor eldöntöd, hogy időbeosztásodban hová kerül fontossági szempontból az ifjúsági hitoktatás.

Felkészülés a misszióra

Az ifjúsági hitoktatás nagyszerűen felkészít téged a misszionáriusi munka végzésére – akár most, egyháztag misszionáriusként, de a jövőben is, ha teljes idejű misszióra készülsz. Franco Huamán Curinuqui, Peruból, tudja, hogy az ifjúsági hitoktatáson való szentírás-tanulmányozása segít felkészülnie a missziójára.

Azt mondja, a hajnali 4 órai kelés és – azokban a hónapokban, amikor a környezet árvíz önti el – a kenuzás és az ezt követő átvergődés a sáron, mind megéri a felkészülést. „Szeretném elvégezni az ifjúsági hitoktatást, és elkezdni a felsőfokú hitoktatást, hogy felkészüljek a misszióra – mondja. – Tovább fogok fejlődni az egyházban.” Az ifjúsági hitoktatás fontos számára, mert tanul a szentírásokról és fontos verseket memorizál, melyek segítenek jobb misszionáriussá válnia.

Megáldva az élet minden területén

Miközben a fiatalok világszerte azon igyekeznek, hogy részt vegyenek az ifjúsági hitoktatáson, nem csak a szentírás-tanulmányozáshoz kapnak erőt. Cameron Lisney, Angliából, úgy találja, hogy életének minden területén meg van áldva. „Az ifjúsági

hitoktatás nemcsak a dolgok lelki oldalában segít, hanem az iskolában, az oktatásban is” – mondja Cameron.

Szerinte „a korai kezdés beindítja az elmét. Néhány barátom azt mondta, túl elfoglaltak, hogy részt tudjanak venni – nem mintha az ember hajnali hatkor rendszeresen matekozna...” Ha tanulsz, „az Úr segít a vizsgákon, és ha hitoktatásra jársz, még inkább segít” – vélekedik Cameron.

Természetesen a hitoktatás segített Cameronnak a bizonyosságát is megerősíteni. Ezt mondta: „A bizonyosságomat is az ifjúsági hitoktatás indította el. 14 éves koromban nagyon küszködtem az evangéliummal. Nem szerettem istentiszteletre járni, és olyasmiket is tettem, amiket nem kellett volna. Már csak néhány hónap választott el attól, hogy teljesen feladjam.” Ám amikor egy barátja meghívta Cameront az ifjúsági hitoktatásra, úgy döntött, elkíséri a lányt. Ekkor kezdtek érkezni az áldások.

„Kezdtem újra érezni a Lelket – mondja Cameron. – Igyekeztem jobban figyelni az istentiszteleten, és jártam a vasárnapi iskolai és papsági gyűlésekre is. Könnyebbé vált minden, és kezdtem boldogabbnak érezni magam. Végül saját bizonyosságot szereztem az evangéliumról is.” Miután Cameron két hónapot eltöltött a hitoktatáson, találkozott a püspökével, és elrendelték tanítónak az ároni papságban.

Cameron tudja, hogy az ifjúsági hitoktatás segít erősnek maradnia a világ kísértései ellenére. „A hitoktatás előrehaladtával – meséli – egyre könnyebben kezeltem a kihívásokat, melyeket a világ tartogat számunkra. Elég nehéz fiatalnak lenni abban a világban, melyben élünk, hiszen minden oldalról körülvesz a bűn. A bizonyosságomat teszem nektek arról, hogy ha eljártok az ifjúsági hitoktatásra, akkor lesz erőtök megvédeni magatokat. Az ifjúsági hitoktatás egy lelki pajzsot képez, mely megvéd. Számos különféle próbatétel és kísértés került már az utamba, és a hitoktatás óriási segítséget nyújtott ahhoz, hogy az egyenes és keskeny ösvényen maradjak.”

Egymás erősítése

Az ifjúsági hitoktatáson találkozhat más tizenévesekkel is, akik ugyanabban hisznek, mint te. Vika Cseljiskova,

Oroszországból, ezt mondta: „Inspirálnak a hasonló gondolkodású és erkölcsi normával rendelkező emberek, akik ugyanúgy hisznek Istenben, mint én.” Majd hozzáteszi: „Ha kérdésem van, meg tudom beszélni az ifjúsági hitoktatómmal és a többi tanulóval. Megoszthatom a gondolataimat és a bizonyosságomat másokkal, hogy erősítsem a saját hitemet és másokét is. A szentírások közös olvasásával és a tartalmukon való elmélkedéssel közelebb kerülünk Istenhez és egymáshoz is.”

Kszenia Goncsarova Ukrajnából hasonló eredményeket tapasztalt. „Amikor megosztjuk másokkal az élményeinket, erősebbé válunk és jobban megértjük a szentírásokat – mondja. – Ha az órán a saját életünkben vett példákra beszélünk, látom, hogyan működik az evangélium az én életemben és másokéban.”

AZ IFJÚSÁGI HITOKTATÁS HATÁSA HENRY B. EYRING ELNÖK ÉLETÉRE

Mildred Bennion egyike volt azon tanulóknak, akik a Granite Ifjúsági Hitoktatás legelső osztályába jártak 1912-ben. Ő volt Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosának édesanyja.

Ő értette, milyen fontos szerepet játszik az ifjúsági hitoktatás az életében, és azt akarta, hogy gyermekei is részesüljenek ugyanazon áldásokban, melyekben ő a hitoktatás miatt, ezért családja fontos döntést hozott: „Jelentős pénzügyi áldozatok árán Utahba költöztünk, hogy a fiaink járhassanak az ifjúsági és felsőfokú hitoktatásokra, és barátokat találjanak maguknak a közöségünkben. Ez megválaszolja, hogyan érzek ezen dolgokkal kapcsolatban” (idézte C. Coleman, *History of Granite Seminary*, 142).

Az egyházi oktatás fontossága folytatódott az Eyring családban, amikor Henry B. Eyring elnök 1971-ben a Ricks Főiskola (a mostani BYU–Idaho) elnöke lett, amely egy egyházi tulajdonú főiskola, és 1980-tól 1985-ig, majd 1992-től 2005-ig az Egyházi Oktatási Szervezet biztosaként szolgált.

Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus megismerése

Nemrégiben megkérdezték egy csoport fiataltól, hogyan áldotta meg őket az ifjúsági hitoktatás. Válaszaikból egy fő gondolat derül ki, mégpedig az, hogy a hitoktatás segít nekik közelebb kerülni Mennyei Atyánkhoz és a Szabadítóhoz. David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, a következőket tanította: „Az ifjúsági hitoktatáson tanulmányozott minden téma fontos. Minden évben, miközben a szentíráskötetek egyikére összpontosítottok, a középpontban Jézus Krisztus áll.”⁹

Íme néhány tizenéves válasza azzal kapcsolatban, hogyan segített nekik az ifjúsági hitoktatás közelebb kerülni Jézus Krisztushoz:

- „Mikor elolvastam annak a sok prófétának a feljegyzését, megtudtam, mi mindent tett értem a Szabadító, és rájöttem, mennyire fontos vagyok a számára. Tudom, hogy Ő annyira szeret, hogy meghalt és szenvedett az én fájdalmamért.”
- „Az ifjúsági hitoktatás nagyszerű módja a nap elkezdésének. Nem számít, milyen fáradt vagyok, érzem a Lelket és azt, hogy megerősödök, így amikor a nap folyamán nehézségek érnek, kételkedés nélkül tudom, hogy a Szabadítóm szeret engem, és nagyobb önbizalommal állok ki a jó mellett.”
- „Én megtért vagyok az egyházban. Még a keresztemelés előtt elkezdtem hitoktatásra járni. A hitoktatás nélkül nem tudom, hogy

egyáltalán megkeresztelkedtem volna-e. A hitoktatás nélkül nem lenne az életemben a Szabadító, és nem tudnám, hogy bocsánatot nyerhetek a bűneimre. Mennyei Atyánk vagy Jézus Krisztus korábban nem igazán játszottak számomra szerepet az életemben. Az ifjúsági hitoktatás segített Őket megtalálnom, és örökre részévé váltak a saját és leendő gyermekeim életének.”

- „A mindennapos hitoktatásra járás segített közelebb kerülnöm Uramhoz és Szabadítómhoz, Jézus Krisztushoz, azáltal, hogy tanulhattam az Ő tanításairól, az irántam érzett hatalmas szeretetéről, és arról, hogyan térhetek vissza Hozzá, hogy Vele éljek.”
- „Amikor hitoktatáson vagyok, meglátom a szentírások mélyebb értelmét. Minden reggel segít emlékezniem, hogy a nap folyamán viselkedjek krisztusibb módon.”
- „A hitoktatás megtanított, hogyan olvassam a szentírásaimat, és hogy ne csak élvezzem az olvasást, de találjam meg, hogyan tudom alkalmazni a szövegben leírtakat. Olyan tanokat és tantételeket tanultam, melyek segítettek megerősíteni az én szerető Mennyei Atyámról és Jézus Krisztusról való bizonyosságomat, melyet egész életemben magammal vihetek.”

Az ifjúsági hitoktatásra járásból fakadó ilyen sok áldás láttán érthető, hogy a fiatalok világszerte miért tartják azt napirendjük egyik prioritásának. ■

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer, *Teach the Scriptures* (address to Church Educational System educators, Oct. 14, 1977), 3.
2. Lásd L. Tom Perry: A mérce megemlése. *Liahóna*, 2007. nov. 48.
3. Lásd Richard G. Scott: Váltások valóra minden lehetőségeket! *Liahóna*, 2003. nov. 42.
4. Gordon B. Hinckley, "Stand True and Faithful," *Ensign*, May 1996, 93.
5. Gordon B. Hinckley, "The Miracle Made Possible by Faith," *Ensign*, May 1984, 47.
6. Gordon B. Hinckley, "The State of the Church," *Ensign*, May 1991, 52.
7. Ezra Taft Benson, "Our Responsibility to Share the Gospel," *Ensign*, May 1985, 7.
8. Lásd Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 104.
9. David A. Bednar, "Conclusion and Testimony," *Welcome to Seminary 2010–2011*, seminary.lds.org/welcome.

AZ IFJÚSÁGI HITOKTATÁS TÖRTÉNETE

Íme egy áttekintés arról, hogyan fejlődött az ifjúsági hitoktatás az évek során.

- 1888: Wilford Woodruff elnök felügyeli az Egyházi Oktatási Szervezet megalakulását, mely az egyház oktatással kapcsolatos erőfeszítéseit igazgatja, beleértve az iskola utáni vallási órákat is.
- 1912: Az első mindennapos órarendbe illesztett ifjúsági hitoktatási órák megszervezése összesen 70 tanulóval indul, akik egy-egy főiskolai óra idejére elhagyják az épületet, hogy részt vegyenek az ifjúsági hitoktatáson. Az órákat a Salt Lake City-beli (USA, Utah) Granite Főiskolával szemben tartják.
- 1925: A beiratkozott tanulók száma eléri a 10 000-ret.
- 1948: Az Egyesült Államokon kívül elsőként Kanadában is elérhetővé teszik az ifjúsági hitoktatást.
- 1950: Megszervezik a korábban „kora reggeli ifjúsági hitoktatás”-ként ismert mindennapos ifjúsági hitoktatást Kaliforniában, ahol a tanulók az iskolai tanórákat megelőzően, gyülekezeti házakban gyűlnek össze.
- 1958: A beiratkozott tanulók száma eléri az 50 000-ret.
- 1958: Elérhetővé válik Közép-Amerikában, elsőként Mexikóban.
- 1962: Elérhetővé válik Európában, elsőként Finnországban és Németországban.
- 1963: Elérhetővé válik Ázsiában, elsőként Japánban.
- 1965: A beiratkozott tanulók száma eléri a 100 000-ret.
- 1967: Bevezetik az otthontanuló ifjúsági hitoktatást olyan vidékeken, ahol a tanulók heti négy alkalommal otthon tanulnak, és hetente egy alkalommal gyűlnek össze.
- 1968: Elérhetővé válik Ausztráliában.
- 1969: Elérhetővé válik Dél-Amerikában, elsőként Brazíliában.
- 1972: Elérhetővé válik Afrikában, elsőként Dél-Afrikában.
- 1983: A beiratkozott tanulók száma eléri a 200 000-ret.
- 1991: A beiratkozott tanulók száma eléri a 300 000-ret.
- 2012: Elérhető 134 országban és területen világszerte, összesen 370 000 beiratkozott tanulóval.

EGY MIEGTÉRT ELHÍVÁSA

írta: Helena Hannonen

Nem sokkal azután, hogy 10 évesen megkeresztelkedtem a finnországi Lappeenranta-ban, megkaptam életem első egyházi elhívását. 1960-at írtunk, és kis gyülekezetünknek hatalmas szüksége volt valakire, aki az úrvacsorai gyűléseken kíséretet játszik a himnuszokhoz. Engem kértek fel erre a feladatra.

Bár édesanyám mindig is arra buzdította a testvéreimet és engem, hogy fejlesszünk ki művészi tehetségeket, nem tudtam zongorázni és nem is volt otthon ilyen hangszerünk. Viszont szerettem volna eleget tenni az elhívásomnak, ezért készítettem egy tervet.

A családi est alkalmával megbeszéltük, mit jelent ez az elhívás mindannyiunk számára. Mivel azonban édesanyám özvegyként egyedül

*Új megtért
voltam, és
semmilyen zongoratudással
nem rendelkeztem. De nagyon
hálás vagyok az
elhívásomért,
mely meg-
változtatta
az életemet:
gyülekezeti
zongorista
lettem.*

nevelt bennünket, két fiatal gyermeket, tudtuk, hogy óriási kihívást jelent majd beszereznünk egy zongorát és fizetnünk a zongoraleckékért. Úgy döntöttünk, mindannyian hajlandóak vagyunk meghozni a szükséges áldozatot.

Az első áldozat a családom részéről anyagi jellegű volt. Úgy döntöttünk, hogy tavasztól őszig busz helyett kerékpárral fogunk közlekedni. A bátyám, Martti nagyon bátor volt, és különösen jó kerékpáros lett – még a havon és a jégen is. Én nem vettem többé ruhákat, hanem inkább megtanultam varrni. Megtanultunk előrelátóan élni. A nagyszüleim háza melletti területen egy kis kertet hoztunk létre, és élelmet raktároztunk a téli hónapokra. Az „üdüléseink” abból álltak, hogy édesanyám elutazott a svájci templomba, vagy az otthonunk közelében piknikeztünk és táboroztunk.

A második áldozatot a családom részéről az idő jelentette. Beosztottuk egymás között a házimunkákat, és úgy szerveztük át a programjainkat és a házi feladatainkat, hogy elég időm legyen gyakorolni a zongorán. Az áldozataink és a kemény munka miatt édesanyám gyakran megjegyezte, hogy legalább nincs időnk arra, hogy bajba kerüljünk, mint mások a mi korunkban. Valójában az elhívásom családi elhívássá vált már jóval azelőtt, hogy akár egy hangjegyet is lejátszottam volna.

Elkezdtem órákat venni a helyi iskola egyik zenetanárától. Eleinte egy papírból kivágott billentyűzeten és a gyülekezeti ház zongoráján gyakoroltam. Amikor a zongoratanárom elköltözött, megvettük az ő zongoráját, és a környék egyik elismert zongoratanára felvett, hogy nála tanuljak.

A himnuszokat magamtól tanultam meg, és rengeteget gyakoroltam a gyülekezeti zenei

igazgatóval. Mindenki biztatott, még ha néha be is csúszott egy-egy „fals” hang. A zongoratanárom elszörnyedt, miután megtudta, hogy emberek előtt játszottam, mielőtt alaposan megtanultam és memorizáltam volna a darabokat. De még egy kézzel játszani is jobb volt, mintha semmilyen zenénk nem lett volna.

Az órákra kerékpárral érkeztem, és miután beköszöntött a tél, amikor csak lehetett, megpróbáltam gyalog vagy sítalpon közlekedni. Vasárnaponként egyedül mentem az egyházi gyűlésekre, hogy egy órával korábban érkezsek, és legyen időm gyakorolni. Elhatároztam, hogy csak akkor szállok buszra, ha a hőmérséklet -15°C alá esik. Az eső és a hó nem igazán érdekelt; séta közben gyorsan telt az idő, mert oly sok gyönyörű himnusz szegődött kíséromül. Menet közben átkeltem a síkságon a pionírokkal (lásd Fel, szentek, fel! *Himnuszok*, 30. sz.), a hegy tetején sétáltam Sionban (lásd Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz.) és kiálltam az ifjakkal, akik soha nem hátrálnak meg a harc elől (lásd Hűek leszünk. *Himnuszok*, 166. sz.). Én sem hátrálhattam meg soha egy ilyen támogatással, annak ellenére, hogy a családommal mi voltunk az egyedüli utolsó napi szentek a közösségünkben Finnország keleti részén, az orosz határ árnyékában.

Az évek során egyre jobban játszottam, és igazán zenéltem, nem csak eltaláltam a megfelelő hangjegyeket. Megtanultam imádsággal lélekkel kiválasztani a dalokat, hogy a Lélek ott lehessen a gyűlésen. És ami a legfontosabb, az evangéliumról való bizonyágomat is a zenén keresztül szereztem meg. Amikor valamit megkérdőjeleztem, könnyen fel tudtam idézni a himnuszok szavait, üzenetét és a belőlük áradó érzéseket. Tudtam, hogy az

evangéliumi tantételek és szertartások igazak, hiszen sorról sorra, hangjegyről hangjegyre tanultam meg azokat.

Emlékszem egy bizonyos napra, amikor az ezen tantételek iránti elkötelezettségem próbára lett téve. Tizennégy éves voltam. Szerettem úszni, és arról álmodoztam, hogy az olimpián úszhatok. Vasárnaponként nem jártam versenyekre, de mégis jól fejlődtem. Végül, ahogy közeledett a Mexikóvárosban tartott Olimpia, az egyik edző meghívott, hogy vegyek részt egy különleges edzésprogramban.

Ez azonban minden vasárnap reggel, a Vasárnapi Iskola idejére esett volna. Azzal ésszerűsítettem a helyzetet, hogy nyugodtan elmehetek gyakorolni, és hiányozhatok a Vasárnapi Iskoláról, hiszen az esti úrvacsorai gyűlésre még időben visszaérek. Már össze is spóroltam a buszjegyre valót, és mindent elterveztem. Az első edzés előtti szombaton avattam be édesanyámat a tervembe.

Szemében szomorúságot és csalódottságot láttam, de csupán annyit válaszolt, hogy a döntés az én kezemben van, és hogy már megtanultam, mi a helyes. Aznap éjjel nem tudtam kiverni a fejből a „Válassz jól” című himnusz szövegét (*Himnuszok*, 154. sz.), melynek szavai megakadt lemezként visszhangoztak elmémben.

Vasárnap reggel az egyik kezemben az

Az egyik busz az egyházi elhívásom felé vitt, a másik a gyermekkori álmom felé, hogy világklasszis úszó legyek. A himnuszok szavai, melyeket oly gyakran játszottam, megadták a választ.

úszós táskámat, a másik kezemben a kottás táskámat tartogattam, remélve, hogy édesanyám majd azt hiszi, az egyházba tartok. Kimentem a buszmegállóhoz. Az uszodába tartó busz megállója a házunk felőli oldalon, a gyülekezeti ház irányába tartó busz megállója viszont a szemközti oldalon. Várakozás közben nagyon frusztrált lettem. A füleimben a „Cselekedtem-e valami jót” dallama csengett (*Himnuszok*, 143. sz.) – a himnuszé, melyet aznap a Vasárnapi Iskolán kellett volna játszanom. Tapasztalatból tudtam, hogy a nehéz ritmusa, bonyolult szövege és a magas hangok miatt ez a himnusz katasztrófa lesz jó kíséret nélkül.

Amint így tipródtam, mindkét busz megérkezett. Az uszodai busz megállt előttem, majd pedig a gyülekezeti házhoz szállító busz is, amelynek vezetője kérdően nézett rám, mert tudta, hogy mindig az ő buszára szálllok. Egy pár pillanatra mindannyian összenéztünk. Mire vártam hát? Hiszen az Úr mellett döntöttem! (lásd „Who’s on the Lord’s Side?” *Hymns*, no. 260). Megígértem, hogy megyek, ahová Ő vezet (lásd *Megyek, ahová Te vezetsz. Himnuszok*, 173. sz.). Azon döntésemet, hogy betartsam a parancsolatokat, már jóval korábban meghoztam (lásd *Tartsd meg a törvényt. Himnuszok*, 191. sz.).

Mielőtt az elmém utolérte volna a szívemet, a testem átvette az irányítást. Ámokfutásba

kezdték az út túloldalára, a másik busz vezetőjének pedig intettem, hogy induljon nyugodtan. Kifizettem a buszjegyet és leültem a busz végébe, amely elindult a gyülekezeti ház felé, s közben néztem, ahogy az úszással kapcsolatos álmaim az ellenkező irányba indulnak.

Aznap mindenki azt hitte, azért sírok, mert érzem a Lelket. Ám valójában azért sírtam, mert gyermekkori álmom szertefoszlott, és mert szégyelltem magam, amiért egyáltalán eszembe jutott, hogy a szombat napján ússzak. De azon a vasárnapon eleget tettem az elhívásomnak, ahogyan előtte és utána is mindig.

Mire készen álltam, hogy középiskolába menjek, már sok egyháztagot megtanítottam vezényelni és zongorázni. A középiskolában folytattam a zongorázást, és elkezdtem orgonaleckéket venni. Azt hittem, annak az esélye, hogy eljussak Latin-Amerikába, örökre elveszett, amikor felhagytam a versenyszerű úszással, ám miután befejeztem tanulmányaimat a Brigham Young Egyetemen, Kolumbiában szolgálhattam missziót. A missziómon zongoraleckéket adtam. Úgy akartam otthagyni azokat a szenteket, hogy átadtam nekik a zene ajándékát. A kolumbiai gyermekek és fiatalok mérföldeket gyalogoltak a hőségben, hogy megtanulhassanak zongorázni. Ők is egy kézzel kezdték, ám addig fejlesztették magukat, míg végül két kézzel tudtak játszani. És ők még több áldozatot hoztak, mint én, hogy megtanuljanak zongorázni.

Több mint 50 év eltelt azóta, hogy megkeresztelkedtem. Bejártam a világot, távol otthonomtól, Finnországtól, de nem számít, hová mentem, mindig mindenhol szükség volt valakire, aki kísérelje a himnuszokat. A zene univerzális nyelve sok helyen építette fel számomra a megértés hídját.

Mára a kezeim

Kolumbiai missziómon zongoraleckéket adtam. A gyermekek és fiatalok hosszú mérföldeket gyalogoltak a hőségben, hogy tanulhassanak, és óriási áldozatok árán elnyerjék a zene ajándékát.

lelassultak, krónikus ízületi gyulladásom van. Helyemet sok, nálam tehetségesebb zenész vette át. Édesanyám gyakran elszomorodik, mikor visszagondol az egyházban töltött fiatal éveimre, arra a rengeteg áldozatra, melyet meg kellett hoznom, a sok-sok mérföldre, melyet legyalogoltam, és mindarra, amin át kellett mennem. Attól tart, ő is hibás abban, hogy kialakult az ízületi gyulladásom. Én azonban örömmel viselem „harcis sérüléseimet”. Örömet és bánatomat egyaránt a zenében fejeztem ki. Megtanultam az ujjaimmal nevetni és sírni.

A szívem háladalra fakad, mikor arra gondolok, hogy Mennyei Atyám és a vezetőim ennyire törődőek voltak, hogy egy kislányt kérjenek fel egy ilyen kihívást jelentő feladatra. Ez az elhívás segített biztos tudást nyernem az evangéliumról, és lehetővé tette, hogy a zene által másoknak is segítsek érezni a Lelket. Élő példája vagyok annak, hogy az új megtérteknek szükségük van elhívásra – még az olyan kislányoknak is, akik nem tudnak zongorázni. Az első elhívásomon keresztül felfedeztem, hogy Istennel semmi sem lehetetlen, és hogy Neki terve van minden gyermeke számára. A zenén keresztül pedig megingathatatlan bizonyosságot nyertem Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról. ■

AKCIÓBAN az egyházközségi tanácsok

Írta: LaRene Gaunt

Egyházi folyóiratok

Az utolsó napi szentek az egyházközségi és gyülekezeti tanácsokat használva megáldják a szükségben lévők életét.

Egy masszív tornádó 2011. május 22. éjjelén a szirénák harsogása közepette lecsapott az Egyesült Államok Missouri államában található Joplin városának szívébe. A katasztrófa lakóházakat pusztított el és emberéleteket követelt. A Joplin 1. Egyházközségben nagy károkat okozott a forgószelel, de Chris Hoffman püspök és az egyházközségi tanács elkezdte számba venni az egyházközség tagjait.

„Már volt egy kész tervünk a vészhelyzetre, mert az egyházközségi tanácson már beszéltünk az előkészületekről, még mielőtt bekövetkezett volna – magyarázta. – A Lélekre is támaszkodtunk, hogy tudjuk, mint kell tennünk. Nem volt áram. Nem működtek a mobiltelefonok. Imádkoztunk és figyeltünk, hogy választ kapjunk – és mindig meg is kaptuk. Püspökként nagy örömet okozott, mikor hallottam, hogy egyháztagek azt mondják, »ezt és ezt tettem«, nem pedig azt, hogy »mit szeretnél, mit tegyek?«.

Az, ahogyan Joplinban reagáltak a történetekre, jól mutatja az egészséges egyházközségi tanácsban rejlő erőt. „Az egyházközségi tanács gyűlései a legfontosabb gyűlések az egyházban – írta M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából –, mert a papsági kvórum- és a segédszervezeti vezetők megbeszélhetik a

dolgokat és együtt tervezhetnek a püspökséggel. [...] Az egyház összes tanácsa és bizottsága közül, hiszem, hogy az egyházközségi tanács tud a leghatékonyabban segíteni Atyánk gyermekein.”¹

A szeretet és hit egységében

Ecuador dzsungelei közt, egy elszigetelt faluban, Puerto Francisco de Orellánában, az egyháztagokat a szeretet és hit erős köteléke fűzi össze. A havonta tartott gyülekezeti tanács jól tükrözi a törődésüket. Elsősorban az egyénekre és családokra koncentrálnak, majd arra, hogyan tudnak nekik segíteni a programok. Mindezt sugalmazás követi.

Sok egyháztagnak van szüksége arra, hogy munkát találjon. A gyülekezeti tanács úgy találja, hogy az egyháztagok kihívásai gyakran helyi szinten megoldhatók. Például, mikor a tanács egy egyedülálló édesanya és betegeskedő kislánya szükségleteiről tanácskozott, a Segítőegylet elnöke tudott egy állásról, ahol az édesanya a munkaideje alatt is a kislánya közelében lehet.

A gyülekezeti tanács az olyan egyházi forrásokat is felhasználja, mint például az UNSZ Munkaügyi Szolgálatok pályafutási tanfolyamának anyagai.² Elindítottak egy tanfolyamot, ahol a gyülekezet egyik tagja tanított, és amely segített egy másik egyháztagnak jobb állást találni.

A HATÉKONY TANÁCSOK ALAPJAI

A Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, M. Russell Ballard elder, a *Counseling with Our Councils* [Tanácskozás a tanácsainkkal] című könyvében a következő

három javaslatot adja:

„*Először is: összpontosítsunk az alapvető dolgokra.*” Kövessétek a 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* 4. fejezetében foglalt irányelveket, melyek az LDS.org honlap *Serving in the Church* [Szolgálat az egyházban] szakaszában is megtalálhatók.

„*A második: összpontosítsunk az emberekre, ne pedig a programokra.*” Igyekezünk „bevonni az új egyháztagokat, aktivizálni a kevésbé tevékenyeket, törődni a fiatalokkal, az egyes tagok gazdasági nehézségeivel, és az egyedülálló édesanyák és özvegyek szükségleteivel”.

„*Harmadszor: a tanácsok tanácskozásra és ötletcserére vannak, nem csak jelentésekre és leckékre.* Alakítsatok ki olyan nyitott légkört, ahol minden személy és csoport fontos, és minden vélemény értékes.” Az egyének különböző szempontokkal és hátterekkel rendelkeznek, ezért mindannyian hasznos látásmóddal járulhatnak hozzá ahhoz, hogy megértsétek az egyháztagok szükségleteit.

Lásd M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, *Counseling with Our Councils* (1997), 106, 109, 112.

Ramiro Reyes, a gyülekezeti elnökség első tanácsosa így nyilatkozott a gyülekezeti tanácsról: „Eszközök vagyunk az Úr kezében. A mi tetteink által éri el a célját.”

Út a templomhoz

New York állam Liverpool városában Melissa Fisk, aki az Elemi elnökeként vett részt az egyházközségi tanácsgyűlésen, bepillantást nyert annak erejébe. Amikor benyúlt a táskájába, hogy elővegye jegyzetfüzetét, a kezébe akadt egy kép 28 elemis gyermekről, akik a New York-i Palmyra templom lépcsőjén álltak. Mindannyian tele voltak darázscsípésekkel. A fénykép egy pillanatra elvonta figyelmét a

gyűlésről. Visszaemlékezett a napra, amikor az egyházközségi Elemi osztály elment Palmyrába, hogy élvezzék azokat a szent érzéseket, mely körülengi a templomot és annak kertjét. Sajnos, amikor a gyermekek leterítették a plédjüket, véletlenül felborítottak egy darázsfészket.

Miután mindenkit elláttak, a vezetők odahívták a gyermekeket a templomhoz, hogy érintsék meg a falát. A gyerekek nem voltak hajlandóak erre, mert féltek, hogy ott még több darázs lesz. Így hát a szülők és a vezetők sorfalat álltak, ezzel egy ösvényt képeztek a templomig. Ez bátorságot adott a gyermekeknek, hogy elinduljanak.

Mikor Melissa figyelme visszaterelődött az egyházközségi tanácsgyűlésre, azt gondolta: „Bárcsak mindenkit

KI VEGYEN RÉSZT AZ EGYHÁZKÖZSÉGI VAGY GYÜLEKEZETI TANÁCSBAN?

A következő papsági és segédszervezeti vezetők két minőségükben vesznek részt a tanácsban: (1) az egyházközségi tanács tagjaiként, akik segítenek a püspöknek megoldásokat találni az egyházközség szükségleteire és gondjaira, és (2) a saját szervezetük képviselőiként. Szeretnénk

Püspökség

A püspökség felel az egyházközség minden tagjáért, szervezetéért és tevékenységéért. A püspök elnököl az egyházközségi tanács felett. Jobb döntéseket hozhat, miután elbeszélgetett a tanácsosaival és – amennyiben szükségesnek látja –, az egyházközségi tanáccsal.

(Lásd 2. kézikönyv: Az egyház igazgatása 4.1; 4.2.)

Egyházközségi írnok

„Az egyházközségi írnok nyilvántartást vezet az egyházközségi tanács gyűlésein kiadott feladatokról és a meghozott döntésekről. [...] Gondoskodik... az egyházi számítógépes nyilvántartásból származó összes kapcsolódó statisztikai információról.”

(2. kézikönyv, 4.6.4.)

Végrehajtótitkár

„A végrehajtótitkár készíti el az egyházközségi tanácsok napirendjét... A püspök felkérheti, hogy segítsen nyomon követni, hogy haladnak az egyházközségi tanács tagjai a rájuk bízott feladatokkal. [...] [B]iztosíthatja a folytonosságot az egyházközségi tanács és a papsági végrehajtó bizottság között.”

(2. kézikönyv, 4.6.5.)

Melkisédeki papsági vezetők

A főpapok csoportjának vezetője valamint az elderek kvóruma elnöke felelősek azon férfiak lelki és fizikai jólétéért, akik felett elnökölnek. A püspök delegálhatja a kvórum- és csoportvezetőknek azon munka egy részét, melyet a családokért végez.

(Lásd 2. kézikönyv, 7.)

Egyházközségi misszióvezető

Az egyházközségi misszióvezető koordinálja az egyházközség misszionáriusi munkával kapcsolatos erőfeszítéseit. Együtt dolgozik a teljes idejű és egyházközségi misszionáriusokkal. A püspök megkérheti, hogy vezessen le misszionáriusi munkával kapcsolatos beszélgetéseket az egyházközségi tanácsgyűléseken.

(Lásd 2. kézikönyv, 5.1.3.)

körülvennének ilyen szerető barátok és vezetők, miközben felkészülnek a diplomára.”

Gondolatait a Segítőegylet elnökének hozzászólása szaktította félbe. Épp egy rászoruló nőtestvéréről volt szó: „Vasárnap nem volt istentiszteleten. Gondoskodom róla, hogy a látogatótanítói értesítsék őt a közelgő templomi útról.”

„Elég sok nehézségük van mostanában – tette hozzá az elderek kvóruma elnöke. – Megbeszélem a házitanítóikkal, hogy tudnak-e bármiről, amit tehetünk értük.”

„A fiatal nők segíthetnének vigyázni a gyermekükre” – mondta a Fiatal Nők elnöke.

Ahogy Melissa végignézett az egyházközségi tanács tagjainak arcán, valódi szeretetet és törődést látott rajtuk. Szája mosolyra húzódott. „Az Úr *igenis* biztosított egy utat

az Ő gyermekei számára, hogy védelemben és szeretetben részesüljenek – gondolta –, ez pedig nem más, mint az egyházközségi tanács!”

Csakúgy, mint Joplinban, Puerto Francisco de Orellanában és Liverpoolban, az egyházi vezetők világszerte felfedezik az egyházközségi és gyülekezeti tanácsokból fakadó áldásokat. Mindeközben kiaknázhatják ezen tanácsok rendkívüli erejét annak érdekében, hogy segítsenek az Úrnak megáldani az Ő gyermekeit és elvégezni munkáját. ■

JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), 102.
2. A *Pályafutási tanfolyam Résztevők Munkafüzete* (cikkszám: 35163) elérhető a store.lds.org honlapon, az Elosztó Szolgáltatásokon keresztül, vagy az egyházi munkaügyi központokban.

együtt dolgoznak azért, hogy szolgálják és erősítsék az egyházközséghez vagy gyülekezethez tartozó egyéneket és családokat. (Az egyházközségekre és püspökökre való utalás vonatkozik a gyülekezetekre és gyülekezeti elnökségekre is.)

A segítőegyleti elnök

A segítőegyleti elnök az egyházközségbe járó, 18 év feletti nőket képviseli. Mindent megtesz annak érdekében, hogy a nők gyarapítsák hitüket és személyes igazlelkőségüket, erősítsék családjukat és otthonukat, és segítsenek a rászorulókon.

(Lásd 2. kézikönyv, 9.)

A Fiatal Férfiak elnöke

A Fiatal Férfiak elnöke az egyházközség 12 és 18 év közötti fiatal férfijait igyekszik erősíteni. A tanácsosaival együtt az ároni papság elnökségét (püspökség) segíti, és felügyeli a cserkészprogramot, ahol az működik.

(Lásd 2. kézikönyv, 8.3.4.)

A Fiatal Nők elnöke

A Fiatal Nők elnöke az egyházközség 12 és 18 év közötti fiatal nőit igyekszik erősíteni. Az ő feladata segíteni „minden fiatal nőnek felkészülni, hogy érdemes legyen a szent szövetségek megkötésére és betartására, és arra, hogy részesüljön a templomi szertartásokban”.

(2. kézikönyv, 10.1.1.)

Az Elemi elnöke

Az Elemi elnöke az egyházközség 18 hónap és 11 év közötti gyermekeit képviseli. Az ő meglátásai akkor hasznosak, ha az egyházközségi tanácsban olyan ügyekről esik szó, amelyek érintetik az egyházközség gyermekeit.

(Lásd 2. kézikönyv, 11.)

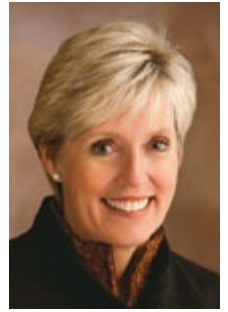
A Vasárnapi Iskola elnöke

A Vasárnapi Iskola elnöke felelős a vasárnapi iskola alatt folyó minden evangéliumi oktatásért. „Az egyházközségi tanács gyűléseire olyan kész javaslatokkal érkezik, amelyek fejlesztik az egyháztagok tanulását és tanítását az otthonaikban egyaránt.”

(2. kézikönyv, 12.2.2.)

Hogy többet megtudj arról, miként lehetsz sikeres az elhívásodban, látogass el a leadershiplibrary.lds.org honlapra, ahol a Leadership Training Library-ben több nyelven elérhető anyagokat olvashatsz.

Írta: Rosemary M. Wixom
az Elemi általános elnöke

Szánjunk időt a beszélgetésre és egymás meghallgatására!

Arra irányuló erőfeszítéseink, hogy jobban kommunikáljunk egymással, örökre megáldják a családainkat.

Egy tökéletes világban minden gyermek úgy érkezik haza az iskolából, hogy az édesanyja egy tálca frissen sült süteménnyel és egy pohár tejjel várja, és van ideje leülni vele beszélgetni, és meghallgatni, milyen volt a gyermek napja. Mi nem élünk tökéletes világban, így hát kihagyhatjátok a sütit és a tejet, ha szeretnétek, de ne hagyjátok ki, hogy időt szánjatok a beszélgetésre és egymás meghallgatására.

Huszonkilenc évvel ezelőtt, James E. Faust elnök (1920–2007), az Első Elnökség második tanácsosa, fájlalta, milyen kevés időt töltenek együtt a családok. Gondoljatok bele – 29 évvel ezelőtt – ezt mondta egy általános konferencián: „A mai családok egyik fő problémája, hogy egyre kevesebb és kevesebb időt töltenek együtt. [...] A közösen eltöltött idő értékes idő – időre van szükség a beszélgetéshez; egymás meghallgatásához; a bátorításhoz; valamint ahhoz, hogy megmutassuk egymásnak, mit hogyan kell tenni.”¹

Amikor időt szakítunk egymásra és beszélgetünk a gyermekeinkkel, megismerjük őket, és ők is megismernek minket. A prioritásaink, szívünk valódi érzései, beszélgetéseink részévé válnak minden egyes gyermekünkkel.

Vajon mi lenne szíved első számú üzenete, melyet megosztanál a gyermekeddel?

Mózes próféta ezt tanítja az 5 Mózesben: „Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.

És ez ígék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben.

És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz” (5 Mózes 6:5–7; kiemelés hozzáadva).

És hadd tegyek hozzá még egyet: „És amikor együtt vacsoráltok az asztalnál.”

Ha arra vágyunk, hogy családunk örökre együtt legyen, már ma el kell kezdenünk a folyamatot. Amikor időt szánunk a gyermekeinkkel való beszélgetésre, örökkévaló családkunkat alapozunk meg, ahogy az örök élet felé vezető ösvényen járunk.

Egy édesanya az egyesült államokbeli Illinois-ból a következőket osztotta meg arról, hogyan szakított időt a gyermekeivel való beszélgetésre:

„Amikor a gyermekeink kicsik voltak, szokásommá vált, hogy megnéztem néhányat a kedvenc televízió-műsoraim közül. [...] Sajnos a műsorok pont egybeestek a gyerekek lefekvés idejével.

[...] Egy idő után rájöttem, hogy a tévéműsorokat a fontossági sorrendem elejére helyeztem, míg a gyermekeim háttérbe kerültek. Egy

ideig megpróbáltam a tévé hallgatása mellett esti mesét olvasni, de a szívem mélyén tudtam, hogy nem ez a legjobb módszer. Miközben a tévézés miatt elvesztegetett napok és hetek felett elmélkedtem, kezdtem büntudatot érezni, és elhatároztam, hogy változtatni fogok ezen. Eltartott egy darabig, mire meggyőztem magam, hogy tényleg ki tudom kapcsolni a tévét.

Körülbelül két tévémentes hét után kezdtem könnyebbnek érezni magam. Észrevettem, hogy jobban érzem magam – sőt, valahogy tisztábbnak –, és tudtam, hogy helyes döntést hoztam.”²

A lefekvés ideje tökéletes a beszélgetésre. Hélamán ezt mondta ifjú harcosairól: „...felidézték nekem anyáik szavait, mondván: Mi nem kételkedünk abban, hogy anyáink tudták ezt” (Alma 56:48).

„Anyáik szavai” tanították őket. Miközben beszélgettek gyermekeikkel, azok az anyák Isten szavát tanították.

A személyes kommunikáció megőrzése

Sok jó származik a beszélgetésből, és az ellenség is tisztában van a kimondott szavak erejével. Szeretné csorbítani azt a lelkeséget, mely betölti az otthonunkat, amikor beszélgetünk, meghallgatjuk és bátorítjuk egymást, illetve közös tevékenységeket végzünk.

Sátán eredménytelenül próbálta meg megakadályozni Jézus Krisztus evangéliumának visszaállítását ebben az adományozási korszakban, amikor megkísérelte megghiúsítani a Joseph Smith, Isten, az Atya, valamint az Ő Fia, Jézus Krisztus között zajló létfontosságú beszélgetést.

Joseph szavaival élve: „...nyomban megragadott valamilyen hatalom, mely teljesen erőt vett rajtam, és olyan megdöbbenő hatással volt rám, hogy nyelvem megbénította, és nem tudtam beszélni” (Joseph Smith története 1:15).

Az ellenség nagyon szeretné megbénítani a nyelvünket – bármit megtenne, hogy megakadályozza, hogy szavakban fejezzük ki szívünk érzéseit egymás előtt. Örvendezik a távolságban és a figyelemelterelésben; örvendezik a zajban; örvendezik a személytelen kommunikációban – mindenben, ami elhatárol minket a szemtől szembe történő beszélgetés során tapasztalt hang légyságától és az érzésektől.

Figyeljünk gyermekeink szívére!

A hallgatás legalább olyan fontos, mint a beszéd. Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta: „Ha szeretettel hallgatunk, nem kell azon gondolkodnunk, mit mondjunk. Megadatik nekünk – a [Lélek] által”³.

Ha figyelünk, belelátunk a körülöttünk lévő szívébe. Mennyei Atyánknak terve van minden gyermeke számára. Gondoljatok csak

bele, milyen lenne, ha bepillantást nyerhetnénk mindegyik gyermekünk egyéni tervébe! Mi lenne, ha tudnánk, hogyan erősítsük az ő lelki ajándékaikat? Mi lenne, ha tudnánk, hogyan motiváljunk egy gyermeket az ő saját lehetőségei kiaknázására? Mi lenne, ha tudnánk, hogyan segítsünk mindegyik gyermeknek a gyermeki hitből bizonyosságot formálni?

Hogyan tudhatjuk mindezt?

A folyamatot az odafigyeléssel kezdjük.

Egy utolsó napi szent édesapa ezt mondta: „Sokkal több jót teszek, ha meghallgatom a gyermekeimet, mintha beszélnék hozzájuk. [...] Fokozatosan tanultam meg, hogy a gyermekeim nem akarják hallani az én rendelkezésre álló, jól bevált és bölcs válaszaimat. [...] Számukra sokkal fontosabb, hogy feltehessek a kérdéseiket és beszélhessenek a problémáikról, mint hogy meghallgassák a válaszaimat. Mire befejezik a beszédet – ha elég sokáig és elég jól figyeltem rájuk –, általában már nincs is szükségük a válaszomra. Addigra már maguk is rájöttek a válaszra.”⁴

Időbe telik azokra a dolgokra koncentrálni, melyek a leginkább számítanak. A beszélgetés, figyelés és bátorítás nem történik gyorsan. Nem lehet siettetni vagy beütemezni – általában menet közben történnek. Akkor történnek, amikor közös *tevékenységeket* folytatunk: együtt dolgozunk, együtt hozunk létre valamit, és együtt játszunk. Akkor történnek, amikor kikapcsoljuk a médiát, félretesszük a figyelemelterelő világi dolgokat, és egymásra összpontosítunk.

Na most, ezt nehéz lehet összehozni. Amikor megállunk és mindent kikapcsolunk, fel kell készülnünk a következményekre. A csend először nyomasztó lehet; kellemetlen hiányérzetünk támadhat. Legyetek türelmesek, várjatok néhány pillanatot, majd pedig élvezétek a csendet! Fordítsátok minden figyelmeteket a körülöttetek lévőkre azáltal, hogy kérdéseket tesztek fel nekik, és elkezdtek figyelni rájuk. Szülők, beszéljétek gyermekeitek érdeklődési köréről. Nevezzetek a múlton – és álmodjatok a jövőről! Még a bugyuta beszélgetések is jelentőségteljes társalgássá alakulhatnak.

Örökkévaló célunk előtérbe helyezése

Tavaly tavasszal, amikor ellátogattam egy fiatal nők osztályába, a tanító arra kért miniket, hogy írjuk le, mi a 10 legfontosabb cél az életünkben. Azonnal elkezdtem írni. Be kell vallanom, az első gondolatom ez volt: „Első: kitakarítani a ceruzás fiókot a konyhában.” Amikor mindenki befejezte a listáját, a Fiatal Nők vezető megkért bennünket, hogy osszuk meg egymással, amit írtunk. Mellettem Abby ült, aki nem sokkal azelőtt töltötte be a 12. életévét. Az ő listája így hangzott:

1. Egyetemre menni.
2. Belsőépítésszé válni.
3. Misszióba menni Indiába.
4. Házasságot kötni egy visszatért misszionáriussal a templomban.
5. Legyen öt gyermekem és egy otthonom.
6. Misszióba és egyetemre küldeni a gyermekeimet.
7. „Süti sütős” nagymamává válni.
8. Elkényeztetni az unokákat.
9. Többet tanulni az evangéliumról, és élvezni az életet.
10. Visszatérni az Atyához és Vele élni a mennyben.

Köszönöm, Abby, hogy megtanítottad nekem, hogy meg kell látnom Mennyei Atyánk mindannyiunk számára alkotott tervét. Amikor tudod, hogy a helyes ösvényen jársz, bármi is próbáljon eltéríteni, minden rendben lesz. Amikor az utad a végső cél felé vezet – a felmagasztosuláshoz, és a Mennyei Atyánkhoz történő visszatéréshez –, akkor oda is fogsz érni.

Hol alakultak ki Abbyben ezek az örökkévaló célok? Az otthonunkban kezdődik. A családjában kezdődik. Ezt kérdeztem tőle: „Mit csináltok a családjában, hogy ilyen fontossági sorrendet alakítottatok ki?”

Így válaszolt: „A szentírások olvasása mellett tanulmányozzuk a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című könyvet is.” Majd hozzátette: „Sokat beszélgetünk – a családi esteken, a közös vacsorákon, és az autóban utazás közben.”

Nefi ezt írta: „...Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk”. Miért? „[H]ogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért” (2 Nefi 25:26).

Ha beszélgetünk, meghallgatjuk és bátorítjuk egymást, valamint közös tevékenységeket végzünk a családjainkkal, az közelebb hoz majd minket a Szabadítónkhoz, aki szeret minket. Arra irányuló erőfeszítéseink, hogy jobban kommunikáljunk egymással – még ma –, örökre megáldja a családjainkat. Tanúságomat teszem, hogy amikor Krisztusról beszélünk, örvendezünk is Krisztusban és az engesztelés ajándékában. Gyermekeink pedig tudni fogják, „milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért”. ■

Egy 2010. október 24-i cövekkonferenciái műholdas közvetítésén keresztül adott beszédből, Salt Lake Cityből.

JEGYZETEK

1. James E. Faust, “Enriching Family Life,” *Ensign*, May 1983, 41.
2. Susan Heaton, “Talk Time Instead of TV Time,” *Ensign*, Oct. 1998, 73.
3. Jeffrey R. Holland: „Lesztek nékem tanúim”. *Liahóna*, 2001. júl. 16.
4. George D. Durrant, “Pointers for Parents: Take Time to Talk,” *Ensign*, Apr. 1973, 24.

AZ ÁFONYA ÉS A MORMON KÖNYVE

Néhány évvel ezelőtt a családkunk a forgalmas és zsúfolt városból egy kicsi, vidéki birtokra költözött egy csendes falu mellé. A közelben volt egy elhagyott áfonyafarm, és a tulajdonos barátain keresztül engedélyt kaptunk, hogy annyi áfonyát szedjünk magunknak, amennyit csak szeretnénk.

Azon a nyáron minden héten számos reggel zsúfolódtunk be a kosiba, és indultunk útnak vödörrel

és tarisznyákkal, hogy eltöltsünk egy vidám, élvezetes órát áfonyaszedéssel. Egyik reggel a legkisebb fiunk, Hyrum, vonakodott csatlakozni hozzánk. Biztos volt benne, hogy már lesztek az összes áfonyát, így felesleges időpocsékolás lenne újra kimenni. Hogy meglepődött, amikor több áfonyát találtunk, mint valaha! Fürtökben csüngtek olyan helyeken, melyeket korábban észre sem vett, a leglédúsabbak

pedig olyan ágakon nőttek, melyekről biztos volt, hogy már korábban átbogarászta.

Ebben az időszakban az egyházközségi ifjúsági vezetők arra buzdították a fiatalokat, hogy olvassák el a Mormon könyvét, mielőtt megkezdődne az iskola augusztusban. Gyermekeink megosztották ezt a felhívást a családdal, így mindannyian belevágtunk a feladatba.

Éppen befejeztük a Mormon könyvét, amikor megkaptuk a 2005. augusztusi *Ensign*-t, melyben Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) azt a felhívást intézte felénk,

Hyrum biztos volt benne, hogy már minden áfonyát lesztek, és felesleges időpocsékolás lenne újra kimenni a farmra.

hogy év végéig olvassuk el a Mormon könyvét. Hyrum és a fivére, Joseph, ujjongtak örömben – mondván, mi már engedelmestünk a prófétának! Ekkor idősebb testvéreik, Seth és Bethany, emlékeztették őket, hogy Hinckley elnök arra kért minket, olvassuk el újra, függetlenül attól, hogy korábban már hányszor olvastuk végig a könyvet.

„De miért? – kérdezték a fiúk. – Már minden szavát elolvastuk. Mit találhatunk még benne azon kívül, amit már elolvastunk?”

Néhány pillanattal később valaki megemlítette az áfonyákat. „Emlékszel arra, amikor azt gondoltuk, hogy már minden áfonyát leszedtünk? Ám amikor visszamentünk, mindig találtunk többet – mindig! Nem számított, hányszor mentünk vissza és milyen sűrűn, mindig találtunk még áfonyát az ágakon.”

Gyorsan megláttuk az összefüggést. A közeli farmhoz és annak bőséges és finom áfonyaterméséhez hasonlóan a Mormon könyve is állandó lelki táplálékforrás, mely mindig tartogat számunkra új igazságokat. Így hát újra belekezdünk a Mormon könyve olvasásába.

Amikor elfogadtam a próféta felhívását, olyan dolgokat olvastam a Mormon könyvében, melyeket korábban már sokszor olvastam, ám más megvilágításba kerültek, illetve megértettem, hogyan alkalmazhatnám azokat az új körülményeim vagy kihívásaim közepette. Tudom, hogy valahányszor nyitott szívvel olvassuk a Mormon könyvét, új meglátásokat nyerhetünk, és közelebb kerülhetünk a Szabadítóhoz. ■

Suellen S. Weiler, USA, Georgia

ÚGY ÉREZTEM, EL KELL JÖNNÖM

Két és fél évvel a keresztelőm után Buenos Airesben, az egyik elder szavai, aki tanított engem, még mindig a fülemben csengtek: „Tudom, hogy te egy misszionárius vagy.” Arra az erőteljes válasza is emlékeztem, melyet akkor kaptam, amikor azért imádkoztam, hogy valóban igaz-e a szívem mélyére hatoló érzés. 20 évesen tudtam, hogy készülnöm kellene a misszióra.

De hogyan lehetnék én misszionárius? Közel sem voltam olyan, mint az a csodás fiatalember, aki tanította nekem az evangéliumot. És hogyan hagyhatnám itt a munkámat? Hol fogok élni, miután visszatérek? Nagyon nehéz volt rátalálni a jelenlegi lakhelyemre, bár csak egy kicsiny szobáról van szó egy másik ember házának a végében.

Miközben hazafelé tartottam egyik este, ezeken az érzéseken és kétségeken járt az eszem. Amikor hazaértem, megpróbáltam döntést hozni. Elhatároztam, hogy letérdelek, és segítségért imádkozom. Ahogy ezt tettem, az az erős benyomásom támadt, hogy menjek el az egyik barátomhoz, Leandrohoz, aki mindig nagy segítség volt számomra a nehéz időkben.

Ám annak gondolatára, hogy felébresszem éjfélkor, elvettem az ötletet. Tudtam, hogy reggel korán indul munkába, így nem merem ilyen későn bekopogtatni hozzá. Még mindig erősen éreztem, hogy menjek el hozzá, de tovább küzdöttem a gondolat ellen, és figyelmen kívül hagytam.

Ahogy beléptem a házba, megláttam Leandro-t a szobámban ülni. Elteltem a Lélekkel, a lélegzetem is elállt.

Ehelyett úgy döntöttem, sétálok egyet a ház körül a friss levegőn. Amikor azonban eszembe jutott, hogy nyitva hagytam a bejárati ajtót, visszafordultam. Ahogy beléptem a házba, megláttam Leandro-t a szobámban ülni. Elteltem a Lélekkel, a lélegzetem is elállt. Érzelemtől elcsukló hangon ezt kérdeztem: „Mit keresel te itt?”

„Nem tudom – mondta. – Úgy éreztem, el kell jönnöm hozzád.”

Elmeséltem neki a misszióval kapcsolatos kétségeimet. Ő a bizonyosságát tette, ellátott bátorító szavakkal, majd pedig segített kitöltenem a missziós papírokat, melyeket másnap reggel elvittem a püspökömnök. Két hónappal később megkaptam az elhívásomat az Argentínai Salta Misszióba.

Tudom, hogy a barátom eszköz volt az Úr kezében azon az estén, és teljes szívemmel tudom, hogy Mennyei Atyánk meghallgatja és megválaszolja az imáinkat, melyeket őszinte szívvel és igaz szándékkal mondunk. ■
Aldo Fabio Moracca, USA, Nevada

MEG FOGOK HALNI!

Egy nap a kórház zsúfolt, műtét utáni rehabilitációs osztályán, ahol ápolóként dolgozom, hívást kaptam egy Bill nevű beteggel kapcsolatban, akit nemrég operáltak. Az intenzív osztályra kellett volna kerülnie, de mivel ott nem volt már hely, hozzám helyezték át.

A beteg hamarosan megérkezett a családjával. Megnyugodva láttam, hogy éber, tudatánál van, és látszólag nincsenek fájdalmai.

Miután megvizsgáltam az életfunkciókat és megmutattam neki és családjának mindent a kórteremben, kimentem a folyosóra, hogy feljegyezzek valamit a beteg kártonjára. Épp ahogy a tollam hegye a papírhoz ért,

egy hangot hallottam: „Menj vissza a szobájába!” Abbahagytam az írást, és a hátam mögé tekintettem. Senkit nem láttam. Azt gondoltam, csak képzelődöm, amikor váratlanul újra meghallottam a hangot – ezúttal hangosabban.

Visszaszaladtam Bill szobájába, és láttam, hogy a nyaka duplájára dagadt, és nehezen lélegzik. Gondolván, hogy a nyaki artériája perforálódott, a jobb kezemmel nyomást gyakoroltam a nyakára, míg a bal kezemmel felhívtam a neuroradiológust, aki a műtétet végezte. A sebész azt mondta, azonnal átküld egy csapatot Billért. „És el ne mozdítsa a kezét!” – mondta.

Miközben folyamatosan szorítottam a nyaki artériát, megláttam egy ismerős egyházi könyvet Bill ágya mellett. „Ön az egyház tagja?” – kérdeztem.

Megpróbált bólintani, majd elmondta, hogy szertartásszolgá

Georgiai Atlanta templomban. Ezután könnyes szemmel így folytatta: „Meg fogok halni!”

Megpróbáltam megnyugtatni, hogy nem fog meghalni, majd határozottan kijelentettem: „Jövő hónapban az Atlanta templomban fogok házasságot kötni, és maga is ott lesz.” Ekkor megérkezett a sebész csapat, és azonnal elvitték Billt.

A következő hónap során az esküvői készülődés izgalmi közepete szinte meg is feledkeztem Billről, aki, mint kiderült, a kapott gyógyszertől lett rosszul. Amikor azonban az esküvőm napján a vezetőnővér a pecsételő szobához vezetett, megláttam egy ismerős arcot: Bill feleségét, Georgiát. Amikor elmondtam neki, hogy most fogok házasságot kötni, elment megkeresni Billt. Pillanatokkal a szertartás megkezdése előtt kinyílt az ajtó, és belépett rajta a férfi. Hetekig tartó fejfájás, hányinger és szédülés után Bill elég jól érezte magát ahhoz, hogy elmenjen a templomba, nem tudván, hogy aznap van az esküvőm.

Két évvel később a férjemet és engem elhívtak, hogy szertartásszolgákként szolgáljunk a Tennesseei Nashville templomban. Amikor megérkeztünk a templomba, hogy elvállassanak minket, egy úriember kinyitotta előttünk az ajtót, és ezt mondta: „Üdvözljük Önöket a Nashville templomban!” Bill testvér volt az.

Három évig szolgáltunk együtt. Bill mindenkinek elmondta, hogy megmentettem az életét, de én tudtam, hogy valójában az Úr mentette meg őt. Az eset során megtanította nekem, milyen fontos a Lélek sugalmazásaira hallgatni. ■

Ramona Ross, USA, Tennessee

A sebész azt mondta, azonnal átküld egy csapatot Billért. „És el ne mozdítsa a kezét!” – mondta.

TALÁN IMÁDKOZNUNK KELLENE

1975 tavaszán a családommal egy gyönyörű, zöld birtokon éltünk a nyugat-németországi Rheinland-Pfalz területen. Egy esős vasárnapon, miközben autóval hazafelé tartottunk az egyházi gyűlésekről, megálltunk, hogy megnézzünk egy kocsit, amely az oldalára fordulva hevert az út melletti árokban az erdő szélén. Az erdő mélyén már sötét volt a fák sűrű lombozata és az est közeledte miatt.

Miután megnéztük az összetört járművet, visszatértünk az autónkhoz, és hamarosan rádöbbsentünk, hogy az beleragadt a sárba. Nem tudtam hátrahatolni, de előre el tudtam indulni – be, az erdőbe. Korábban már áthajtottunk az erdőn, és láttuk, hogy számos erdei út torkollik egymásba, melyek végül kivezetnek onnan, így hát elhatároztuk, hogy elindulunk a sötétségbe.

Gyorsan rájöttem, hogy rossz döntést hoztam. A keskeny, saras utat mély keréknyomok barázdálták, és egyre beljebb és beljebb vezetett minket az erdőbe. Megpróbáltam tartani a sebességet, attól tartva, hogy ha megállunk, beleragadunk a sárba. Megláttam előttünk egy kiemelkedést, mely elég szilárdnak tűnt ahhoz, hogy elbírja az autó súlyát. Az volt a tervem, hogy kiviszem a kocsit a sárból, és így meg tudok állni egy kis időre gondolkodni. Az autó előreleldült, és már fent is volt a szilárd talajon.

Lekapcsoltam a gyújtást, és kimásztam az autóból. A fényszórók nélkül semmit nem láttam. Visszakapcsoltam

Visszakapcsoltam a fényszórókat, megragadtam a zseblámpát, és miután átnéztem az autót, arra jutottam, hogy az lesz a legjobb, ha visszamegyünk az erdőbe.

a fényszórókat, megragadtam egy zseblámpát, és miután átnéztem az autót, arra a következtetésre jutottam, hogy az lesz a legjobb, ha visszafordulunk, és visszazáguldunk azon az úton, amelyen jöttünk.

Betolattam az erdőbe, amennyire csak tudtam, kicsit felpörgettem a motort, majd nagy lendülettel visszahajtottam az útra – és jó mélyen bele-süllyedtem a sárba. Most már tényleg nagy bajban voltunk. Az autót körülvevő erdőben teljes sötétség és csend volt. A kocsiban pedig a feleségem és én három halálra rémült gyermekkel ültünk.

Megkérdeztem a feleségemet, van-e valami ötlete. Néhány pillanat után ezt mondta: „Talán imádkoznunk kellene.” A gyerekek szinte azonnal megnyugodtak. Elmondtam egy alázatos, ám

kétségbeesett imát, melyben segítségért fohászkodtam. Az ima közben a következő világos gondolatom támadt: „Tedd fel a hóláncot.”

Az én drága feleségem a vasárnapi ruhájában 25 cm mély sárban állva tartotta nekem a zseblámpát, miközben én a csupasz kezemmel letakarítottam az abroncsokat, és feltettem rájuk a láncot. Hittel és bizalommal mondtunk el egy újabb imát és indítottuk be a motort. Lassan hajtottunk végig a sáros úton, és végül kijutottunk az úttestre.

A sárból és sötétségből való kiszabadulás izgalmában majdnem elfelejtettem, ki segített nekünk kijutni az erdőből. Ötéves kislányunk emlékeztetett rá, mikor ezt mondta: „Apu, Mennyei Atyánk tényleg válaszol az imáinkra, ugye?” ■

Scott Edgar, USA, Utah

Mindenki ismeri Blecket

Írta: Adam C. Olson

Egyházi folyóiratok

Honoura „Bleck” Bonnet számára a kosárlabda jelentett mindent. 15 évesen Bleck Francia Polinézia feltörőben lévő csillaga volt – az egyik legjobb játékos az egyik legjobb csapatban az ország felnőtt ligájában. Bár beceneve az angol *black* szó félrebetűzése, a tehetségét tekintve nem lehetett félreértés.

Ő azonban többet akart ennél. Hivatásos játékos szeretett volna lenni Európában. És mindennél jobban szeretett volna aranyérmet nyerni a Dél-Csendes-Óceáni Játékokon.

Honoura „Bleck” és Myranda Bonnet régóta foglalkoznak kosárlabdázással Tahitin.

Az egyetlen akadály, mely látszólag az útjában állt, az egyház volt.

A misszió

Habár a csapatot, melyben Bleck akkoriban játszott, az egyház szponzorálta, a fiút nem nagyon érdekelte az egyház vagy a próféta azon felhívása, hogy minden érdemes és arra alkalmas fiatalember szolgáljon missziót.

Már megmondta a püspökének, hogy nem megy misszióba. Nem látta, hogyan válhatna hivatásos játékos, ha két évet kihagy.

Sőt, a Dél-Csendes-Óceáni Játékokra – melyet négyévente tartanak – pont a missziója alatt kerülne sor, és a Tahiti Kosárlabda Szövetség szerette volna, ha játszik a nemzeti csapatban. Végre lehetősége lenne véget vetni apja azon megjegyzésének, melyet minden alkalommal elmondott, amikor Bleck kezdett túl sokat gondolni magáról: „Mindenki ismeri Blecket, de aranyéremmel még nem büszkélkedhet.”

Bleck édesapja, Jean-Baptiste, jóindulatúan mondta ezt, de Blecket az örületbe kergette. Folyton arra emlékeztette, hogy bár a kosárlabda-rajongók egész Tahitin ismerték a nevét, még egyetlen érmet sem szerzett a mérkőzéseken. Az édesapja aranyérmet szerzett az első Dél-Csendes-Óceáni Játékokon a férficsapattal.

Bleck szinte küldetésének érezte, hogy megcáfolja ezeket a szavakat. Másféle misszióra nem volt ideje.

*Bleck kosárlabda
íránti szeretete
próba és áldás is
volt egyszerre.*

„A boldogság abból származik, hogy úgy élünk, ahogy azt az Úr elvárja tőlünk.”

Thomas S. Monson elnök:
A felkészülés áldásokat hoz. *Liahóna*, 2010. máj. 67.

Gondolkodásbéli és szívbeli változás

A misszióról való érzései ellenére Bleck továbbra is részt vett az egyházi programokon. 16 éves korában egy egyházi bálon összeszedte minden bátorságát, és felkérte Myranda Mariteragit táncolni. Myranda is jó kosárlabdás volt – és szintén arról álmodott, hogy egy nap aranyérmet nyer. Az ő édesapja is tagja volt annak az első érmes csapatnak.

Másodpercekkel azután, hogy Bleck felkérte táncolni, vége lett a dalnak. Így hát át-táncolták a következő dalt, amelyről kiderült, hogy az az est utolsó száma. Addigra Bleck már azt kívánta, bárcsak soha ne lenne vége a táncnak.

Bleck nem tervezte, hogy a templomban fog házasságot kötni, sőt azt sem, hogy egyáltalán egyháztag lesz a felesége. Ám mindez kezdett megváltozni, ahogy egyre jobban megismerte Myrandát a következő két év során. Egy nap a lány otthonában felfigyelt valamire, amit Myranda a Fiatal Nők órán készített. Ez állt rajta: „A templomban fogok házasságot kötni.”

Bleck Myranda iránti érdeklődése, valamint a lány szilárd elhatározása, hogy a templomban fog házasságot kötni, elegendő volt ahhoz, hogy átgondolja a terveit. Elhatározta, hogy

elkezdni komolyan venni az egyházat. Döntése olyan tettekhez vezetett, melyek lehetővé tették, hogy a Szentlélek munkálkodhasson az életében.

A döntés

Az egyik ilyen döntése az volt, hogy felkészüljön a pátriárkai áldása elnyerésére 18 évesen. Amikor a pátriárka kijelentette az áldásban, hogy Bleck missziót fog szolgálni és a templomban fog házasságot kötni, érezte, hogy átjárja a Lélek. „Tudtam, hogy

Isten ezt várja tőlem” – mondja.

Habár a nemzeti csapat esélyes volt az éremre, Bleck a családja támogatásával úgy döntött, előbbre helyezi Isten akaratát a sajátjánál. Nem volt könnyű döntés. Nagy nyomás nehezedett rá. És hamar megtanulta, hogy az Isten akaratára iránti elkötelezettségét nem csak egyszer fogják próbára tenni.

Miután egy éve szolgált misszionáriusként Tahitin, megkereste a kosárlabda szövetség, és megkérdezték, haza tudna-e térni csupán egy hónapra, hogy részt vegyen a játékokon.

Bleck misszióelnöke, aki aggódott, hogy a játék milyen hatással lesz a fiúra és vissza tud-e majd térni a szolgálathoz, a következő sugalmazott szavakat mondta: „Elmehetsz, ha szeretnél, de nem jöhetsz vissza.”

Bleck nagyon akarta azt az érmet, de már nem akarta mindennél jobban. A missziója csodálatos volt. Nem volt hajlandó feladni az utolsó évet – még a kosárlabdáért sem.

Bleck maradt.

A csapat aranyérmet nyert.

Más körülmények, ugyanaz a döntés

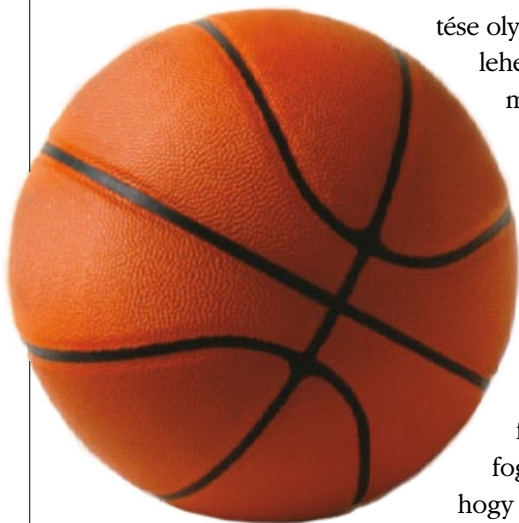
Miután Bleck tiszteletteljesen befejezte a misszióját, feleségül vette Myrandát a Tahiti Papeete templomban, és családot alapítottak. Mindemellett folytatta a játékot a nemzeti csapatban.

Myranda védőként játszott a női nemzeti csapatban, és ő maga is készült a Dél-Csendes-Óceáni Játékokra.

A játékok közeledtével azonban a pár egyre erősebben érezte, hogy vállalniuk kellene egy második gyermeket.

Mivel a játékokra alig egy év múlva került volna sor, könnyű lett volna annyi időre elhalasztani a gyermekvállalást, hogy még Myranda is részt vehessen rajta. A női csapat jó eséllyel indult az éremért.

A pár azonban tapasztalatból tudta, hogy Isten akaratának követése nagyobb áldásokkal

jár, mint bármi, amiben reménykedhetnek, ha a saját vágyaikat követik. Alapos tanulmányozás és imádkozás után úgy döntöttek, a családjukat helyezik előtérbe.

1999-ben, Myranda terhességének nyolcadik hónapjában, a női csapat aranyérmet szerzett.

Mindenki ismeri Blecket

Bleck és Myranda a legmagasabb szinteken kosárlabdázhatott Francia Polinéziában az elmúlt évtizedben – nemzeti bajnokságokat és torna kupákat nyertek, valamint játszottak a nemzeti csapatban a 2003-as és 2007-es játékokon.

Mindketten részt vettek a 2011-es játékokon is, ám Bleck ezúttal a férficsapat edzőjeként volt jelen. Míg Myranda aranyérmet szerzett a női csapattal, a férfiak bronzérmesek lettek, ami ismét szerte foszlatta Bleck álmát.

Bleck néha elgondolkodik, hogyan alakult volna az élete, ha Isten akarata helyett a sajátját helyezi előtérbe.

„Valószínűleg aranyérmet nyertem volna

– mondja. – Talán profi játékosként folytattam volna, talán nem.”

A házaspár azonban nem bánta meg a döntéseit. Nem hiszik, hogy tudnának annál boldogabbak lenni, mint most.

„A templomban kötöttem házasságot – mondja Bleck. – Nagyszerű feleségem és négy gyönyörű gyermekem van, és még mindig járok az egyházba. A kosárlabda nem tudta volna mindezt megadni nekem. Ezek mind olyan áldások, melyek abból származnak, ha az Urat helyezzük az első helyre.”

Az Úr előre helyezése nem vetett véget édesapja ugratásának, ám új jelentést nyertek a szavak. Néhány évvel ezelőtt, amikor a kosárlabda szövetség azon gondolkodott, hogy vasárnaponként tartanák a liga mérkőzéseket, a klub elnökök összeültek, hogy megtárgyalják az indítványt. Valaki feltette a kérdést: „Meggördezte valaki Blecket?”

Elvetették a javaslatot.

Mivel Bleck előre helyezte az Urat, nem csupán Blecket ismeri mindenki – azt is tudják, miben hisz. ■

Bleck és Myranda számára a sportbéli sikerek a családi sikerek mögé kerültek.

„Miért kell ifjúsági hitoktatásra járnom, ha egyedül is tudom tanulmányozni a szentírásokat?”

Egész hátralevő életedben tanulmányozhatod egyedül a szentírásokat, ezért ha most lehetőséged van rá, használd ki az alkalmat, hogy az ifjúsági hitoktatás keretében kiváló hitoktatók és barátok társaságában tanulmányozd azokat.

Egy jó hitoktatóval történő tanulás és tanulmányozás segíthet új meglátásokat szerezned olyan szentírásokról, melyeket korábban talán nem értettél teljesen. A hitoktató megoszthat más tanításokat is a prófétáktól és az egyházi vezetőktől, melyek segíthetnek még jobban megértened a szentírásokat.

Ezenkívül gyakran sokkal élvezetesebb osztályban tanulni, mint egyedül. Lehetőséged nyílik az olvasásod közben felfedezett ismeretekről beszélni. Az osztálytársaidnak pedig olyan élményeik lehetnek, melyek hatására bizonyos szentírások a kedvencükké váltak. Történeteik életre kelthetik a szentírásokat számodra. És mivel másokkal együtt tanulmányozod az evangéliumot, megtapasztalhatod e megígért áldást is: „...ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben..., ott leszek közöttük én is” (T&Sz 6:32).

A hitoktatás szerkezeti felépítést biztosít a tanulmányaidhoz. Arra ösztönöz, hogy egy bizonyos tempóban olvass, ami segít neked, hogy a szentírás minden könyvét be tudd fejezni. Lehetőséget nyújt, hogy másokkal együtt megbeszélj, majd pedig megtanuld kívülről a szentírás-memoriter verseket. Garantáljuk, hogy a hitoktatás által többet tanulhatsz a szentírásokból, mint bármilyen más módon életed ezen szakaszában.

Új barátok, új ötletek

Az ifjúsági hitoktatáson új barátokat szerzel, akikkel közel kerültek egymáshoz – szinte egy család lesztek. Sok olyan új dolgot tanulsz, melyet egyedül nem sikerülne elsajátítanod. Jó szórakozás, és közben nagy lelki élmény is. Segít jól kezdeni a napot. Ha még nem jársz hitoktatásra, kezd el most, és meg fogja változtatni az életedet.

Katarina B., 16 éves, USA, Kalifornia

Boldogság

Hitoktatással kezdem a napot. Boldogabb emberré tesz, és szívesebben beszélek másokkal az evangéliumról. Mélyebben foglalkozunk a szentírásokkal, így többet megérték belőlük.

Madi S., 15 éves, USA, Colorado

Tökéletes kombináció

Az ifjúsági hitoktatás felemelő élmény. Néha egyszerűen nem elég egyedül tanulni. A személyes tanulmányozás és a hitoktatás tökéletesen kiegészítik egymást. A hitoktatók fantasztikusak, és ha kérdéseid vannak, a hitoktatók és az osztálytársak segíthetnek megválaszolni azokat.

Dawson D., 15 éves, USA, Idaho

Világosság és igazság

Amikor ifjúsági hitoktatásra megyek, a világosságot és az igazságot keresem, és magamra öltöm Isten fegyverzetét (lásd T&Sz 27:15–18). E fegyverzet segít mindenkor és minden helyen felismernem az Ő hangját. A napi szentírás-tanulmányozás megerősíti a hitemet és a bizonyosságomat, és segít erősebbnek lennem a kihívásaim közepette. A hitoktatásra járás az egyik legjobb módja annak, hogy világosságra és igazságra leljünk, valamint tanulmányozzuk a szentírásokat és elgondolkodjunk azokon.

Nohemi M., 17 éves, Mexikó, Puebla

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tanokat jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak, és bemutassák mások nézőpontjait.

Erősebb bizonyság

Először is, az Úr azt mondja, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott lesz közöttük Ő is (lásd Máté 18:20; T&Sz 6:32). Amikor érezzük a Lelkét, jobban el tudunk gondolkodni azon, mit tett értünk. Másodsor, amikor másokkal tanulmányozzuk a szentírásokat, jobban meg tudjuk érteni az írottakat. Miközben másokat hallgatunk, olyan dolog is elhangozhat, amit mi eddig még nem fedeztünk fel, és ez másokkal is megtörténhet, miközben a mi meglátásainkat hallgatják. Harmadszor, amikor hitoktatásra megyek, megerősödik a bizonyágom. A hitoktatás során lehetőségünk van megosztani a bizonyágunkat, és meghallgatni mások bizonyágát is. Segít a helyes ösvényen maradnunk.

Dimitrij G., 16 éves, Ukrajna, Dnyipropetrovszk

Mélyebb megértés

Amikor egyedül tanulmányozom a szentírásokat, az nem olyan szórakoztató, mint másokkal együtt tanulmányozni. Ezenkívül érdekes gondolatokat tanulhatunk másoktól, ha együtt tanulmányozzuk a szentírásokat. A hitoktatáson sok érdekes történetet tanultam, és többet tudok a szentírások háttéréről is, ami sokkal izgalmasabbá teszi a tanulmányozást! Örülök, hogy beiratkoztam hitoktatásra.

Rebecca M., 16 éves, Németország, Schleswig-Holstein

Három ok

Először: azért járok ifjúsági hitoktatásra, mert missziót szeretnék

szolgálni. A misszionáriusoknak korán kell kelniük, és reggelente tanulmányozniuk kell az evangéliumot. A hitoktatásra járás segít kialakítanom a korán kelés jó szokását. Másodsor: reggel tiszta a fejkünk, így jobban tudunk koncentrálni a tanulásra. Bölcsen tesszük, ha a nap legjobb időszakaiban tanulunk Istenről. Harmadsor: ha egyedül tanulok, nem biztos, hogy olyan mély tudásra teszek szert, mint amilyennel a hitoktatóm rendelkezik. Az ő útmutatásával és tanításával többet tanulhatok, mint egyedül.

H. Chen Yuan, 16 éves, Tajvan, T'ai-chung

Tanulunk másoktól

Számomra elképzelhetetlen, hogy ne járjak hitoktatásra. Nem csupán odaadó hitoktatóm tanítja és magyarázza a szentírásokban rejlő igazságokat, hanem az osztály közös beszélgetéseiből is sokat tanulok. Vannak olyan tanulók, akik megosztják a tanulmányaik során szerzett élményeiket, és ezáltal segítettek több tudásra szert tennem az evangéliumról, valamint a Szabadítóról és az Ő engeszteléséről. Nem elég egyedül tanulni, hiszen

néhány problémámra az osztálytermi beszélgetések során kaptam választ. Tanúsíthatom, hogy a hitoktatás alapvető szerepet játszik a Jézus Krisztus igaz egyházáról való bizonyágom táplálásában.

Denzel J., 15 éves, Nyugat-Szamoa

AZ IFJÚSÁGI HITOKTATÁS ÁLDÁSAI

„Ismerem azt az erőt, mely az ifjúsági és felsőfokú hitoktatás programja során kialakuló kapcsolatokból származik. Ez az erő gazdagította az életemet, és tudom, hogy a tiéteket is gazdagítani fogja. Védőpajzs-ként szolgál majd számotokra, távol tartva tőletek a világ kísértéseit és megpróbáltatásait. Nagy áldások származnak az evangéliumról szerzett tudásból. Az egyház fiataljai számára nincs megfelelőbb hely arra, hogy a szent dolgok tudásából származó különleges áldásokat megkapják, mint az egyház ifjúsági és felsőfokú hitoktatási programja.”

László Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Igazságot kapni. *Liahona*, 1998. jan. 63.

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS:

„Hogyan magyarázom el egy barátomnak, hogy az erkölcsi tisztaság törvényének megszegése rossz ötlet?”

Válaszaitokat 2012. május 15-ig a következő módokon küldhetitek be: feltölthetitek a liahona.lds.org oldalon; megírhatjátok e-mailben a liahona@ldschurch.org címre; illetve elküldhetitek postai úton az alábbi címre:

Liahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

Az üzenetekben vagy levelekben, kérjük, mellékeljétek az alábbi információkat és engedélyt: (1) teljes nevetek, (2) születési dátumotok, (3) egyházközségetek vagy gyülekezetetek neve, (4) cöveketek vagy kerületetek neve, (5) írásos engedélyetek, illetve ha 18 éven aluliak vagytok, akkor születek írásos engedélye (ez lehet e-mail is), mely szerint közzé tehetjük a válaszotokat, illetve a fényképeket.

Miért járjak hitoktatásra?

JÁRJATOK HITOKTATÁSRA!

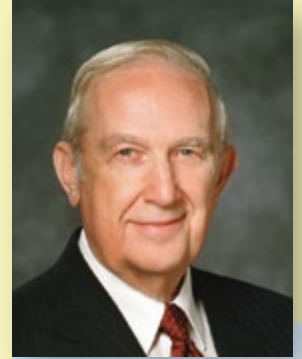
„Az ifjúsági hitoktatás segíteni fog megértenetek Jézus Krisztus tanításait és engesztelését, és megtanít benneteket arra, hogyan támaszkodjatok erre a tudásra. Érezni fogjátok az Úr Lelkét, miközben megtanuljátok szeretni a szentírásokat. Mindeközben felkészítitek magatokat a templomra és a misszionáriusi szolgálatra.

Fiatal barátaim, kérlek benneteket, járjatok hitoktatásra! Tanulmányozzátok naponta a szentírásaitokat! Figyelmesen hallgassátok a hitoktatókat! Imádságos lélekkel alkalmazátok mindazt, amit tanultok!”

Thomas S. Monson elnök,
“Participate in Seminary,”
seminary.lds.org.

Mit mondanál, mi a legfontosabb dolog, amit egy tanuló nyerhet az ifjúsági és felsőfokú hitoktatásból? Amikor ifjúsági hitoktatásra járó tanulók egy csoportja feltette ezt a kérdést Paul V. Johnson eldernek, az Egyházi Oktatás Szervezet biztosának, azt válaszolta, hogy a legfontosabb dolog, amit nyerhetnek, az „egy valódi bizonyosság Jézus Krisztusról. Annak megértése, hogy a *valódi* tudás lelki tudást jelent. Az, amit a Szentlélek közvetít a lelkünknek egyénenként. Ez a legerőteljesebb igazság, a legerőteljesebb dolog, amit egy ifjúsági és felsőfokú hitoktatásból nyerhetünk. A hitoktatás nem csupán azt változtatja meg, mit tudtok; megváltoztatja, kik vagytok, továbbá megváltoztatja, miként tekintetek a világra. És az ilyesfajta felsőfokú oktatás segít a többi iskolátok elvégzésében is” (“A Higher Education,” *New Era*, Apr. 2009, 15).

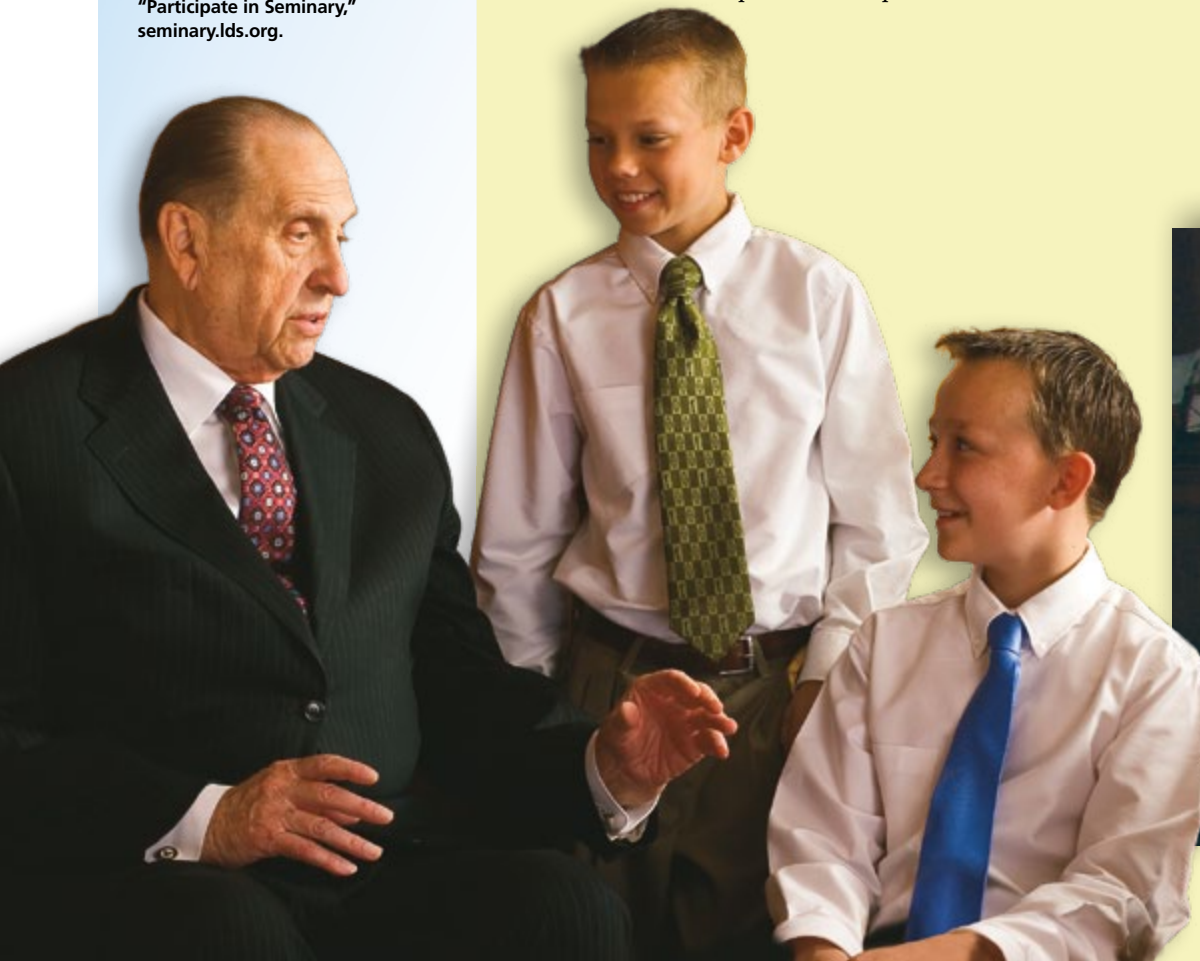
Johnson elder csupán egyike azon számos általános felhatalmazottnak, aki beszélt az ifjúsági és felsőfokú hitoktatásból származó csodálatos áldásokról. Tehát ha azon töprengsz, miért kellene hitoktatásra járnod, az alábbiakban felsorolunk néhány jó indokot, melyeket próféták és apostolok mondtak.

ALAPOZZÁTOK MEG A BOLDOG ÉS SIKERES ÉLETET!

„Az ifjúsági hitoktatás segíteni fog nektek, fiatal férfiaknak és nőknek, hogy megalapozzátok a boldog és sikeres életet.”

Lásd Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Most van itt az ideje missziót szolgálni! *Liahóna*, 2006. máj. 88.

TANULJÁTOK MEG AZ EVANGÉLIUM IGAZSÁGAIT!

„Bárcsak minden fiú és leány járhatna ifjúsági hitoktatásra, mert sok evangéliumi igazságot ott tanulnak meg. A hitoktatás az, ahol sokukban megfogalmazódik, mihez kezdjenek a jövőben, és hogy misszióba menjenek.”

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985), „President Kimball Speaks Out on Being a Missionary,” *New Era*, May 1981, 49.

LEGYEN ELSŐDLEGES FONTOSÁGÚ!

„Diákok! Ha helyén vannak az értékeitek, nem gondolkodtok majd azon, hogy vajon egy választható tárgy – amely csupán színesebb teszi az életeteket – elé helyeztetek-e egy olyan oktatást, amely magát az élet alapját fogja össze számotokra. Majd miután beiratkoztatok, járjatok rendszeresen és tanuljatok! Biztassátok barátaitokat, hogy ők is ugyanezt tegyék! Soha nem fogjátok megbánni; ezt megígérem nektek.”

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, „Agency and Control,” *Ensign*, May 1983, 67.

HÍVJÁTOK MEG AZ ÁLDÁSOKAT AZ ÉLETETEKBE!

„Hálás vagyok az egyház ifjúsági és felsőfokú hitoktatási programjáért. Arra buzdítok minden középiskolást, hogy használja ki az ifjúsági hitoktatás nyújtotta lehetőségeket. Ha ezt tesztitek, nagyobb áldásokban részesültök.”

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008), „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, Dec. 1995, 67.

FEDEZZ FEL HÁROM DOLGOT, AMI A HITOKTATÁSNAK KÖSZÖNHETŐ!

„Az ifjúsági hitoktatás három óriási dolgot vihet véghez. Először, összehozza azokat a fiatalokat, akik ugyanazon normák szerint élnek. A fiatalok szeretnek azokkal lenni, akik osztoznak hitükben, és akik szeretik a szentírásokat. Másodsor, összehozza a fiatalokat olyan hitoktatóval, akinek van bizonyossága, és amikor azt megosztja, érezhetik annak tüztét. Harmadsor, az ifjúsági hitoktatás bevonja a fiatalokat a szentírásokba.”

Lásd Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: Beszélgetés a szentírás-tanulmányozásról. *Liahóna*, 2005. júl. 11.

VÉGEZZÉTEK EL AZ IFJÚSÁGI HITOKTATÁST!

„Rendszeresen járjatok hitoktatásra, és végezzétek el azt. Az ifjúsági hitoktatás az egyik legjelentősebb lelki élmény, melyben egy fiatal férfi [és nő] részesülhet.”

Ezra Taft Benson elnök (1899–1994), „To the ‘Youth of the Noble Birthright,’” *Ensign*, May 1986, 44; „To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1986, 82.

A SPENCER W. KIMBALLRÓL KÉSZÍTETT FOTÓT AZ UNISZ EGYHÁZI ARCHÍVUM BOCSÁTOTTA RENDELKEZÉSÜNKRÉ

HITOKTATÁS

Ecuador őserdeiben

A távoli őserdőben sokat jelent a hitoktatás ezeknek a fiataloknak.

Írta: Joshua J. Perkey

Egyházi folyóiratok

Quitótól keletre, a vulkánok és az Andok mögött, az amazónasi őserdő azonnal átveszi a terepet. Itt sűrű erdők, bővizű folyók, majmok, tukánok, sőt rózsaszín delfinek jellemzik a tájat.

Egy városra is rábukkanhatunk az erdő mélyén, melyet Puerta Francisco de Orellanának hívnak. A település nagyon messze van, nos, mindentől Ecuadorban. Tizenöt évvel ezelőtt viszonylag kevés ember élt a környéken. A petróleum felfedezése azonban fellendítette az ipart, oda vonzotta a munkát keresőket – és az egyháztagokat.

Hitoktatás egy kis gyülekezetben

A fiatalok közül néhányan, úgy mint Oscar R., már egyháztagok voltak, amikor megalakult a gyülekezet, ám a legtöbben nemrég tértek meg, de mindannyiuk szívében lobog az evangélium lángja. „Erősek vagyunk” – mondja Oscar.

2010 szeptemberében, csupán egy évvel a gyülekezet megalakulása után, beindult az ifjúsági

hitoktatás. „Amikor néhány évvel ezelőtt először kezdtünk el összegyűlni – magyarázza Oscar –, nagyon kevesen voltunk. Én voltam az egyetlen fiatal. De egyre bővült a létszám, és hamarosan hatan, majd tízen lettünk, mára pedig még több fiatal jár.”

Mivel néhány fiatal délelőtt, mások pedig délután járnak iskolába, két ifjúsági hitoktatási órát tartanak: az egyiket reggel 8:00 és 9:00 között, a másikat pedig délután 16.30 és 17.30 között.

Ha nincs is sok fiatal a programban, azok számára, akik járnak, a hitoktatás megváltoztatta az életet.

Miért járjunk?

„A hitoktatás nagy áldás nekem – mondja Luis V., aki új megtért. – Segít felkészülnöm arra, hogy jó misszionárius legyek. Sok kihívással és kísérettel kellett szembenéznem, amióta csatlakoztam az egyházhoz, de képes voltam erős maradni, mert tudom, hogy azt teszem, ami helyes.”

És nem csak Luis érez így. „Csak nemrégiben csatlakoztam az egyházhoz – mondja Ariana J. –, de a megkezdésem óta járok hitoktatásra. Boldogan megyek, mert sok olyan igaz dolgot tanulok ott Jézus Krisztus

A hitoktatás megerősíti a fiatalokat, akárcsak ezeket az ecuadori fiatalokat, akik közül sokan új megtértek.

evangéliumáról, amely reménnyel tölti meg a szívemet, és értelemmel az elmémet.”

A hitoktatás segített Arianának gyökeret verni az evangéliumban. „Számomra áldás, hogy részt vehetek ezeken az órákon – mondja Ariana. – Megerősítik a lelkemet és segítenek felkészülnöm, hogy egy nap jó feleség, édesanya, egyházi vezető, és

talán teljes idejű misszionárius legyek.”

Ariana fivére, Gerardo, ugyanígy érez. „Hálás vagyok, mert a hitoktatás fontos részévé vált az életemnek – mondja. – Felkészít a misszionáriusi szolgálatra. Az órákon tanultam a szabadulás tervéről, melyet Isten készített számomra. Minden egyes alkalom reményt nyújt, hogy egy nap a celesziális királyságot örökölhetem, és megerősít, hogy Jézus Krisztus evangéliumát fogadtam be.”

Gerardo néha nagyon fáradt az órákon. Reggel el kell vinnie a kisöccsét iskolába, majd gyorsan haza kell mennie, hogy felvegye a hűgát, hogy együtt tudjanak hitoktatásra menni. De ő ezt egyáltalán nem bánja.

„Ez az egész nagyon új a

számomra, de tele vagyok boldogsággal – mondja Gerardo. – Tudom, hogy a helyes úton járok, amely lehetővé teszi, hogy egy nap újra láthassam Mennyei Atyámat. A Szentlélek biztosít engem erről. Csak meg kell tennem a rám eső részt, és mindvégig ki kell tartanom.”

Nem kell izgulni

Walter A. számára a hitoktatás kezdetben kissé ijesztő volt. „Amikor először jöttem, nagyon izgultam – mondja. – De amikor beléptem az osztályba, különleges érzésem volt, mert éreztem azt a szeretetet, melyet a szentírások tanulmányozása során érzek. Az óra végén pedig a szívemben lévő boldogság megerősített azzal kapcsolatban, amit tanultam. Mennyei Atyánk egyik legnagyobb áldása a fiatalok számára az ifjúsági hitoktatás.”

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza megváltoztatta az életemet – mondja Abel A., aki szintén misszióba készül. – A próféták tanításairól tanulok. Szeretem Joseph Smithet. Bátor volt az igaz egyház visszaállításában mindazon problémák ellenére, melyet ez okozott neki. Én is olyan

bátor szeretnék lenni, mint ő.”

Sok fiatal számára áldozattal jár a hitoktatáson való részvétel. Nem mindig könnyű, de az ecuadori Puerto Francisco de Orellana város fiataljainak megér minden fáradozást.

„Amikor arra gondolok, hogy előre kell nyomulnunk, ahogy a szentírás mondja – magyarázza Abel –, az szerintem azt jelenti, hogy helyes prioritásokat kell felállítanunk az életünkben. A hitoktatás egyike a legfontosabbaknak. Ahogyan megváltoztatta az én életemet, úgy más fiatalokét is megváltoztathatja.”

Jézus Krisztus egyháza és annak ifjúsági hitoktatási programja még Ecuador legmélyebb őserdeiben is virágzik, és megváltoztatja azok életét, akik engedik. ■

MI JÖN AZ IFJÚSÁGI HITOKTATÁS UTÁN?

Az ifjúsági hitoktatás elvégzése nem jelenti a vallási tanulmányaid végét. Tartogatunk még valami csodálatosat a számodra.

Írta: David A. Edwards

Egyházi folyóiratok

Az ifjúsági hitoktatáson tanulmányozod a szentírásokat, és valószínűleg rendszeresen találkozol korodbeli fiatalokkal. Érzed, hogy szívesen látnak, és érzed a Lelket is. Tehát miután végigjártad az ifjúsági hitoktatást, vajon megszűnnek ezek az élmények? Egyáltalán nem.

A következő lépés az egyház felsőfokú hitoktatása, amit imádni fogsz. Akár jársz egyetemre, akár nem, tovább folytathatod az evangéliumi tanulmányaidat, felkészülhetsz a misszióra és a templomi házasságra, és közös élményeket szerezhetsz más korodbeli fiatalokkal.

Az alábbiakban megválaszolunk néhány alapvető kérdést a felsőfokú hitoktatásról. További információért látogass el az institute.lds.org oldalra.

Mi a felsőfokú hitoktatás?

A felsőfokú hitoktatás evangéliumi órákból áll, melyeken tanulhatsz többek között a szentírásokról, a próféták tanításairól, illetve felkészítést nyújthatnak a misszióra és a templomi házasságra. Néhány felsőfokú hitoktatási programban több tantárgy közül választhatsz.

Kik járhatnak?

Minden fiatal egyedülálló felnőttet erősen biztatnak, hogy vegyenek részt a felsőfokú hitoktatáson. Bárki – házas vagy egyedülálló –, aki 18 és 30 év között van, járhat az órákra.

TÉNYEK A FELSŐFOKÚ HITOKTATÁSRÓL

Tanulók száma:
több mint 350 000

Oktatási területek száma:
több mint 2500

Elérhető tanfolyamok száma: 15 alapkurzus, és számos más választható tanfolyam

Első felsőfokú hitoktatás helye: USA, Idaho, Moscow (1926)

Első felsőfokú hitoktatás az Egyesült Államok és Kanada területén kívül: Mexikó (1959)

A felsőfokú hitoktatás célja: Hogy segítsen a fiataloknak és a fiatal felnőtteknek megérteni és rábízni magukat a Jézus Krisztus engeszteléséről szóló tanításokra, érdemessé válni a templom áldásaira, és felkészíteni magukat, családjukat és más embereket a Mennyei Atyánkkal való örök életre.

Hol tartanak felsőfokú hitoktatást?

Néhány területen a főiskolák és egyetemek környékén vannak elhelyezve felsőfokú hitoktatási épületek. Máshol egyházi épületekben vagy egyéb helyszíneken tartják az órákat. Vedd fel a kapcsolatot a püspököddel vagy a gyülekezeti elnököddel a területeden lévő felsőfokú hitoktatási programmal kapcsolatban, vagy látogass el az institute.lds.org oldalra, hogy megtaláld a hozzád legközelebb eső hitoktatási programot.

Miért járjak felsőfokú hitoktatásra?

Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Fontossági sorrendekben tegyétek első helyre a felsőfokú hitoktatásban való részvételt. [...] Gondoljatok csak bele! Új barátokat fogtok szerezni, érezni fogjátok a Lelket, és megerősödik a hitetek. Megígérem, hogy ha részt vesztek a felsőfokú hitoktatásban, és szorgalmasan tanulmányozzatok a szentírásokat, több erőt kaptok ahhoz, hogy elkerüljétek a kísértést, és megnövekedett mértékben fogtok részesülni a Szentlélek útmutatásában” (institute.lds.org, Apr. 21, 2009). ■

2 Timótheus 3:16-17

Pál apostol megtanította, hogyan áldják meg a szentírások az életünket.

A teljes írás

„[A]mikor Istenhez akarunk szólni, imádkozunk. És amikor azt szeretnénk, hogy Ő szóljon hozzánk, kutatjuk a szentírásokat,

mert szavait a prófétáin keresztül kapjuk. Ő tanítani fog bennünket, ahogyan figyelünk a Szent Lélekre.

Ha mostanában nem hallottátok az Ő hangját szólni hozzátok, akkor forduljatok a szentírásokhoz új szemekkel és fülekkel! Ezek a mi lelki mentőköteleink.”

Robert D. Hales elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: *Szentírások: Isten ereje a szabadulásunkhoz. Liahóna, 2006. nov. 26–27.*

Jó cselekedetek

Miféle jó cselekedetek megtételére segítenek a szentírások felkészülőd? Itt van néhány szembetűnő példa. Tudsz még többet mondani? Írd le a naplódba!

- Teljes idejű misszionáriusi szolgálat
- Egyházi elhívások betöltése (például kvórum- és osztályelnökségekben)
- Az evangélium tanítása
- Bizonyoságtétel
- Az evangélium megosztása
- Barátok kérdéseinek megválaszolása az egyházzól

Megjobbítás

A Bibliában használt eredeti görög kifejezés szó szerint azt jelenti: „újra kiegyenesíteni”. Így a szentírások segítenek irányban maradnod, és az egyenes és keskeny övényt követned (lásd 2 Nefi 9:41).

16. A teljes írás Istentől * ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, * 2 Pét. 1. 19. 21.

17. Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

Feddés

Feddés – dorgálás, fenytetés, korholás vagy megrovás, általában kedvesen.

Felkészített

Felkészített – felszerelt, ellátott.

Tan

„Az igaz tan, amennyiben megértik, megváltoztatja a hozzáállást és a viselkedést. Az evangélium tanainak

tanulmányozása gyorsabban javítja a viselkedést, mint ahogy a viselkedés tanulmányozása javítja azt.”

Lásd Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke: *„Ne féljete!”. Liahóna, 2004. máj. 79.*

Szerkesztői megjegyzés: ezt az oldalt nem a kiválasztott szentírás átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

NE ZUHANJ LE!

Oldd meg a jelenlegi kis problémákat, és ezáltal kerülöd el a későbbi nagy problémákat!

Írta: Adam C. Olson
Egyházi folyóiratok

LELKI ELLENŐRZŐLISTA

„Rendszeres lelki kivizsgálást kell tartanunk magunkon, hogy meghatározzuk, mely területeken kell még fejlődnünk.

Ezeket az apró tökéletlenségeket általában a Szent Lélek segítségével vesszük észre. [...] Alaposan figyeljünk oda arra, hogy mire mutat rá a Lélek, az egyházi vezetők, a szeretteink, a munkatársaink és a barátaink.”

Marcos A. Aidukaitis elder a Hetvenektől, „Honesty in the Small Things,” *Ensign*, Sept. 2003, 30.

Andrei gyermekkorától óta szeretette a repülőgépeket. Ám míg sokan csak álmodnak a repülésről, Andrei nem a felhők között jár – őt a szegecsek és csavarok érdeklik. Ez a 16 éves román fiú repülőgép-szerelőnek tanul.

Romániában a kamaszok már olyan középiskolákba jelentkezhetnek, melyek felkészítik őket a főiskolára vagy egy szakiskolára. Mivel Andrei imádja a repülőket, könnyű döntés volt a légi közlekedési szakiskolát választania.

A repülőgép-szerelők nem csak elromlott repülőket javítanak. Az egyik legfontosabb feladatuk, hogy átnézik és karbantartják a repülőgépeket, hogy ne menjenek tönkre. Rendszeresen ellenőrzik a repülő minden darabját, a légcsavaroktól a leszálláshoz szükséges műszerekig.

„Néha nehéz meglátni egy-egy apró problémát, ami a repülő lezuhanásához vezethet” – mondja Andrei. – De könnyebb megtalálni a hibát, mint újra összerakni az egész gépet.”

A rendszeres ellenőrzés és a hibakeresés átugrásának megtagadása nagyon fontos – mind a repülőgépek, mind pedig az egyháztagok szempontjából –, hogy megtalálhassuk és kijavíthassuk a problémákat, mielőtt azok műszakilag vagy lelkileg életveszélybe sodornának minket.

Lelki karbantartás

Andrei Bukarestben, egy közel kétmillió lakosú városban él. Az egyház azonban viszonylag új Romániában, ezért mindössze két gyülekezeti egyháztag van Bukarestben. Andrei és a családja távol laknak a gyülekezetükbe járó többi egyháztagtól. Érti a világ vonzását maga körül az iskolában és a barátai között egyaránt. Tudja, milyen könnyű lezuhanni – lelkileg –, ha nem tart rendszeres lelki karbantartást.

A napok nagyon mozgalmasak tudnak lenni. A tanulással, focival és számítógépezéssel töltött idő mellett Andrei időt szakít az imádkozásra, a böjtölésre, a szentírás-tanulmányozásra, valamint papi kötelességeinek betöltésére is. Továbbá mindent megtesz azért, hogy „eljárjon” ifjúsági hitoktatóra, amit a távolság miatt interneten keresztül végez.

Mindezen dolgok megtétele része a rendszeres lelki karbantartásnak, amely segít megtalálnunk és kijavítanunk a gyengeségeket, mielőtt azok lelkileg életveszélyes zuhanást eredményeznének.

„Van néhány dolog, amit egyszerűen rendszeresen meg kell tenni – szokássá kell alakítani” – mondja. – Nem hagyhatod, hogy az élet vegye át az irányítást.”

Lelki zuhanás

Andrei megtanulta, hogy ha nem tartunk rendszeresen lelki karbantartást, a stressz, kortársaink nyomása és az ezekhez hasonló erők megtörhetik az ellenállásunkat a kísértések ellen. Amikor ez történik, nem kell sok hozzá, hogy elveszítsük az irányt, az uralmat és végül a lelki erőnket.

Csakúgy, ahogy egy repülő veszít a magasságából megfelelő hajtóerő nélkül, amikor bünt követünk el, mi is veszítünk a lelki erőnkéből és a magasságunkból, és eltávolodunk a mennytől, ami előbb vagy utóbb lelki zuhanáshoz vezet.

Bár a Szabadító engesztelése képes arra, hogy a darabokra törés után újra összerakjon bennünket, sokkal jobb, ha hatalmának segítségével még idejében megoldjuk a problémát – mielőtt az lelki katasztrófához vezetne.

A hibakeresés átugrásának veszélye

Egy repülő műszaki karbantartásának kihagyása meg sem fordul Andrei fejében. Ilyen választási lehetőség egyszerűen nem létezik. „Erre vannak törvények” – mondja. De ha *mégis* átugraná a karbantartási feladatot – csak egyszer –, „valószínűleg semmi sem történne”, vallja be.

Talán a feladat átugrása által okozott legnagyobb probléma nem is az lenne, hogy a repülőgép azonnal lezuhan, hanem az, hogy nem fog. „Ha nem történik semmi rossz, miután ma átugrom ezt a lépést, sokkal könnyebb lesz holnap is engedni a kísértésnek, hogy ugyanezt tegyem” – mondja.

Ha rendszeresen kihagyjuk a karbantartást, a repülőre – vagy ránk – nehezedő erők és stressz hatására előbb vagy utóbb valami el fog romlani. „Végül lezuhanunk” – mondja.

Isten ezért adott számunkra is törvényeket a rendszeres lelki karbantartásra vonatkozóan. „...gyűjtek össze [az egyházban] *gyakran*” (3 Nefi 18:22; kiemelés hozzáadva). „*Mindig imádkozzatok*” (3 Nefi 18:19). *Szorgalmasan* kutassátok a szentírásokat (lásd 3 Nefi 23:1–5). „...gondolatai[tokat]... díszítse

szüntelenül az erény” (T&Sz 121:45; kiemelés hozzáadva). Látogassatok el *rendszeresen* a templomba.¹

A törvények betartása, valamint a rendszeres lelki karbantartás helyes irányban tart majd minket.

„A repülőgépet arra tervezték, hogy felszálljon a földről, és maga mögött hagyja a világot” – magyarázza Andrei. – Tőlünk is ezt kéri Mennyei Atyánk. A rendszeres karbantartással biztonságban megérkezünk oda, ahová el szeretnénk jutni – vissza a mennybe.” ■

JEGYZET

1. Lásd Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.

„[Vizsgáljátok] meg magatokat, ha a hitben vagytok-é” (2 Korinthusbeliek 13:5).

LELKI KARBANTARTÁSI ELLENŐRZŐLISTA

A repülőgép-szerelők gyakran egy lista segítségével követik, mi mindent kell rendszeresen megvizsgálniuk. Az egyházi vezetők azt javasolták, mi is tartsunk rendszeres lelki önvizsgálatot.¹

Itt van néhány kérdés, amely segíthet időről időre megvizsgálnod a lelki egészségedet.

Ha bármelyiknél problémáid adódnak a válaszadással, beszélj a szüleiddel, illetve a püspököddel vagy a gyülekezeti elnököddel.

- Rendszeresen és szívből imádkozom-e?
- Lakmározom-e Isten szaván a szentírásokból és az élő próféták tanításából?
- Megszentelem-e a sabbat napját és rendszeresen eljárak-e az egyházi gyűlésekre?
- Böjtölök-e és készségesen fizetem-e a tizedem és a felajánlásaim?
- Hajlandó vagyok-e megbocsátani másoknak?
- Rendszeresen találok-e módot mások szolgálatára?
- Mindig emlékezem-e a Szabadítóra, és követem-e az Ő példáját?
- Tisztán tartom-e a gondolataimat és a beszédemet?
- Minden dologban becsületes vagyok-e?
- Betartom-e a Bölcsesség szavát?

JEGYZET

1. Lásd Joseph B. Wirthlin, “True to the Truth,” *Ensign*, May 1997, 17.

VESD BELE MAGAD A **SZENTÍRÁSOKBA!**

Engedd, hogy a hitoktatás átalakítson.

(Lásd 1 Nefi 19:23.)

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: CARY HENRIE; LEHI ÉS NÉPE MEGERKEZIK A MEGIGÉRT FÖLDRE. KÉSZÍTETTE: ARNOLD FRIBERG © IRI, 1951; AZ IFJÚ NEFI MEGFÉKEZI LAZADÓ FIVÉREIT. KÉSZÍTETTE: ARNOLD FRIBERG, AZ EGYHÁZTÖR-TÉNETI MÚZEUM JOVÓTÁBÓL; AGINÁDI NOÉ KIRÁLY ELŐTT. KÉSZÍTETTE: ARNOLD FRIBERG © IRI, 1951

Beszélgessünk!

„Tisztelni fogom szüleimet,
és megteszem a rám eső részt
a család erősítésében”
(Evangéliumi normáim)

Írta: Hilary Watkins Lemon

Igaz történet alapján

Jól van, mindenki jöjjön ide!
Eljött a beszélgetés ideje” –
kiáltotta Anyu.

Csenge egész nap csak erre várt. Csenge, a két fivére, Beni és Dani, minden este összegyűltek Anyuval és Apuval a nappaliban, hogy megbeszéljék, mi történik velük mostanában.

Apu megígérte, hogy ma este segít Csengének gyakorolni a reggeli bejelentések szövegét. A reggeli bejelentések felolvasása különleges kiváltságnak számított a kislány iskolájában. Csenge holnap lejátszhat egy rövid részletet a kedvenc dalából az iskolai hangosbemondón keresztül, és a mikrofonba beszélve bejelentheti az aznapi tevékenységeket, illetve a menzai menüt.

Csenge izgatottan szaladt be a nappaliba, hogy elgyakorolják a szöveget.

„Itt jön a híres bemondónk! – mondta Apu, miközben Csenge felugrott mellé a kanapéra. – Milyen érzéseid vannak a holnappal kapcsolatban?”

„Nagyon várom, de egy kicsit

ideges vagyok. Félek, hogy elrontok valamit, és az egész iskola hallani fogja” – felelte Csenge.

„Ezért fogunk ma gyakorolni – mondta Apu. – Olvasd fel a szöveget, én pedig meghallgatom, és segítek, hogy hol tudnál javítani rajta.”

„Köszö, Apu!” – válaszolta Csenge.

Csenge és Apu olyan sokszor nézték át a szöveget, hogy a kislány már nem is számolta. Ezután Csenge felállt, és felolvasta azt még egy utolsó alkalommal a családjának. Anyu és Apu lelkendeztek. Beni pacsit adott neki, Dani pedig mosolyogva tapsolt.

Csenge boldogan és magabiztosan feküdt le este.

Másnap minden simán ment.

Bár ideges volt, Csenge mosolygott, amikor meghallotta kedvenc dalát az iskola hangosbemondójában. Örült, hogy gyakorolta a szöveget Apuval, mert így lassan, érthetően és hiba nélkül tudta felolvasni azt.

„Nagyszerű voltál!” – mondta Elvira néni, az igazgatóhelyettes.

Iskola után, miközben Csenge a buszmegállóban állt, egy idősebb fiú odafordult hozzá, és megkérdezte: „Te vagy az a lány, aki felolvasta a mai bejelentéseket?”

Csenge mosolyogva válaszolt: „Igen.”

„Miért azt a dalt választottad? – kérdezte a fiú. – Nagyon bugyuta dal. Teljesen tönkretetted vele a

reggeli bejelentéseket.” Ezután mondott rá valami csúnyát, és kinevették a barátaival.

Csenge egyedül ült a busz elejében. Nagyon rosszul érezte magát.

Amikor Csenge hazaért, Anyu és Dani éppen játszottak.

„Anyu, tudom, hogy ez még nincs itt a beszélgetés ideje, de beszélhetnénk most is egy picit?” – kérdezte Csenge.

„Hát persze, Csenge – felelte Anyu. – Mi történt? Rosszul sikerült a reggeli bejelentés?”

„Nem – válaszolta Csenge. – Minden tökéletes volt. Legalábbis úgy éreztem, amíg az egyik fiú azt nem mondta, hogy bugyuta dalt választottam. És mondott rám valami nagyon csúnyát is.”

Anyu megpaskolta a padlót maga mellett, Csenge pedig odasétált és

leült mellé. Anyu jó erősen átölelte. Csenge és Anyu átbeszéltek mindent, ami aznap történt, többek között Elvira néni dicséretét is.

„Sajnálom, hogy az a fiú és a barátaai gorombák voltak veled – mondta Anyu. – De úgy látszik, másoknak, akiket tisztelsz, mint például Elvira néni, nagyon tetszett, ahogy felolvastad a bejelentéseket. Apu és én nagyon büszkéek vagyunk rád. Keményen dolgoztál, és ezért meg is kaptad a jutalmadat!”

Csenge újra megölelte Anyát. „Köszönöm, Anyu – mondta Csenge. – Sokkal jobban érzem magam.” Csenge örült, hogy bármikor időt lehet szánni egy jó beszélgetésre. ■

Semmi sem lehet fontosabb a családtagok kapcsolatában, mint a nyitott, őszinte kommunikáció.”

M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Hasonlóan az olthatatlan lánghoz. *Liahóna*, 1999. júl. 103.

KÖZÖS BESZÉLGETÉSEK

Itt van néhány javaslat arra, hogyan szakítsatok időt a saját családotokban beszélgetésekre:

- Kérd meg a szüleidet, hogy mindennap szánjatok néhány percet a családdal arra, hogy beszéljessetek! Ez az étkezések során, vagy a nap egy konkrét időpontjában is történhet.
- Figyeljete rá, hogy mindenkinek legyen lehetősége beszélni, míg a többiek meghallgatják!
- Mindenkit vonjatok be!
- Tiszteljétek a családtagok véleményét! Gondoskodjatok róla, hogy mindenki érezze, fontos, amit mond!

BESZÉLGETŐS JÁTÉKOK

Szükség van néhány ötletre a beszélgetésekhez? Próbálkozz ezekkel a játékokkal:

Babzsák dobálás: Ha nagy családotok van vagy nehezen adjátok át a szót egymásnak, használjatok babzsákokat annak meghatározására, hogy éppen kin van a sor. Miután a babzsákok tartó ember elmondta, amit szeretett volna, dobja oda a babzsákokot egy másik családtagnak, jelezve, hogy onnantól rajta a sor.

Interjú: Alakítsatok kettes csoportokat, és felváltva játsszátok el, hogy riporterek vagytok. Gondolj ki néhány kérdést, melyekre választ szeretnél kapni a társadtól, majd tedd fel azokat neki. Akár igazi mikrofont és diktafont is használhatsz az interjúhoz.

Mit tennél, ha...? Felváltva tegyetek fel a családtagoknak különböző kérdéseket, melyek így kezdődnek: Mit tennél, ha...? Például: „Mit tennél, ha eltévednél valahol?” vagy „Mit tennél, ha bárhová elmehetnél a világon?”.

SEGÍTSÉG A SZÜLŐKNEK: IDŐTÖLTÉS KETTESBEN

Bár szórakoztató, ha a család együtt beszélget, az is fontos, hogy a szülők és a gyermekek kettesben is töltsenek egy kis időt. Használd ki a napközben adódó pillanatokat arra, hogy egyenként beszéljess gyermekeiddel. Kérd meg őket külön-külön, hogy segítsenek egy-egy házimunkában, kísérenek el ügyet intézni vagy csak beszéljessenek veled néhány percig a szobádban. Néhány rövid perc jelentőségteljes társalgásokhoz vezethet.

Széttörte a HALÁL KÖTELEKEIT

Írta: Patrick Kearon elder
a Hetvenektől

„... örök életük van Krisztus által,
aki széttörte a halál kötelekeit”
(Móziás 15:23).

Egy este, amikor a gyermekeink még kicsik voltak, családi szentírás-tanulmányozást tartottunk. A Szabadítóról olvastunk, és arról beszélgettünk, hogy Ő soha nem követett el hibát.

Később aznap este, amikor a feleségem a hároméves kislányunkat, Susie-t próbálta lefektetni, Susie felnézett az édesanyjára, és ezt mondta: „Anyuci, Jézus követett el hibát.”

„Ezt hogy érted?” – kérdezte az édesanyja.

„Széttört valamit” – válaszolta Susie.

Kissé tanácstalanul az anyukája megkérdezte: „Mit tört szét?”

„Jézus széttörte a halál kötelekeit” – jött a felelet.

A feleségemnek eszébe jutott, hogy Susie és ő aznap többször is elénekelték az „Egy tavaszi napon” című elemis dalt, és Susie megtanulta ezeket a sorokat: „Egy tavaszi napon Jézus feltámadt; elhagyta a sírt, és széttörte a halál kötelekeit.”¹ Susie édesanyja elmagyarázta neki, hogy a halál kötelekeinek széttörése

azt jelenti, hogy Jézus feltámadott, hogy mi mindannyian élhessünk a halál után.

E beszélgetés számos lehetőséget adott a feleségemnek és nekem, hogy megtaníthassuk leányainknak, Lizzie-nek, Susie-nak és Emmának, mit jelent nekünk valójában az engesztelés. Susie-nak igaza volt: Jézus valóban széttörte a halál kötelekeit. De ez nem hiba volt, hanem a legnagyobb ajándék, melyet az Úr nekünk adhatott! (Lásd Tan és a szövetségek 14:7.)

A Szabadító azért halt meg és támadott fel, hogy mi újra élhessünk Mennyei Atyánkkal és a családjainkkal, az igazlelkűségünkől függően. Ha érdemesek vagyunk, egy nap mi is élvezhetjük a halhatatlanság és az örök élet áldásait. Hálás vagyok azért, hogy Jézus széttört valamit – a halál kötelekeit! ■

JEGYZET

1. “On a Golden Springtime,” *Children’s Songbook*, 88.

Ennek a leckének és tevékenységnek a segítségével többet tanulhatsz az Elemi e havi témájáról.

JÉZUS KRISZTUS

azt tanítja, hogy válasszam a jót

Balázs számára a húsvét más-ként alakul idén a korábbi évekhez képest. Meghalt a nagypapa, és Balázs szomorú volt, hogy nem tölthetik újra együtt ezt a különleges időszakot.

Az Elemiben azonban emléztették, hogy azért ünnepeljük a húsvétot, mert Jézus él! Amikor feltámadt,

a lelke örökre egyesült a testével, és soha többé nem fogja megtapasztalni a halált. Balázs megtanulta, hogy mivel Jézus feltámadt, egy nap mindenki fel fog támadni – nagypapa is!

Egy húsvéti dal boldogsággal töltötte el Balázst, miközben énekelte:
„Jézus feltámadt,
barátunk Ő. Örül

a szív, újra él Ő!”¹ Balázs mindenki-vel meg akarta osztani ezt a jó hírt. Elhatározta, hogy húsvét előtt kis virágcsokrokat és Jézus feltámadásáról szóló szentírásidézetekeket helyez a szomszédai ajtaja elé. Szinte látta maga előtt, mint mosolyognak majd, amikor megtalálják húsvét reggel az ajándékát. ■

JEGYZET

1. Jézus feltámadt, *Gyermekénekek*, 40.

Énekek és szentírás

- János 13:15
- Egy általad választott ének Jézus Krisztusról
- Javasolt dalok a *Gyermekénekek* című könyvből: „Jézus feltámadt” (40.), „Mondd, Jézus tényleg feltámadt?” (36.), „Mert Ő meghalt, mi élhetünk” (37.), „Húsvéti hozsánna” (38–39.)

VAJ tevékenység Merrefelé?

Miután Jézus Krisztus feltámadt, nem csak a Jeruzsálemben és környékén élő népet látogatta meg, hanem az amerikai földrészen élő igazlelkű népet is. A családdal húzzatok vonalat mindegyik képtől ahhoz a helyszínhez (Jeruzsálem vagy Amerika), ahol a képen ábrázolt esemény történt. Felváltva olvassátok fel a szentíráásokat, és tanuljatok még többet az egyes történetekről.

Jeruzsálem

Jézus megáldja a
gyermeket
3 Nefi 17:11–25

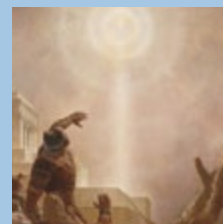
Jézus megjelenik Mária
Magdalénának
János 20:14–18

Jézus az amerikai
földrészen tanít
3 Nefi 11:8–11

Jézus felemelkedik a mennybe
Cselekedetek 1:9–11

Jézus megjelenik az
igazlelkű embereknek
3 Nefi 11:1–8

Jézus megmutatja sebeit
az apostolainak
Lukács 24:36–40

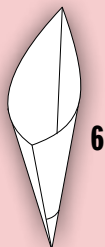
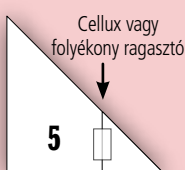
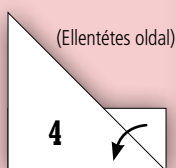
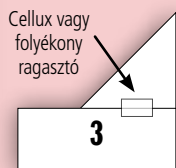
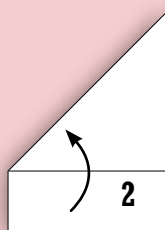
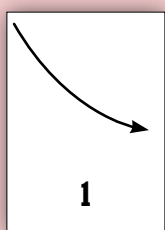
Jézus kéri, hogy vegyék
elő a nefita feljegyzéseket
3 Nefi 23:7–13

Jézus megjelenik
az apostolainak
Máté 28:16–20

Csak te

Balázshoz hasonlóan te is elkészítheted a saját húsvéti csokraidat. Készíts elő egy négyzetes fehér vagy színes papírt, és kövesd az alábbi lépéseket! Töltsd meg a tölcsért apró virágokkal vagy édességekkel, és lepj meg vele egy barátot vagy családtagot!

A m e r i k a

Én Jézust fogom követni

Egyszerűsített változat

Határozottan ♩ = 104–116

Szöveg és zene: Janice Kapp Perry

1. Én Jé - zust fo - gom kö - vet - ni min - den - nap, min -
(2. Ba) - rá - ta - i - mat min - den - nap meg - pró - bá - lom

den perc - ben. Pró - bá - lok ked - ve - sen
szól - gál - ni. Úgy vá - rom, hogy lás - sam

szól - ni, jót ten - ni min - den - ki - vel. Ha
Jé - zust - Ő el - jön hoz - zánk me - gint! A

© 1980 Janice Kapp Perry. Erről a dalról készíthető másolat
esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra.
Ezt a megjegyzést minden másolaton fel kell tüntetni!

kí - sér-tést ér - zek, hogy rossz - szat te - gyek, O - da - fi - gye -
 sza - va - it i - gyek-szem meg - fo-gad - ni, Hogy a Lé - lek

lek, hogy ne-kem mit súg a Szent Lé - lek: „Úgy sze-ress, a - hogy Ő
 hang - ja min-dig sze - lí - den súg - has - sa:

sze - ret té - ged, Légy min-dig jó - szí - vű, min - dig ked -

ves. Légy gyen - géd és fi - gyel - mes min - den - ki - vel, Sze -

ress úgy, mint Jé - zus sze - ret.” _____ 2. Ba - ret.” _____

Testvérek – **név** szerint és **hit** által is

Írta: Heather Wrigley

Egyházi folyóiratok

Maria és Diana D. nem csupán testvérek – legjobb barátok is. Diana 10 éves, Maria pedig augusztusban töltötte be a 12. életévét. Romániában élnek, ahol körülbelül 3000 tagja van az egyháznak. Azáltal sikerül megtartaniuk a Jézus Krisztusba vetett hitüket, hogy eljárnak az egyházba, olvassák a szentírásokat és imádkoznak.

„Az egyházban megtanultam hinni Istenben” – mondja Maria. Egy nap dolgozatot írt az iskolában, ezért segítségért imádkozott Mennyei Atyához Jézus Krisztus nevében. Amikor jó jegyet kapott, érezte, hogy Mennyei Atya segített neki.

Diana azt mondja, a Mormon könyve segít hinnie. „Mindennap jó napom van, amikor olvasok a Mormon könyvből” – mondja. Kedvenc szentírástörténete a Joseph Smithről szóló történet, mert „Joseph Smith imádkozott, és Isten és Jézus Krisztus segítettek neki”. ■

CSOKOLÁDÉ

Mindkét testvér kedvenc édes-sége a csokoládé: Maria a csokis sütit, Diana pedig a csokoládétortát szereti.

KEDVENC DAL

Maria és Diana mindketten tudnak zongorázni. Maria kedvenc dala az „Ahogy szerettem” című ének, amely Jézus azon parancsolatáról szól, hogy szeressük egymást. Diana szinte tökéletesen el tudja játszani, de azt mondja, a dal vége a legnehezebb.

SZERETEM A TEMPLOMOT

Maria és Diana egy nap a templomban szeretnének házasságot kötni. Ők az Ukránai Kijev Templom Kerülethez tartoznak.

Amikor Diana idősebb lesz, elmegy az Ukránai Kijev templomba, hogy kereszteleseket végezzen a halottakért. Maria már elég idős ahhoz, hogy elmenjen. A templomtól körülbelül 800 kilométerre laknak.

A CSALÁD AZ ELSŐ

Maria és Diana szeretik a szüleiket. „Anyu segít jobban éreznünk magunkat, amikor betegek vagyunk” – mondja Maria. „Apu pedig elvisz minket az iskolába” – folytatja Diana.

HIMNUSZOK

Diana kedvenc himnusza a „Júdea földjéről dicshimnusz szállt” című ének, amely Jézus Krisztus születéséről szól. A romániai egyháztagok az egyház zöld himnuszos könyvét használják. A román „imnuri” szó azt jelenti, „himnuszok”.

*Richard G. Scott elder,
a Tizenkét Apostol Kvórumából,
megosztotta velünk néhány
gondolatát ezzel a témával
kapcsolatban.*

Mit tehetek azért, hogy kövessem **MENNYEI ATYÁNK** számomra elkészített tervét?

Tanulj a boldogság nagyszerű tervéről azáltal,
hogy tanulmányozod a szentírásokat!

Figyelj a jelenlegi és a múltbéli próféták hangjára!

Engedelmeskedj a belső érzéseknek,
melyek a Szentlélek sugalmazásain
keresztül érkeznek!

Amikor szükséges, kérj tanácsot és útmutatást
a szüleidtől és a papsági vezetőidtől.

A "The Joy of Living the Great Plan of Happiness" című cikkből, Ensign, Nov. 1996, 75.

EVANGÉLIUMI NORMÁIM

Követni fogom Mennyei Atyám számomra elkészített tervét.

Emlékezni fogok a keresztelési szövetségeimre,
és hallgatni fogok a Szentlélekre.

A jót fogom választani.

Tudom, hogy bünbánatot tarthatok, amikor hibát követek el.

Őszinte leszek Mennyei Atyámmal, másokkal és magammal.

Tisztelettudóan fogom használni Mennyei Atyám és Jézus Krisztus nevét.

Nem fogok káromkodni, és nem fogok durván beszélni.

Olyan dolgokat fogok tenni a sabbat napján, amelyek segítenek nekem,
hogy közel érezzem magam Mennyei Atyámhoz.

Tisztelni fogom szüleimet, és megteszem a rám eső részt a család erősítésében.

Elmémet és testemet szentnek tekintem, tisztán fogom tartani,
és nem próbálok ki olyan dolgokat, amelyek károsak a számomra.

Visszafogottan fogok öltözködni, hogy azzal tiszteletet
mutassak Mennyei Atyám és magam iránt.

Csak olyan dolgokat fogok olvasni és nézni,
amelyek örömére lesznek Mennyei Atyámnak.

Csak olyan zenét fogok hallgatni, amely örömére lesz Mennyei Atyámnak.

Jó barátokat fogok keresni, és kedves leszek másokkal.

Már most úgy fogok élni, hogy érdemes legyen elmenni a templomba, és
hogy megtegyem a rám eső részt egy örökkévaló család reményében.

ISTEN GYERMEKE VAGYOK

Tudom, hogy Mennyei Atyám szeret engem, és én is szeretem Őt.

Bárhol és bármikor imádkozhatok Mennyei Atyámhoz.

Próbálok emlékezni Jézusra, és próbálok követni Őt.

Meglátni a húsvét örömét

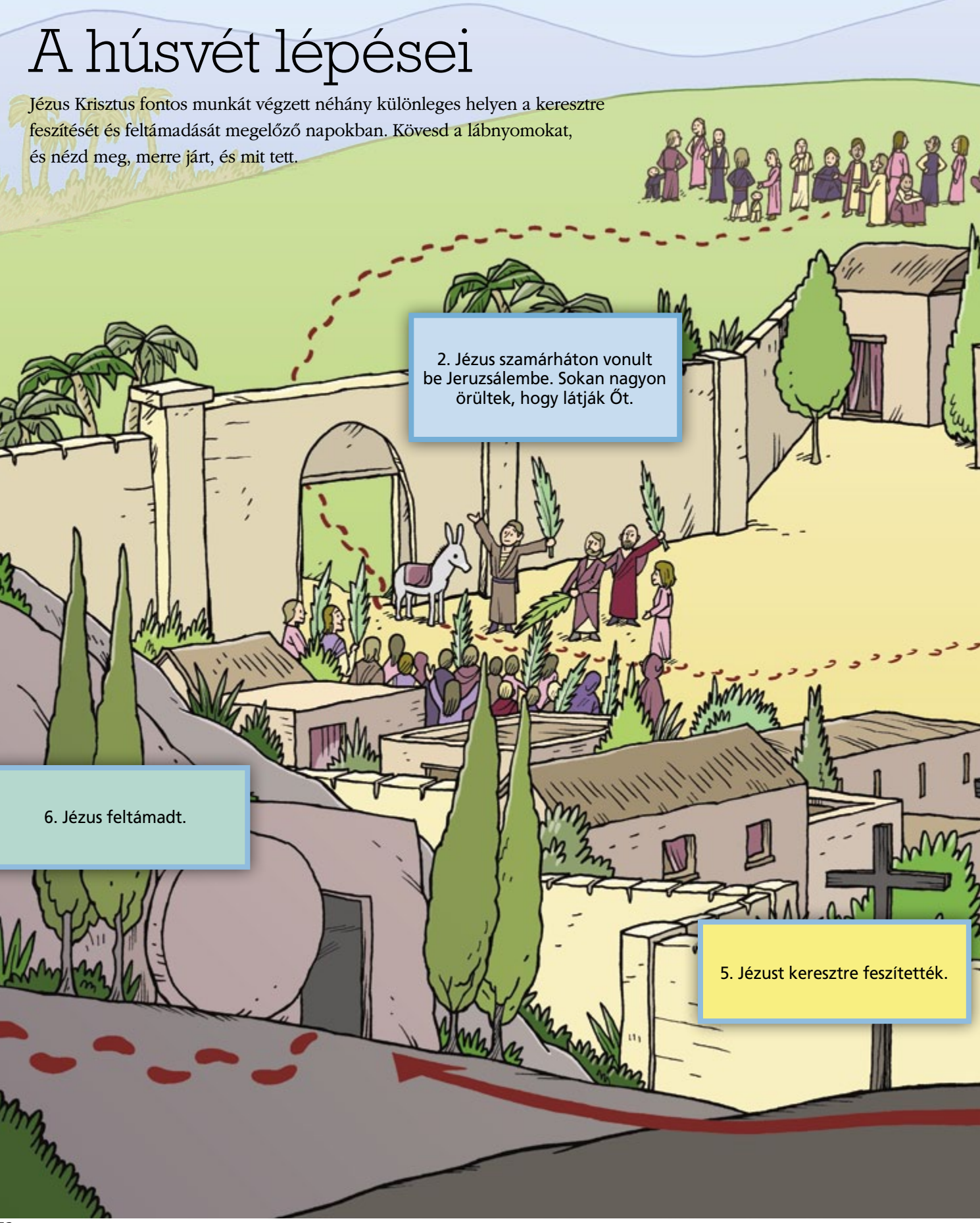
Igaz történet alapján

A húsvét lépései

Jézus Krisztus fontos munkát végzett néhány különleges helyen a keresztre feszítését és feltámadását megelőző napokban. Kövesd a lábnyomokat, és nézd meg, merre járt, és mit tett.

2. Jézus szamárháton vonult be Jeruzsálembe. Sokan nagyon örültek, hogy látják Őt.

6. Jézus feltámadt.

5. Jézust keresztre feszítették.

1. Jézus tanította az embereket az Olajfák hegyének nevezett dombon.

3. Jézus meggyógyította a betegeket a templomban.

4. A Gecsemáné kertjében Jézus Mennyei Atyához imádkozott, és szenvedett a bűneinkért.

A világméretű vezetőképzés a valódi növekedéshez vezető utat hangsúlyozza

Írta: Heather Whittle Wrigley

Egyházi hírek és események

A 2012. február 11-i világméretű vezetőképző gyűlésen az egyházi vezetők a „valódi növekedés” jelentőségét és annak megvalósítását magyarázták.

Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai, a Hetvenek Elnöksége, valamint az egyház segédszervezeti elnökségei vettek részt az egyházi vezetőknek szóló világméretű képzésen.

„Egyházi értelemben a *növekedést* azzal a kifejezéssel is meg lehet határozni, hogy »új egyháztagok«. [...] A *valódi növekedést* azonban »a tevékeny egyháztagok számának növekedése« jelenti” – magyarázta Uchtdorf elnök.

M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából hozzátette: „Akkor történik növekedés, amikor a személyes, élethossziglan tartó, evangéliumhoz való megtérés nagyobb hithűséget eredményez minden egyénben és családban.”

E nagyobb hithűség olyan, kissé nehezebben mérhető dolgokat foglal magába, mint a napi ima, szentírás-tanulmányozás, családi est, otthoni szeretet, valamint az engesztelésről való személyes tapasztalatok, mondta Uchtdorf elnök.

„Túl gyakran aprólékos elvárások végeláthatatlan listáival bonyolítjuk meg Jézus Krisztus evangéliumának szépségét és egyszerűségét – mondta. – Amikor azonban az evangélium »miértjére« összpontosítunk, kitisztul a kép.”

A közvetítés nagyrészt olyan kulcsfontosságú tanokra és tantételekre összpontosít, melyek megválaszolják a „miért” kérdéseket.

„A megfelelő »miért« kérdések megfelelő »ki«, »mi«, »mit«, »mikor«, »hol«, »miért« és »hogyan« döntésekhez vezetnek minket” – mondta Uchtdorf elnök.

Házasság és család a szabadulás tervében

„Az egyházat családok alkotják – mondta Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke. – Az egyházközségek és cövekek csupán ezek mellékes velejárói. Amikor családokról beszélünk, akkor látjuk az egyház valódi növekedését.”

Packer elnök kijelentette, hogy minden férjnek és apának papsági tisztségviselőnek kell lennie az otthonában, és igazlelkűségben kell elnökölnie a családjá felett. A papsági vezetőknek hasonlóképpen érdemesen kell irányítaniuk, mondta, mert bár a papsági hivatalok különböznek egymástól, minden érdemes papságviselő pontosan annyi papsággal rendelkezik, mint a másik (lásd T&Sz 1:20).

Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kihangsúlyozta, hogy a férjeknek és feleségeknek, apáknak és anyáknak szeretetre, bűnbánatra és imádságra épülő kapcsolatot kell kialakítaniuk ahhoz, hogy sikeresen megerősítsék és megvédjék a családot, amely „központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében” (A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

„A szentírásokban három alkalommal fordul elő az a figyelmeztetés, hogy az egész föld teljesen elpusztul az Úr második eljövetelekor, ha bizonyos feltételek nem valósulnak meg – mondta. – A figyelmeztetés minden esetben arra az állapotr utal, amikor az emberiség családja templomi pecsételőt szertartások nélkül marad. A felmagasztosulás eme szertartásai nélkül Isten dicsősége nem valósulhatna meg.”

Ama végső cél – Isten minden gyermekének örök élete és felmagasztosulása – eléréséhez elengedhetetlen, hogy valódi növekedés történjen az otthonainkban, az egyházközségekben és gyülekezetekben, valamint az egész egyházban.

Az evangélium alkalmazása

Valódi növekedés és megtérés az evangélium mindennapi alkalmazásából következik. Egy kérdezz-felelek beszélgetés alkalmával L. Tom Perry elder és D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából elmagyarázta, hogy az evangélium alkalmazásának legmagasabb foka az, amikor templomi szövetségeket kötünk, és betartjuk azokat. A szövetségeknek való engedelmesség, mondta Christofferson elder, idővel szentté tudja változtatni a természetes embert.

Mások felkarolása szintén fontos tényezője az evangélium alkalmazásának. Az egyháztagok egyénenként és az egyház egészeként is felelősek azért, hogy felkarolják és megmentsek a fizikai és lelki szükséglet szenvedőket, mondták a vezetők.

Tétovázás nélkül össze kell fognunk a más hitet valló társainkkal és a szolgálatkész szervezetekkel, hogy gondoskodjunk a szegényekről és a szűkölködőkről, mondta Christofferson elder. A papsági vezetőknek kell irányítaniuk ezeket az erőfeszítéseket, azonban az egyháztagoknak és a misszionáriusoknak is támogatniuk kell ezt a szerepet.

A kerekasztal-beszélgetés során kihangsúlyozták a családok felé nyújtott szolgálatot, a melkisédeki papságviselők megerősítését, valamint a fiatalok hitének és biztonságának építésében való segítségnyújtást. A beszélgetésen Ballard elder és Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából; Ronald A. Rasband elder a Hetvenek Elnökségéből; Elaine S. Dalton, a Fiatal Nők

M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, a 2012. februári világméretű vezetőképző gyűlés részeként tartott kerekasztal-beszélgetésen

A februári világméretű vezetőképző gyűlésen Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa, ezt mondta: „Az első feladatunk a megtérés. A második pedig, hogy ezt a tudást átültessük cselekedetekbe. [...] Nem sok hasznát vesszük Isten szavának, ha a hallottakat nem alkalmazzuk az életünkben.”

Felszólította az egyházi vezetőket, hogy a vezetőképzés után és az elhívásukban való szolgálatuk során tegyék meg a következő három lépést annak érdekében, hogy a lehető legtöbb tudják kihozni az egyházi vezetők utasításaiból:

1. Egyénileg és a tanáccsal együtt imádságos lélekkel gondoljátok át a kapott utasításokat, és találjátok meg a szolgáltatók „miértjét”.
2. Az elmélkedést és beszélgetést követően határozatok meg néhány konkrét intézkedést, melyet végrehajtok. Az intézkedéseket az egyes szervezetek, egyházközösségek, cövekek, családok vagy egyének körülményeihez és szükségleteihez kell alakítani.
3. Miután elköteleztétek magatokat az intézkedések végrehajtása mellett, felügyeljétek azok véghezvitelét felelősségetek és elhívásotok tükrében, minden egyes tanácsgyűlésen.

általános elnöke; valamint Rosemary M. Wixom, az Elemi általános elnöke vettek részt.

Rasban elder elmondta, hogy minden vezetőnek részt kell vennie abban az erőfeszítésben, hogy visszahozzák az egyháztagokat a teljes aktivitásba, majd Andersen elder kihangsúlyozta, hogy a fiataloknak is jobban részt kell venniük a többi fiatal újra aktivizálásában és megerősítésében.

A valódi növekedés elérése

Valódi növekedés akkor történik, amikor mindennapi életünkben alkalmazzuk az evangéliumi tanítételeket, hangsúlyozta Uchtdorf elnök.

„Miközben átgondoljátok ezeket a témákat, tegyétek fel magatoknak a kérdést a szolgáltatók »miértjéről«, majd pedig az abból következő »így hát mi legyen« kérdést az egyéni és tanácson belüli felelősségeitekre vonatkozóan” – mondta.

További információk

A közvetítés anyaga számos nyelven megtekinthető, meghallgatható, kinyomtatható és letölthető az lds.org/study/other-addresses oldalon a **Worldwide Leadership Training** címszóra kattintva. ■

Felhívás cikk írására

A *Liahóna* szeretne többet tudni az Ön karácsonyi hagyományairól:

- Hogyan tartja családja ezt az ünnepet?
- Milyen hagyományok terjedtek el az Ön kultúrájában?
- Milyen hagyományokat teremtett annak érdekében, hogy Ön és a családja közelebb kerüljenek a Szabadítóhoz?
- Milyen karácsonyi élményt – különösen hagyományokhoz kapcsolódóakat – tudna megosztani velünk?

Kérjük, küldje el emlékeit és ötleteit a *Liahóna* folyóiratnak 2012. június 1-ig, a liahona@ldschurch.org címre. ■

A BibleVideos.LDS.org ajándék a világnak

A 2011. évi Első Elnökségi Karácsonyi Áhítat alkalmával az egyházi vezetők bemutatták a Jézus Krisztus élete bibliai videók honlapot, mely igazi „ajándék” a világnak.

A BibleVideos.lds.org oldalon eredeti rövid videofilmek találhatóak, melyek Krisztus életéből mutatnak be jeleneteket a Krisztus születését megjövendülő anyagi megnyilatkozástól a Szabadító feltámadásáig.

Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa, az áhítat során jelentette be a honlap létrejöttét.

„A szentírásokhoz hasonlóan, melyeket e rövidfilmek hűen követnek, a jelenetek egyszerűnek tűnhetnek számotokra. A hitetek és a Szentlélek fogja megteremteni azokat az érzelmeket, melyeket e világmegváltó események érdemelnek.”

A videofilmek anyaga az egyház új UNSZ filmstúdiójának déli kampuszán, a Utah állambeli Goshenben forgatott felvételeiből származik, melyek felvételét 2011 augusztusában kezdték meg az Újszövetségi Szentíráskönyvtár projekt keretén belül.

A projekt során több mint 100, Krisztus életét bemutató rövidfilmet forgatnak, melyek alapjául a Biblia Jakab király-féle fordítása szolgál.

A honlap mobilbarát, és elérhető angol (BibleVideos.lds.org), spanyol (videosdela.biblia.org), valamint portugál nyelven (videosdabiblia.org) is. Már elérhető az ingyenes iPad alkalmazás is, mely egészen új élményt nyújt a bibliai történetek felfedezésében látvány, hang és érintés által. ■

A projekt végére közel 100 rövidfilm lesz elérhető a Jézus Krisztus élete bibliai videók honlapon, melyek Krisztus életéből mutatnak be újszövetségi jeleneteket

Christofferson és Jensen elder argentinai egyháztagokat tanít

2011. november 12-én, szombaton D. Todd Christofferson elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, és Jay E. Jensen elder, a Hetvenek Elnökségéből, az argentinai Saltában élő fiatalokhoz, fiatal felnőttekhez, papsági vezetőkhez, misszionáriusokhoz és egyháztagokhoz intézett beszédet.

Az eseményen jelen volt Mervyn B. Arnold elder, a Dél-Amerika Déli Terület elnöke; a felesége, Devonna; valamint Ruben Spitale elder, területi hetvenes is. Christofferson elder felesége, Kathy, valamint Jensen elder felesége, Lona is részt vett a gyűlésen.

Közel 1300 fiatal és szülő jött el az esti beszélgetésre, melyen Christofferson elder és Jensen elder is beszélt. Az eseményt további 10 000 egyháztag kísérte figyelemmel műholdas közvetítésen keresztül Argentína 70 cövekközpontjában.

Jensen elder, aki korábban a Dél-Amerika Déli Terület elnökeként szolgált, ezt mondta: „Ha nem is emlékeztek semmire abból, amit mondtam, szeretném, ha emlékeznétek egy próféta, Thomas S. Monson elnök egyik mondatára, akiről tanúságomat teszem, hogy Isten igaz prófétája. A mondat pedig így hangzik: »Döntéseink sorsdöntőek.«”

Önrendelkezésünk van – képesek vagyunk és kiváltságunkban áll döntéseket hozni –, mondta Jensen

elder, és e döntésekkel választjuk meg a sorsunkat is.

Elmesélte egy barátja történetét, aki egy nap úgy döntött, ittasan fog vezetni, és ezzel balesetet okozott, melyben két ember életét veszítette. Összevetette ezzel az ő és a felesége történetét, melyben úgy döntöttek, elhalasztják a házasságot, hogy Jensen elder fiatal férfiként missziót szolgálhasson.

„Miután [visszatértem], a templomban kötöttünk házasságot. Szövetségeket kötöttünk, melyeket egész életünkben hetente megújítottunk. Sorsdöntő döntéseket hoztunk” – mondta.

Jensen elder beszédét követően Christofferson nőtestvér osztotta meg a bizonyágát a szövetségek betartásának áldásairól, majd végül Christofferson elder zárta a gyűlést.

„Mindössze szeretetre és hitre van szükségünk – mondta Christofferson elder. – A hit segít minket a házasságunkban, a családjunkban, a hivatásunkban [és] a munkánkban.”

Kihangsúlyozta, hogy a parancsolatok irányít szabnak az életünknek, és segítenek szert tennünk mindarra, ami igazán fontos.

Ezután azt a tanácsot adta a fiataloknak és a szüleiknek, hogy határozzák el, hogy követni fogják *A fiatalság erősségeért* című füzetben található tanácsokat.

KÉP: JAMES DALRYMPLE

„Ez nagyban megerősíti majd gyermekeiteket, még akkor is, amikor egyedül találják magukat, mert tudni fogják, hogy szüleik ugyanezen tantételek szerint élnek” – mondta.

Christofferson elder az argentinai egyháztagok iránti szeretete kifejezésével zárta beszédét, hiszen ebben az országban szolgált misszionáriusként közel öt évtizeddel ezelőtt.

Saltai tartózkodásuk alatt Christofferson és Jensen elder találkozott a helyi misszionáriusokkal és fiatal egyedülálló felnőttekkel is, akiknek átadták a Fivérek üdvözlését és szeretetét.

Még többet olvashat az újkori apostolok szolgálatáról az LDS.org oldalon „Prophets and Apostles Speak Today” címe alatt. ■

2011 novemberének elején Christofferson és Jensen elder is szólt az Argentiniai Resistencia Misszióban szolgáló misszionáriusokhoz

A Guatemalai Quetzaltenango templomot 2011. december 11-én szentelte fel Dieter F. Uchtdorf elnök. Ez az egyház 136. temploma

Felszentelték a Guatemalai Quetzaltenango templomot

2011. december 11-én, vasárnap, három ülésen szentelte fel a Guatemalai Quetzaltenango templomot Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa. A felszentelő üléseket a templomi kerület gyülekezetei is megtekinthették közvetítésről.

„Milyen gyönyörű ez a templom! – mondta Uchtdorf elnök a szombati kulturális ünnepségen, melyen a környező gyülekezetek fiataljai táncoltak, énekeltek és mutatták be a helyi történelmet és kultúrát. – Úgy ragyog, mint egy ékszer, és ez a templom valóban az ország eme területének ékszere.”

A Guatemalai Quetzaltenango templom az egyház 136. temploma, Közép-Amerikában pedig az ötödik. A templom mintegy 60 000 utolsó napi szentet fog kiszolgálni.

Kapavágási ünnepség Brazíliában – ez lesz a hetedik templomunk

2011. november 15-én David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, elnökölt a Brazíliai Fortaleza templom kapavágási ünnepségén, mely épület az egyház hetedik temploma lesz Brazíliában.

„Ez a templom a remény, a világosság és az Istenbe vetett hit forrása lesz mindazok számára, akik eljönnek ide, és e földön járnak – mondta Bednar elder. E város ezentúl jobb és más lesz az itt épülő templom miatt.”

A templomot a Santos Dumont úton építik, a Ceará tartománybeli Fortaleza-ban, Brazíliában. Thomas S. Monson elnök a 2009. évi októberi általános konferencián jelentette be a Brazíliai Fortaleza templom építését. ■

Ezreket vonzott a Puerto Ricó-i koncert

2011. december 18-án Puerto Rico mind az öt cövekének tagjai részt vettek a Paseo de las Artes-ben tartott karácsonyi koncerten Caguas városában. Az egyház körülbelül 85 tagja lépett fel, és a közösség mintegy 2500 tagja jött el megnézni az előadást.

Az új fiatal felnőttek központ Afrikában már a harmadik

2011. november 4-én a Dél-Afrikai Soweto Cövek fiatal felnőttei megtartották első programjukat az új épületben, melyet kifejezetten fiatal felnőttek központjának építettek.

Európában több mint 140 ilyen központ működik, továbbá elszórva néhány az Egyesült Államokban is. A sowetói központ Afrikában már a harmadik; a másik kettő a Kongói Demokratikus Köztársaságban és Zimbabwében van.

Az egyedülálló megközelítés kérdésre sarkall

Egy papírtekercs volt a kezdete a „Kérdések Istennek” címet viselő misszionáriusi tevékenységnek az oroszországi Nizhny Novgorodban, 2011. október 9-én.

Néhány óra leforgása alatt több mint 150 ember állt meg a forgalmas utcán felállított két asztalnál, vette kezébe a filctollat, és írta le a kérdéseit. Összesen 84 kérdés került a papírtekercsre. Sokan adtak hangot azon vágyuknak, hogy választ kapjanak kérdéseikre a jelen lévő misszionáriusoktól.

Még többet olvashat erről és más történetekről a news.lds.org oldalon. ■

Nélkülözhetetlen iránytű

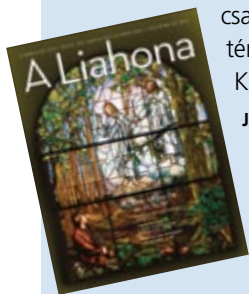
A *Liahóna* jelzőfény az életemben. Vele soha nem fogok elveszni. Híszem, hogy mindenki, aki olvassa az egyházi folyóiratot, rátalál arra, amire szüksége van. Elemi elnöként szolgállok, és látom, hogy a gyermekek szeretnek hozzájuk hasonló gyermekekről szóló történeteket hallani. A *Liahóna* nélkülözhetetlen iránytű az életünkben; segít elkerülnünk Sátán csapdát.

Yanina Ivanivna Davydenko, Ukrajna

A tapasztalatok vigaszt nyújtanak

A *Liahóna* üzenetei és cikkei nagyon sokat segítettek nekem. Ebben a zavaros életben gyakran megállok napközben, hogy elolvassak egy cikket a folyóiratból, más egyháztagok élettapasztalatairól. Ezek a cikkek mindig segítettek nekem lelki vigaszra lelni, és megújítani azon vágyamat, hogy a családommal visszatérjek Isten és Jézus Krisztus jelenlétébe.

João Carlos, Brazília

Visszajelzéseiket vagy javaslataikat a

liahona@ldschurch.org

címre küldhetik. A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából. ■

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk két példát:

„Az ifjúsági hitoktatás áldásai”, 20. oldal: Olvasd el előre a cikket, és dönts el, miként lehetne legjobban a családotra vonatkoztatni az üzenetet. Ha vannak ifjúsági hitoktatásra járó gyermekeid, kezd azzal, hogy megkérdezed őket, miért fontos hitoktatásra járni. Majd olvassátok el „A megígért áldások elnyerése” című részt. Buzdítsd a fiatalabb gyermekeidet, hogy készüljenek fel arra, hogy egy nap, amikor ők is elég idősek lesznek, ifjúsági hitoktatásra járjanak. Ha nincsenek ilyen korú gyermekeid, felolvashatjátok a cikket, és megbeszélhetitek, miért fontos az ifjúsági hitoktatás korunk fiataljai számára.

„Mindenki ismeri Blecket”, 42. oldal: Nyitóénekként elénekelhetitek a „Tégy mindig jót!” című himnuszot (*Himnuszok*, 152. sz.). Olvassátok el, vagy foglald össze a Bleckről szóló történetet. Kérd meg a családtagokat, hogy osszanak meg egy olyan élményt, amikor nehéz döntést kellett hozniuk egy válaszút előtt, és hogy döntésük milyen következményekkel járt. Végezetül olvassátok fel a Thomas S. Monson elnöktől származó idézetet. ■

.....

Egyszerű, békés és felejthetetlen

Felejthetetlen családi estet tartottunk két kislányunkkal, a 6 éves Angéliqueval és a 4 éves Béthanie-val. A férjem és én fáradtan roskadtunk le a székbe, azt sem tudva, hol kezdjük. Így hát lányaink vették kezükbe a családi est irányítását, és osztották ki a feladatokat. A férjemnek kellett vezényelnie, Béthanie választotta ki a zenét, én hoztam a játékot, és Angélique tanította a leckét.

Béthanie „A templomot szeretem” című dalt választotta (*Gyermekeknek*, 64.), melyet együtt elénekelünk. Apa mondta a nyitóimát. Ezután Angélique elővette a *Liahóna* legfrissebb számát, és kiválasztott egy cikket a gyermekeknek szóló részből. Most tanul olvasni az iskolában, így ő olvasta fel nekünk a cikket. Az otthonunkat béke árasztotta el. A Lélek bizonyosságot tett arról, hogy amit olvasott, igaz.

A tanítás után játszottunk néhány játékot, majd én mondtam a záróimát. Miközben imádkoztam, meg kellett köszönnöm Mennyei Atyánknak az Ő Lelkét, a szeretetet, valamint hogy e drága kicsi lelkekkel áldotta meg az otthonunkat. A férjem és én tudjuk, hogy a mi felelősségünk gondoskodni róluk, és megtanítani nekik az evangéliumot. A családi estek megtartása is része e szent feladatnak. ■

Sylvie Poussin, Réunion

Írta: Richard C. Edgley püspök

első tanácsos az Elnöklő Püspökségben

REMÉNYRE LELNI AZ ENGESZTELESBEN

Találkoztam olyan emberekkel, akik elvesztették minden reményüket. Ők úgy érzik, számukra a bűnbánat túl nagy lépés, a bűnbocsánat pedig elérhetetlen. Az ilyen emberek nem értik az engesztelés tisztító erejét. Vagy ha értik, akkor még nem tették teljesen magukévá Jézus Krisztus Gecsemánéban és a kereszten átélt szenvedésének jelentését. Ha bárki feladja az élete megtisztításába vetett reményt, az megtagadja az Ő, értünk viselt szenvedésének mélységét, hatalmát és mértékét.

Néhány évvel ezelőtt egy cövekkonferencián azt a feladatot kaptam, hogy készítsék interjút egy 21 éves fiatalemberrel a missziós szolgálatra való érdemességét illetően. Az általános felhatalmazottak általában nem készítének interjút leendő misszionáriusokkal, így ez egy rendkívüli eset volt. Miközben átolvastam az interjú okának háttérét, belesajdult a szívem. Ez a fiú komoly vétkeket követett el. Eltűnődtem, vajon miért kérik, hogy találkozzak valakivel, akinek ilyen háttere van, hiszen nagyon szokatlan lenne, ha ezek után javasolnám őt misszionáriusnak.

A konferencia szombat esti ülése után bevonultam a cövekelnök irodájába, hogy megtartsam az interjút. Miközben váraкоztam, egy jóképű, csodálatos kisugárzású fiatalember közeledett felém. Azon gondolkodtam, hogyan fogom tudni kimenteni magam, mivel egyértelmű volt, hogy beszélni szeretett volna velem, nekem azonban épp egy nagy gondokkal küzdő fiatalemberrel volt találkozóm. És akkor bemutatkozott. Ő volt az a fiatalember, aki miatt ott voltam.

Az iroda zárt ajtaja mögött csupán egyetlen

A reménynek nem csupán tudáson és bizonyzáson kell alapulnia, hanem az engesztelés személyes megélésén is.

kérdést tettem fel: „Miért kell nekem interjút készítenem veled?”

Ekkor mesélt a múltjáról. Amikor befejezte, elkezdte elmagyarázni azokat a lépéseket, melyeket utána tett, és a szenvedést, melyen keresztülment. Beszélt az engesztelésről – az engesztelés végtelen hatalmáról. Bizonyoságot tette, és kifejezte a Szabadító iránt érzett szeretetét. Majd hozzátette: „Hiszem, hogy a Szabadító személyes szenvedése a Gecsemáné kertjében, valamint az áldozata a kereszten elég hatalommal bír ahhoz, hogy még egy olyan embert is meg tudjon menteni, mint én.”

Alázata és a Lélek által megindítva ezt feleltem: „Javasolni fogom, hogy Jézus Krisztus képviselőjeként szolgálhass.” Majd hozzátettem: „Csupán egyetlen dolgot kérek tőled. Azt szeretném, hogy te legyél a legjobb misszionárius az egész egyházban. Ez minden.”

Három-négy hónappal később Edgley nőtestvér és én az egyik misszionáriusképző központban tartottunk beszédet. Az áhítat befejeztével éppen a misszionáriusokkal beszélgettem, amikor megláttam egy ismerős arcú fiatalembert.

Ezt kérdezte: „Emlékszik rám?”

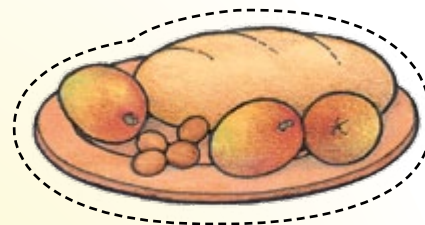
Kicsit zavarban voltam, mikor válaszoltam: „Sajnálom. Tudom, hogy kellene, de sajnos nem emlékszem.”

Ekkor ezt mondta: „Hadd mondjam el, ki vagyok. Én vagyok a legjobb misszionárius a misszionáriusképző központban.” Én pedig hittem neki.

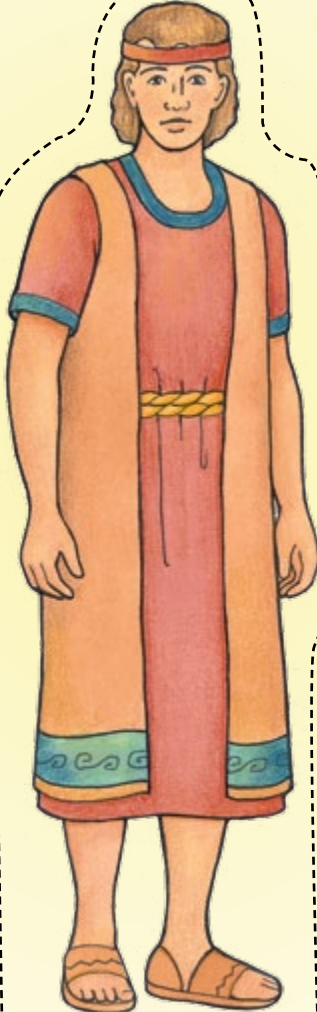
E fiatalember reménye nem csupán az engesztelésről szerzett tudáson és bizonyzáson alapult, hanem ama ajándék személyessé tételén is. Megértette, hogy az személyesen érte is volt! Ismerte az engesztelés erejét, valamint az abból származó reményt, amikor már minden elveszettnek és reménytelennek tűnik. ■

Részlet a Brigham Young Egyetemen adott 2008. november 4-i áhítatból. A teljes angol nyelvű szövegért látogass el a speeches.byu.edu oldalra.

Idén a *Liahóna* több számában is találhatsz majd Mormon könyvebeli szentírás-figurákat. Ahhoz, hogy tartósak és könnyen használhatóak legyenek, vágd ki és ragaszd rá őket kartonpapírra, papírzacskókra vagy hurkapálcikákra. Az egyes szetteket tárold borítékban vagy zacskóban a történet címét és a szentírást tartalmazó kártyával együtt, hogy tudd, hol találhatod meg a figurákhoz tartozó történetet.

Alma

Amulek

Zézrom

**Alma és Amulek missziója
Ammonihába**

Alma 8–14

„Talán egy gyenge pillanatunkban így kiáltunk fel: »Senki nem érti meg. Senki nem tudja.« – írja David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. – Talán senki nem is tudja – az emberek közül. De Isten Fia tökéletesen tud és ért mindent, mert Ő már jóval előttünk érezte és viselte a terheinket. És mivel Ő megfizette ezt a végső árat és viselte ezt a terhet, tökéletes empátiával rendelkezik, és életünk számos területén kinyújthatja felénk irgalmas karját. Ő képes felkarolni, megérinteni, megsegíteni – szó szerint hozzánk rohanni – és megerősíteni minket.” Lásd „Az engesztelés és a halandóság útja”, 12. oldal.